

ДЖОН ГРИШАМ АДВОКАТ НА ПРЕСТЪПНИЦИ

Превод от английски: Надежда Розова, 2015

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ
НЕУВАЖЕНИЕ КЪМ СЪДА

Казвам се Себастиан Ръд и макар да съм известен адвокат, няма да видите името ми по билбордове и автобусни спирки, нито в рекламно каре в „Жълти страници“. Не си плащам, за да ме показват по телевизията, но често съм там. Номерът ми не фигурира в нито един телефонен указател. Нямам кантора в обичайния смисъл на думата. Нося пистолет — законно, защото името и лицето ми привличат вниманието на хора, които също носят пистолети и не се колебаят да ги използват. Живея сам, обикновено спя сам и нямам нужното търпение и толерантност да поддържам приятелства. Правото е моят живот — винаги обсебващо и понякога удовлетворяващо. Няма да го определя като „ревнива любовница“, използвайки прочутата фраза на вече забравена особа. То е по-скоро властна съпруга, която контролира семейния бюджет. Няма мърдане.

Напоследък нощувам в евтини мотели, които сменям всяка седмица. Не че пестя пари, просто гледам да остана жив. В момента много хора искат да ме очистят, а някои от тях са доста гласовити. В университета не те учат, че един ден може да се окажеш защитник на човек, обвинен в толкова отвратително престъпление, че иначе миролюбиви граждани да се вдигнат на оръжие и да заплащат с убийство него, адвоката му и дори съдията.

Не за пръв път ме заплашват. Това е част от ежедневието ти, когато си адвокат на престъпници — тясна специалност, в която се профилирах преди десетина години. Когато завърших право, нямаше много свободни места за юристи. Без особен ентузиазъм се хванах на почасова работа към Центъра за служебна защита. От там се озовах в малка непечеливша кантора, която се занимаваше само с наказателни дела. Няколко години по-късно тя се разпадна и аз заработих самостоятелно — търсех клиенти буквално на улицата като мнозина други, за да припечеля някой долар.

Едно дело обаче ме вкара в играта. Не мога да кажа, че ме направи прочут, защото, да си говорим сериозно, как да твърдиш, че някой адвокат е прочут в милионен град? Мнозина местни

некадърници си въобразяват, че са такива. Усмиват ти се от билбордовете, докато се молят да фалираш, и се перчат от екрана, уж дълбоко загрижени за щетите, която си понесъл, но всъщност са принудени да си плащат, за да се рекламират. Не и аз.

В момента имам процес в затънтеното бедно градче Майло на два часа път от Сити, големия град, където живея. Защиатавам умствено увреден осемнайсетгодишен младеж, който е обвинен в убийството на две малки момиченца — едно от най-ужасните престъпления, които съм виждал, а аз съм виждал много.

Клиентите ми почти винаги са виновни, затова не губя много време да кърша ръце относно присъдата. В този случай обаче Гарди не е виновен. Не че има значение. Няма. Сега за Майло е важно той да бъде признат за виновен, да бъде осъден на смърт и езекутиран колкото се може по-бързо, за да се почувства градчето по-добре и да продължи нататък. Накъде по-точно? Да пукна, ако знам, а и не ме интересува. Това място върви назад вече петдесет години и една скапана присъда няма да промени посоката му. Четох и чух да казват, че Майло се нуждае от „решаване на проблема“, каквото и да означава това. Трябва да си пълен идиот да вярваш, че градчето ще се развие, ще благоденства и ще стане по-толерантно, стига иглата да се забие във вената на Гарди.

Работата ми е многостранна и сложна и в същото време съвсем проста. Щатът ми плаща да осигуря първокласна защита на човек, обвинен в жестоко убийство, за което се предвижда смъртна присъда. Това изисква да се боря със зъби и нокти и да вдигна оглушителна врява в една съдебна зала, където никой не ме слуша. Гарди всъщност е осъден още в деня, в който е бил арестуван, а процесът е чиста формалност. Тъпите и отчаяни ченгета са скалпипили обвиненията и са изфабрикували доказателствата. Прокурорът го знае, но е безгръбначен тип, който следващата година се надява да го преизберат. Съдията спи. Съдебните заседатели като цяло са свестни и простодушни хора, които следят процеса с ококорени очи и страшно искат да повярват на лъжите, които гордите представители на властта им пробутват от свидетелското място.

Евтини мотели има и в Майло, но аз не мога да отседна там. Ще бъда линчуван, одран жив или изгорен на клада, или, ако извадя късмет, някой снайперист ще ме улучи между очите и всичко ще

приключи за секунди. По време на процеса ме охраняват щатски полицаи, но имам чувството, че задачата не им е по сърце. Гледат на мен както повечето хора. За тях аз съм дългокос престъпен фанатик, който е достатъчно смахнат да се бори за правата на детеубийци и тем подобни.

Мотелът, в който съм отседнал в момента, се казва „Хамптън“ и е на двайсет и пет минути с кола от Майло. Струва шейсет долара на вечер, които щатът ще ми възстанови. В съседната стая е Партнър — едър, тежковъоръжен, който носи черни костюми и ме придружава навсякъде. Партнър е моят шофьор, бодигард, довереник, правен асистент, разносвач на стиковите ми за голф и единственият ми приятел. Спечелих си предаността му, когато съдебните заседатели го обявиха за невинен по делото за убийство на наркоченге под прикритие. Излязохме от залата ръка за ръка и от тогава сме неразделни. На два-три пъти колегите на жертвата се опитаха да го убият. Веднъж погнаха и мен. И двамата отървахме кожата. Но се озъртаме.

В осем сутринта Партнър чука на вратата ми. Време е да тръгваме. Казваме си „добро утро“ и се качваме в колата — черен бус форд, пригоден за нуждите ми. Понеже ми служи и за кантора, задните седалки са разположени около сгъваема масичка, която се прибира към стената. Има и канапе, на което нерядко нощувам. Всички прозорци са затъмнени и бронирани. Вътре има телевизор, стереоуредба, интернет, хладилник, барче, два пистолета и резервен комплект дрехи. Сядам отпред до Партнър и на излизане от паркинга разопаковаме сандвичите си с наденичка, купени от заведение за бързо хранене.

Пред нас се движи полицейска кола без обозначителни знаци, която ни ескортира до Майло. Зад нас има още една. Последната смъртна заплаха получих преди два дни по имейла.

Партнър не обелва и дума, освен ако не го заговориш. Не съм определял такова правило, но го обожавам. Той изобщо не се притеснява от продължителните паузи в разговора, аз също. След като години наред не си казваме почти нищо, сме свикнали да общуваме с кимане, намигане и мълчание. По средата на пътя до Майло отварям папка и започвам да си водя бележки.

Двойното убийство е толкова зловецко, че нито един местен адвокат не пожелал да се заеме с него. А после арестували Гарди, защото само като го погледнел човек, му ставало ясно, че той е извършителят. Дълга коса, боядисана в катраненочерно, забележителна колекция от пиърсинги от шията нагоре и от татуировки от шията надолу, стоманени обици в същия стил, студени светли очи и самодоволна усмивка, която казва: „Добре де, направих го, сега какво?“. В първата си статия местният вестник го описва като „член на сатанински култ, който не за пръв път блудства с деца“.

И това ако е честно и непредубедено отразяване на фактите! Гарди никога не бе членувал в сатанински култ, а така нареченото блудство с деца не беше, каквото изглежда на пръв поглед. Но от този момент нататък Гарди беше виновен и аз още се удивлявам, че изобщо стигнахме дотук. Още преди месеци искаха да го окачат на въжето.

Излишно е да отбелязвам, че всеки адвокат в Майло беше затворил вратата си и си беше изключил телефона. В градчето няма Център за служебна защита — твърде малко е — а оскъдният брой случаи се разпределят от съдията. Има неписано правило, че по-младите адвокати поемат тези нископлатени дела, защото (1) някой трябва да го направи и (2) по-възрастните адвокати са го правили, когато са били млади. Никой обаче не искаше да поеме защитата на Гарди и, честно казано, не ги виня. Това е техният град и техният живот, а захванеш ли се с такъв извратен убиец, със сигурност ще навредиш на кариерата си.

Като общество се придържаме към убеждението, че човек, обвинен в сериозно престъпление, има право на безпристрастен процес, но някои от нас се борят със себе си, когато става дума за подсигуряването на компетентен адвокат, който да гарантира въпросния справедлив процес. Адвокати като мен постоянно ми задават въпроса: „Но как представляваш такъв боклук?“. Светкавично отговарям: „Все някой трябва да го направи“, и подминавам.

Наистина ли искаме справедливи процеси? Не, нищо подобно. Искаме да се раздаде правосъдие, при това бързо. А какво означава това, зависи от всеки отделен случай.

И по-добре, че не вярваме в справедливите съдебни процеси, защото със сигурност няма такива. Презумпцията за невинност вече се превърна в презумпция за вина. Тежестта на доказването е пародия, защото доказателствата често са лъжливи. Вина отвъд основателното съмнение се разбира като: по-добре да го приберем, че ако евентуално го е направил, да не е на улицата.

Така или иначе, адвокатите си бяха плюли на петите и Гарди нямаше защитник. Показателно за репутацията ми — печално показателно или пък не — е, че не след дълго ми се обадиха. В този край на щата в средите на юристите е добре известно, че ако не можеш да намериш никого, се обаждаш на Себастиан Ръд. Той ще защити всеки!

Когато Гарди бил арестуван, пред ареста се събрала тълпа, която крещяла: „Искаме правосъдие“. Докато полицаите го водели към колата, за да го откарат до съда, хората го проклинали и го замервали с домати и камъни.

Случилото се беше подробно отразено от местния вестник и дори си проправи път до вечерните новини в Сити. (В Майло няма телевизионна станция, само някаква невзрачна кабеларка.) Гръмогласно настоявах процесът да се проведе другаде, пледирах пред съдията да го премести поне на сто и петдесет километра от там, за да има някаква надежда да намерим съдебни заседатели, които не са замервали хлапето или поне не са го проклинали на вечеря. Но получих отказ. Всичките ми искания преди процеса бяха отхвърлени.

И отново — Майло иска правосъдие. Искане за решаване на проблема.

Няма тълпа, която да ме очаква, докато спираме на уличката зад съда, но десетина от обичайните действащи лица все пак са тук. Скупчили са се зад полицейските заграждения, вдигнали жалките си плакати с тъпотии като „Детеубиецът на въжето!“, „Сатаната чака“ и „ГадняРЪД вън от Майло!“. Тия кресльовци са дошли да ми се присмиват и най-вече да излеят омразата си към Гарди, който ще пристигне на същото място след около пет минути. През първите дни на процеса групичката привличаше камерите и няколко от тези хора дори се добраха до вестниците заедно с лозунгите си. Разбира се, това ги насърчи и после идваха всяка сутрин. Дебелата Сузи държи плаката с „ГадняРЪД“ и изглежда така, все едно иска да ме застреля. Боб Куршума, който се представя за роднина на едно от мъртвите момичета, беше заявил пред медиите, че процесът е просто загуба на време.

Боя се, че е прав.

Бусът спира и Партнър го заобикаля да ми отвори вратата, а пред нея го пресрещат трима млади полицаи горе-долу с неговия ръст. Излизам, те ме прикриват, както си му е редът, и бързо ме вкарват през задния вход на съда, докато Боб Куршума се провиква: „Курва!“. Отново влизам невредим. Не ми е известен случай адвокат на защитата в наши дни да е застрелян, докато влиза в съда по време на процес. Въпреки това съм се примирил с вероятността да съм първият.

Качваме се по тесните стълби, недостъпни за другите посетители. Отвеждат ме до малка стаичка без прозорци, където навремето са държали арестантите, чакащи да се явят пред съдията. Няколко минути по-късно и Гарди пристига невредим. Партнър излиза и затваря вратата.

— Как си? — питам го, когато оставаме насаме.

Той се усмихва и разтърква китките си, останали без белезници за няколко часа.

— Добре съм, мисля. Не съм спал много.

И не се е къпал, защото го е страх да се пъхне под душа. Опитва се от време на време, обаче не му пускат топлата вода. Затова Гарди вони на стара пот и мръсни чаршафи — добре че седи достатъчно далече от съдебните заседатели. Черната боя постепенно пада от косата му и с всеки изминал ден тя изсветлява все повече, а кожата му става все по-бледа. Гарди променя окраската си пред очите на съдебните заседатели — няма това не е ясен признак за животинската му природа и сатанинския му уклон?

— Какво ще се случи днес? — пита той с почти детинско любопитство. Коефициентът му на интелигентност е 70 — стига само колкото да бъде осъден и умъртвен.

— Боя се, че същото като преди, Гарди. Същото като преди.

— Не можете ли да ги накарате да престанат да лъжат?

— Не, не мога.

Щатът няма веществени доказателства, които да свързват Гарди с убийствата. Никакви. Затова, вместо да отчете липсата на доказателства и да преразгледа случая, обвинението прави нещо, което прави често. Цепи напред с лъжи и изфабрикувани показания.

Гарди е прекарал две седмици в съдебната зала. Слуша лъжите със затворени очи и бавно клати глава. Способен е часове наред да клати глава и съдебните заседатели сигурно го мислят за луд. Казвал съм му да престане и да седи по-изправен, да вземе писалка и да си драска нещо в бележник, все едно има достатъчно мозък да се опита да отвърне на удара и да спечели. Той обаче просто не може да го направи, а аз не мога да споря с клиента си в съдебната зала. Освен това го предупредих да покрие ръцете и шията си, за да не се виждат татуировките му, но не, те били неговата гордост. Предупредих го също така да махне пиърсингите, обаче той държи да бъде такъв, какъвто си е. Умниците, които управляват ареста в Майло, са забранили всякакви пиърсинги, освен ако не си Гарди, разбира се, и не си тръгнал към съдебната зала. В този случай си накичи цялата физиономия, Гарди, за да изглеждаш колкото се може по-откачено, зловещо и сатанински, та никой да не се съмнява във вината ти.

На един пирон виси закачалка с бялата риза и бежовия панталон, които той носи всеки ден. Аз платих за тези евтини дрехи. Гарди бавно смъква ципа на оранжевия гащеризон и го сваля. Не носи бельо — установих го още в първия ден на процеса и оттогава все се старая да не обръщам внимание. Бавно се облича.

— Толкова много лъжи — отбелязва той.

И има право.

Досега щатът е призовал деветнайсет свидетели и нито един не е устоял на изкушението да поукраси истината или направо да излъже. Патологът, който бе извършил аутопсиите в щатската криминалистична лаборатория, съобщи на съдебните заседатели, че двете невръстни жертви са се удавили, но добави и че „удар с тъп предмет“ по главата и на двете е допринесъл за удавянето. За обвинението е по-изгодно съдебните заседатели да смятат, че момичетата са били изнасилени и пребити, преди да бъдат хвърлени в езерото. Няма никакви следи от блудство, но този факт не попречи на прокурора да го включи в обвинителния акт. Три часа се разправях с патолога, но е трудно да спориш с експерт, колкото и да е некомпетентен.

И понеже щатът не разполага с доказателства, се оказва принуден да изфабрикува някакви. Най-възмутителното от тях предостави арестантът доносник Саждата — подходящ прякор. Саждата лъже изкусно в съдебната зала, свидетелства непрекъснато и е готов да каже всичко, което поиска от него прокуратурата. По време на процеса срещу Гарди той отново се бе озовал в ареста по обвинения за продажба на наркотици и го заплашваха десет години затвор. Ченгетата се нуждаеха от показания и нищо чудно, че Саждата се бе оказал на тяхно разположение. Запознали го с подробностите за престъпленията, после прехвърлили Гарди от районния в окръжния арест, където бил и Саждата. Гарди нямал представа защо го местят, нито че попада в капан. (Това се случило, преди аз да се заема със случая.) Сложили Гарди в една килия със Саждата, който бил адски разговорлив и умираше от желание да помогне някак. Твърдял, че мрази ченгетата и че познава няколко добри адвокати. Освен това бил чел за убийствата на двете момичета и имал предчувствието, че знае кой ги е пречукал всъщност. А тъй като Гарди не знаел нищо за убийствата, нямало с какво да обогати разговора. Въпреки това двайсет и четири

часа по-късно Саждата заявил, че е чул пълните му признания. Ченгетата го измъкнали от килията и Гарди не го видял повече. До процеса.

Саждата се беше спретнал за ролята си на свидетел, носеше риза и вратовръзка, беше подстриган и криеше татуировките си от съдебните заседатели. Преразказа със смайващи подробности „историята на Гарди“ — как проследил двете момичета в гората, как ги съборил от велосипедите им, запушил им устите, завързал ги, после ги измъчвал и изнасилвил, смлял ги от бой и накрая ги хвърлил в езерото. Според версията на Саждата Гарди бил дрогиран и слушал хевиметъл.

Беше зрелищно изпълнение. Знаех, че е лъжа, също както Гарди и Саждата, ченгетата и прокурорите, а подозирам, че и съдията имаше своите съмнения. Въпреки това съдебните заседатели попиваха с отвращение всяка дума и гледаха с ненавист клиента ми, който бе стиснал очи и клатеше глава: не, не, не. Показанията на Саждата бяха шокиращо зловещи и богати на подробности и на моменти беше трудно да повярваш, че си ги съчинява. Кой умее да лъже така!

Обстрелвах Саждата с въпроси осем часа, цял един дълъг, изтощителен ден. Съдията стана раздразнителен, а съдебните заседатели бяха с помътени погледи, но аз можех да продължавам цяла седмица. Попитах свидетеля колко пъти е давал показания при наказателни дела. Отговори, че може би два. Извадих данни от архива, за да му освежа избледнелите спомени, и припомних деветте други процеса, в които беше направил същото чудо за нашите почтени и справедливи прокурори. След като опресних паметта му, го попитах колко пъти първоначално исканата за него присъда е била намалявана, след като е лъгал в полза на обвинението в съдебната зала. Той отговори, че нито веднъж, затова отново преминах през всеки от деветте процеса. Извадих документите. Показах пределно ясно на всички, особено на съдебните заседатели, че Саждата е лъжлив сериен доносник, който си осигурява по-леки присъди срещу изфабрикуваните си показания.

Признавам — ядосвам се в съда, а това често е пагубно. Изгубих самообладание и въртях Саждата на шиш толкова безмилостно, че някои съдебни заседатели започнаха да му съчувстват. Накрая съдията ми нареди да прекратя разпита, но аз не престанах. Мразя лъжците, особено онези, които се кълнат да казват истината, а после си

съчиняват показания, за да осигурят присъда на мой клиент. Разкрещях се на Саждата, съдията се разкрещя на мен и в един момент като че ли всеки крещеше на всеки. А това не помагаше на каузата на Гарди.

Сигурно си мислите, че прокурорът е прекъснал своята процесия от лъжци с някой благонадежден свидетел, но за такова нещо се изисква поне капка интелигентност. Следващият също беше арестант, поредният наркоман, който свидетелства, че от коридора пред килията на Гарди го е чул как прави признания пред Саждата.

Лъжа след лъжа.

— Моля ви, накарайте ги да престанат — казва сега Гарди.

— Опитвам се, Гарди, правя всичко по силите си. Трябва да тръгваме.

3

Водят ни в съдебната зала, която отново е претъпкана и натежала от напрегнато тревожно очакване. Днес е десетият ден от изслушването на свидетелите и аз вече съм напълно убеден, че в това затънтено градче не се случва нищо друго. Ние сме развлечението! Съдебната зала остава претъпкана от първото до последното чукче на съдията, има и правостоящи покрай стените. Слава богу, че е прохладно, иначе щяхме да плувнем в пот.

Всеки процес за убийство изисква присъствието на поне двама адвокати на защитата. Моят колега, вторият адвокат, се казва Тротс — пълен тъпанар, който трябва да си изгори дипломата и да прокълне деня, в който му е хрумнало да си покаже физиономията в съдебната зала. Той е от градче на трийсетина километра от тук, достатъчно далече според него, за да се предпази от неприятностите, свързани с участието му в кошмара около Гарди. Тротс доброволно пое предварителните стъпки с намерението да напусне кораба, ако се стигне до процес. Плановите му не се развиха според очакванията. Той оплеска досъдебните процедури, както само новак може да ги оплеска, а после се опита да се измъкне. Никакви такива, отсече съдията. Тогава Тротс си каза, че може пък да е приемливо да бъде втори адвокат на защитата, да понатрупа опит, да усети какво представлява истинският процес и така нататък, но след няколко смъртни заплахи просто престана да се старае. Смъртните заплахи за мен са ежедневие — като сутрешното кафе и лъжливите ченгета.

Подадох три искания за отстраняването на Тротс като втори защитник. Всички са отхвърлени, разбира се, затова с Гарди не можем да се отървем от кретена на нашата маса, който по-скоро ни пречи, отколкото ни помага. Тротс седи колкото се може по-надалече, макар че не го виня предвид хигиената на клиента ни.

Гарди ми каза преди месеци, че когато Тротс го разпитвал за пръв път в окръжния арест, се шокирал от твърдението му, че е невинен. Помежду им дори избухнал спор. Какво ще кажете за тази енергична защита?

И така, Тротс седи с наведена глава в края на масата и си води безполезни бележки с невиждащ поглед и нечуващи уши, но усеща втренчените погледи на всички, седнали зад нас, които ни мразят и искат да ни обесят заедно с клиента ни. Тротс си въобразява, че и това ще отmine и той ще продължи живота и кариерата си в мига, в който приключи процесът. Греша. Веднага щом стане възможно, ще внесе в Щатската адвокатска асоциация оплакване за нарушение на етичния кодекс и ще обвиня Тротс в „неефективна защита“ преди и по време на делото. Не ми е за пръв път, знам как да постигна целта си. Водя собствени битки с колегията и познавам играта. След като приключи с Тротс, ще му се иска да се откаже от адвокатската професия и да работи в автокъща за коли на старо.

Гарди заема мястото си по средата на нашата маса. Тротс нито поглежда клиента ни, нито продумва.

Прокурор Хувър се приближава и ми подава някакъв лист. Няма „добро утро“, няма „здравей“. Вече до такава степен сме изоставили учтивите обноски, че дори едно любезно кимване от който и да е от двама ни би било изненада. Ненавиждам го толкова, колкото и той мен, но аз имам предимство в надпреварата по мразене. Почти всеки месец се изправям срещу самодоволни прокурори, които лъжат, мамят, играят подмолно, създават препятствия пред защитата, пренебрегват етиката и правят всичко възможно да получат присъда дори когато знаят истината и тя им показва, че грешат. Така че познавам тази пасмина, тази порода хора в нашия бранш, които си мислят, че са над закона, защото самите те са законът. От друга страна, Хувър рядко си е имал работа с негодник като мен, защото — жалко за него — не са му се падали много сензационни дела и почти на нито едно от тях защитникът на обвиняемия не е бил такъв питбул. Ако по-редовно се сблъскваше със свирепи адвокати, щеше да ни мрази по-умело. За мен това е начин на живот.

Вземам листа и питам:

— Е, кой е днешният ти лъжец?

Той не отговаря, а изминава няколкото метра обратно до масата си. Там са се скупчили неговите помощници с тъмни костюми, които разиграват сценка за пред местната публика. Изложени са на показ — най-грандиозното шоу през жалката им кариера в това затънтено място — и аз оставам с впечатлението, че всеки служител в прокуратурата,

способен да ходи, да говори, да се издокара с евтин костюм и да се снабди с чисто ново куфарче, се е примъкнал до тази маса, за да възтържествува справедливостта.

Приставът пролайва, аз се изправям, съдия Кауфман влиза, после всички сядаме. Гарди отказва да се изправя в знак на уважение пред великия мъж. Отначало това вбесяваше негова чест. През първия ден от процеса — вече ми изглежда преди месеци — той ми каза рязко:

— Господин Ръд, бихте ли помолили клиента си да стане?

Направих го, но Гарди отказа, което постави съдията в неловко положение и впоследствие обсъдихме въпроса в кабинета му. Той заплаши да обвини клиента ми в неуважение на съда и да го държи в ареста по цял ден по време на процеса. Аз се постарях да го насърча да го стори, но между другото споменах, че подобна прекомерна реакция със сигурност ще бъде споменавана многократно по време на обжалването.

Гарди дълбокомислено отбеляза:

— Какво могат да ми направят, което вече да не са ми направили?

Затова сега всяка сутрин съдия Кауфман започва процедурата с дълга и зловна гримаса към моя клиент, който обикновено седи отпуснат на стола си и си бърка в носа или кима със затворени очи. Не мога да кажа кого от двамата ни Кауфман презира повече — клиента или адвоката. Като всички останали в Майло той отдавна е убеден, че Гарди е виновен. И като всички останали в съдебната зала ме ненавижда още от първия ден.

Няма значение. В нашата работа рядко имаш съюзници и бързо си печелиш врагове.

Понеже и той като Хувър ще се кандидатира за преизбиране следващата година, Кауфман си лепва неискрената усмивка на политик и приветства всеки в съдебната си зала за поредния интересен ден в търсене на истината. Въз основа на изчисленията, които направих един ден на обед, докато съдебната зала беше празна, зад мен седят триста и десет души. С изключение на майката и сестрата на Гарди всички се молят горещо той да бъде осъден и час по-скоро екзекутиран. Нещата са в ръцете на Кауфман. Той е съдията, който до този момент е допуснал всички изфабрикувани показания, поднесени от щата.

Понякога сякаш се страхува, че ще изгуби един-два гласа, ако приеме поне някое от моите възражения.

Когато всички заемат местата си, въвеждат съдебните заседатели. Четиринайсет души, натъпкани в онази ложа — избраните дванайсет, плюс две резерви, ако някой се разболее или нещо се обърка. Те не са изолирани по време на процеса (макар да помолих за това), така че могат да се прибират вкъщи и да разчепкват мен и Гарди на вечеря. Късно всеки следобед съдия Кауфман ги предупреждава да не обелват нито дума за случая, но направо чуваш подмятанията им, докато потеглят с колите. Вече са взели решението си. Ако трябва да гласуват в момента, преди защитата да е призовала дори един свидетел, ще обявят клиента ми за виновен и ще поискат да бъде екзекутиран. После ще се върнат у дома като герои и ще говорят за този процес до края на живота си. А когато иглата се забие във вената на Гарди, ще се гордеят с ключовата си роля във възтържествуването на справедливостта. Ще се издигнат в очите на съгражданите си. Те ще ги поздравяват, ще ги спират по улиците, ще ги разпознават в църквата.

Все още изпълнен с енергия, Кауфман ги приветства отново с „добре дошли в залата“, благодари им, че изпълняват гражданския си дълг, и най-сериозно ги пита дали някой се е опитал да им повлияе. Обикновено въпросът предизвиква няколко погледа към мен, като че ли имам времето, силите и глупостта да се мотая по улиците на Майло нощем и да дебна същите тези съдебни заседатели, за да ги (1) подкупвам, (2) заплашвам или (3) увещавам. Аз съм всепризнатият единствен мошеник в залата въпреки пороя от прегрешения на отсрещната страна.

Истината е, че ако имах пари, време и персонал, щях да подкупвам и (или) заплашвам всеки съдебен заседател. Когато държавата с нейните неограничени ресурси започне нечестно дело и мами на всяка крачка, тогава измамите се превръщат в закон. Няма чиста игра. Няма честност и безпристрастност. Единствената достойна алтернатива за адвокат, който се бори да спаси невинния си клиент, е да мами в негова защита.

Обаче ако заловят адвоката на защитата да мами, съдът ще му наложи санкции, Щатската адвокатска асоциация ще го смъмри и може би дори ще го привлече под отговорност. Ако един прокурор бъде

заловен да мами, или го преизбират, или се издига и става съдия. Нашата система никога не търси отговорност от лош прокурор.

Съдебните заседатели уверяват негова чест, че всичко е наред.

— Господин Хувър — оповестява той крайно тържествено, — моля, призовете следващия си свидетел.

Следващият свидетел на обвинението е проповедникът фундаменталист, който е превърнал представителството на „Крайслер“ в свой храм и който привлича тълпи от богомолци на всекидневните си молитвени събирания. Гледах го веднъж по местна кабеларка и ми е предостатъчно. Претенцията му за слава сега е твърдението, че се счепкал с Гарди по време на среднощна младежка служба. Според неговата версия Гарди носел фланелка с изображение на хевиметъл група, в което имало скрито някакво неясно сатанинско послание, затова въпросната фланелка давала шанс на дявола да се промъкне в храма. Във въздуха витаел духовен сблъсък и Бог не бил доволен от развоя на нещата. С помощта на Божиите напътствия проповедникът най-накрая открил източника на злото сред тълпата, спрял музиката, запътил се ядосано към мястото на Гарди и го изритал от сградата.

Гарди твърди, че не е припарвал там. Нещо повече, той твърди, че не е влизал в църква през всичките осемнайсет години от живота си. Майка му го потвърждава. Както казват тук, в провинцията, семейството на Гарди е ужасно „нецърковно“.

Не проумявам защо тези показания са допустими в процес за убийство. Нелепо е, граничи с глупостта. Ако има осъдителна присъда, цялата тази идиотщина ще се възобнови след около две години в безпристрастен апелативен съд на около триста километра от тук. Съдиите — съвсем малко по-интелигентни от Кауфман, но всяко по-различно нещо е подобрение — ще погледнат скептично на този жалък проповедник и неговата скалпена история за някакво спречкване, което уж станало тринайсет месеца преди убийствата.

Възразявам. Отхвърля се. Възразявам гневно. Отхвърля се гневно.

Хувър обаче отчаяно се стреми да намеси Сатаната в теорията си по случая. Съдия Кауфман отвори широко портите преди два дни и всичко е добре дошло. Той обаче ще ги затръшне, щом аз започна да призовавам свидетелите си. Ще имаме късмет, ако в протоколите влязат и сто думи.

Проповедникът има неплатени данъци в друг щат. Не знае, че съм открил този факт, затова ще се позабавляваме на кръстосания разпит. Не че това има значение — няма. За тези съдебни заседатели клиентът ми е чудовище, което заслужава да гори в ада, и толкова. А тяхната работа е да ускорят процеса.

Гарди се привежда, колкото да прошепне:

— Господин Ръд, кълна се, че никога не съм стъпвал в църква.

Кимвам и се усмихвам, защото само това мога да направя. Защитникът не може винаги да вярва на клиентите си, но когато Гарди твърди, че не е стъпвал в църква, аз му вярвам.

Проповедникът е от избухливите и аз скоро го възпламенявам. Използвам неплатените данъци, за да го раздразня достатъчно, а ядоса ли се, не му минава. Повеждам с него спор относно непогрешимостта на Светото писание, относно Светата троица, Апокалипсиса, бръцолевенето в транс, укротяването на змии, пиенето на отрова и широкото разпространение на сатанинските култове в района на Майло. Хувър отправя кресливи възражения и Кауфман ги приема. По едно време на почервенялото лице на проповедника се изписва благочестиво изражение, той затваря очи и вдига високо двете си ръце. Аз инстинктивно застивам, трепвам уплашено и поглеждам към тавана, като че ли ще удари мълния. По-късно той ме нарича атеист и заявява, че ще гори в ада.

— Значи разполагате с властта да изпращате хората в пъкъла? — изстрелвам в отговор.

— Бог ми каза, че ще горите в ада.

— Ами тогава пуснете го по микрофона, та всички да го чуем.

Двама съдебни заседатели се засмиват на думите ми. На Кауфман му идва до гуша. Стоварва чукчето и обявява обедна почивка. Пропилели сме цялата сутрин с този лицемерно набожен негодник и измислените му показания, но той не е първият местен, който се вклинява в процеса. Градът е пълен с герои, жадни да се прочуют.

Обяда ни го раздават безплатно. Не е безопасно да напускаме сградата на съда, всъщност дори залата, затова двамата с Гарди ядем сандвичи, сами на масата на защитата. Същата кутия с обяд получават и съдебните заседатели. Донасят шестнайсет кутии, размесват ги пред нас, вадят нашите напосоки, а останалите заминават в стаята на съдебните заседатели. Идеята беше моя, защото предпочитам да не ме отровят. Гарди не знае за това, той просто е гладен. Казва, че храната в ареста е каквато може да се очаква и че няма доверие на надзирателите. Там не хапва нищо и понеже се храни само на обяд, помолих съдия Кауфман да увеличат порцията на горкото момче и да му дават два сандвича с гумено пилешко и повече пържени картофки и кисели краставички. С други думи, две кутии с обяд вместо една. Отказа ми.

Затова Гарди получава половината от сандвича ми и всичките ми кисели краставички. Ако не се страхувах да не умра от глад, щеше да получи цялата кутия с гадости.

Партнър обикаля наоколо през целия ден. Страх го е да остави буса ни на паркинга, защото е твърде вероятно да срежат гумите или да счупят стъклата. Освен това има да върши някои неща, едно от които е да се среща с Епископа от време на време.

В дела като това, когато се оказвам в бойна зона, в малко градче, което вече се е сплотило и е готово да убие един от своите заради някое отвратително престъпление, намирането на вътрешен човек отнема време. Вътрешният човек винаги е друг адвокат — местен юрист, който също защитава престъпници и всяка седмица сблъсква рога с полицията и прокуратурата. Той контактува с нас тайно от страх да не бъде разобличен като предател. Знае истината или нещо, много близко до истината. Познава участниците — лошите и по някой от добрите. И понеже оцеляването му зависи от приятелства с ченгета, съдебни асистенти и помощник-прокурори, той познава системата.

В случая с Гарди моето дълбоко законспирирано приятелче е Джими Бресъп. Наричаме го Епископа. Никога не съм го виждал.

Действа чрез Партнър и двамата се срещат на най-необикновени места. Партнър казва, че е на около шейсет, с дълга и оредяваща прошарена коса, опърпани дрехи, цапната уста, чепат характер и слабост към чашката.

— По-стара версия на самия мен, а? — попитах.

— Не съвсем — отвърна мъдро той.

Въпреки цялото фучене и големите приказки Епископа се страхува да припари твърде близо до адвокатите на Гарди.

Той твърди, че Хувър и кликата му вече знаят, че са хванали не когото трябва, но са вложили твърде много, за да се спрат и да признаят грешките си. Според него още от първия ден се носят слухове кой е истинският убиец.

Петък е и всички в съдебната зала са изтощени. В продължение на един час тормозя пъпчив хлапак, който твърди, че е бил на църковната служба, когато Гарди призовал демоните и предизвикал хаос. Честно казано, виждал съм най-отвратителни фалшиви доказателства в съда, но никога не е било чак толкова зле. Показанията са не само скалъпени, те са абсолютно неуместни. Друг прокурор не би се занимавал с тях. Друг съдия не би ги допуснал. Кауфман най-сетне разпуска съда за почивните дни.

С Гарди се срещаме в съблекалнята, където той навлича оранжевия гащеризон, докато аз ръся банални пожелания за хубав уикенд. Давам му десет долара за автоматите със закуски. Осведомява ме, че утре майка му ще му занесе любимите му лимониви сладки. Понякога надзирателите му ги дават, друг път му ги изяждат. Никога не се знае. Надзирателите са средно по сто и петдесет килограма всеки, така че сигурно се нуждаят от откраднатите калории. Съветвам Гарди да си вземе душ през уикенда и да си измие косата.

— Господин Ръд, намеря ли бръснач, край с мен — казва той и с показалец ми показва как разрязва китката си.

— Не говори така, Гарди.

И преди го е заявявал, при това съвсем сериозно. Хлапето няма за какво да живее и е достатъчно умно, за да усеща какво предстои. По дяволите, ясно е дори за слепите. Ръкуваме се и аз бързо слизам по задното стълбище. Партнър и полицаите ме посрещат на входа и ме натикват в буса. Отново се измъквам невредим.

Когато излизаме от Майло, започвам да клюмам и скоро заспивам. Десет минути по-късно усещам, че телефонът ми вибрира, и се обаждам. Караме след щатските полицаи до мотела, където си вземаме багажа и напускаме.

Скоро сме сами на път за Сити.

— Срещна ли се с Епископа? — питам Партнър.

— О, да. Петък е, а според мен в петък той започва да се налива от обед. Само с бира обаче, побърза да изтъкне. Затова купих шест

бири и се повозихме. Мястото, за което ми спомена, било долнопробна кръчма на източния край на града. Твърди, че Пийли е редовен клиент там.

— Значи вече си изпил няколко бири? Не е ли по-добре аз да карам?

— Само една, шефе. Смуках я, докато се стопли. Епископа обаче изгълта три още докато бяха студени.

— Вярваме ли му?

— Аз само си върша работата. От една страна, има основания да му се вярва, защото живее тук, откакто се помни, и познава всички. От друга, дрънка такива глупости, че ти иде да отхвърлиш всичко, което казва.

— Ще видим.

Затварям очи и се опитвам да дремна. Буквално е невъзможно да спиш при процес за убийство, затова съм се научил да дремя при всяка възможност. Откраднах десетина минути върху твърдата пейка в празната съдебна зала на обед, точно както и докато крачех напред-назад в мръсната мотелска стая в три сутринта. Често се отнасям напред изречението, докато Партнър шофира и бусът боботи.

По някое време от пътуването ни към нашата версия на цивилизацията съм заспал.

Това е третият петък от месеца, когато винаги имам среща с нея, ако две питиета могат да се нарекат така. Усещам го по-скоро като посещение при зъболекаря за вадене на нерв. Истината е, че тази жена не би излязла на среща с мен, дори ако я заплашиш с пистолет, и чувството е взаимно. Но има нещо, което ни свързва. Виждаме се винаги в едно и също заведение, в едно и също сепаре, където за пръв път вечеряхме заедно в един друг живот. Носталгията няма нищо общо с избора на мястото, става дума само за удобство. То е от еднотипните заведения на цяла верига, но обстановката не е лоша и в петък вечер е оживено.

Джудит Уайтли е пристигнала първа и седи в сепарето. Аз се вмъквам няколко минути по-късно, точно преди да стане раздражителна. Тя е винаги точна и възприема закъсненията като признак на слабост. Според нея аз имам много такива признаци. Джудит също е адвокат, така се запознахме.

— Изглеждаш изморен — отбелязва без следа от съчувствие.

И тя изглежда изморена, макар че на трийсет и девет все още е поразително красива. Всеки път когато я видя, си спомням защо хлътнах по нея.

— Благодаря, а ти изглеждаш превъзходно както винаги.

— Благодаря.

— Десет дни, в които се скапах.

— Някакъв пробив? — пита тя.

— Още не.

Запозната е с основните факти по делото на Гарди, познава и мен. Достатъчно ѝ е, че съм убеден в невинността на хлапето. Но си има свои клиенти, за които да се тревожи и заради които да не си доспива. Поръчваме обичайната ѝ петъчна чаша шардоне и моето уиски сауър.

Всеки от нас ще изпие по две питиета за един час и това е до следващия месец.

— Как е Старчър? — питам.

Надявам се, че някога ще престана да мразя името на сина ми, но този ден още не е настъпил. Фигурирам в акта му за раждане като негов баща, но не присъствах, когато се роди. Затова Джудит избра името. Звучи като нечия фамилия, ако изобщо има такава.

— Добре е — отговаря тя самодоволно, защото участва пълноценно в живота на детето, а аз не. — Миналата седмица се срещнах с учителката му, доволна е как напредва. Твърди, че е просто нормален второкласник, който чете съвсем гладко и се радва на живота.

— Това е чудесно — казвам.

„Нормален“ е ключовата дума тук заради нашата история. Старчър не расте нормално. Половината време прекарва с Джудит и сегашната ѝ партньорка, а другата половина — с нейните родители. От болницата отнесе Старчър в апартамента, където живееше с Гуинет, жената, заради която ме напусна. Три години двете се опитваха да осиновят Старчър, но аз се борих със зъби и нокти. Нямам нищо против гей двойки да осиновяват деца. Просто не понасях Гуинет. И имах право. Двете се разделиха малко по-късно след ожесточена схватка, на която се насладих от страничната линия.

Положението е сложно. Питиетата ни пристигат и двамата не си правим труда дори за едно учтиво „наздраве“. Би било загуба на време. Нуждаем се от алкохол колкото се може по-скоро.

Съобщавам неприятната новина:

— Майка ми пристига следващия уикенд и много иска да види Старчър. В крайна сметка той е единственият и внук.

— Знам — срязва ме тя. — Това е твоят уикенд. Можеш да правиш каквото пожелаеш.

— Така е, но ти винаги усложняваш нещата. Просто не искам неприятности, само толкова.

— Неприятностите ги създава майка ти.

Това е самата истина и аз кимвам пораженчески. Малко е да се каже, че майка ми и Джудит се мразят още от първия миг. До такава степен, че майка ми заяви, че ще ме изключи от завещанието си, ако се оженя за Джудит. По онова време вече имах тайни съмнения относно любовната ни връзка и нашето бъдеще, но тази заплаха преля чашата. Надявам се майка ми да се окаже столетница, но наследството ѝ си го бива. Човек с моите доходи има нужда от мечта. Сестра ми се омъжи

за републиканец, с което сама се изключи от завещанието. Две години по-късно въпросният републиканец, който е много свестен човек, стана баща на най-съвършената внучка в историята. И сестра ми отново фигурира в завещанието, или поне така предполагахме.

Както и да е, готвех се да скъсам с Джудит, когато тя ми съобщи съкрушаващата новина, че е бременна. Допуснах, че аз съм бащата, макар да спестих този многозначителен въпрос. По-късно научих жестоката истина, че тя се среща с Гуинет. Ето на това му се вика право в десетката. Сигурно е имало признаци, че моята любима е лесбийка, но аз съм ги пропуснал всичките.

Оженихме се. Майка ми заяви, че е променила завещанието си и аз няма да получа нищо. Пет нещастни месеца живяхме ту заедно, ту разделени, останахме женени на хартия още петнайсет и после се разведохме, за да запазим здравия си разум. Старчър се появи по средата на войната, невинна жертва още с раждането си. Двамата с Джудит продължаваме изстрелите от засада. Срещата ни веднъж месечно на питие е нашият реверанс към принудителната вежливост.

Мисля, че и аз фигурирам отново в завещанието на скъпата ми майка.

— И какво възнамерява да прави Мама с детето ми? — пита Джудит.

Никога не е детето *ни*. Никога не устоява на дребното заяждане, на евтините колежански номера. Човърка раната, ама не умно. Почти ми е невъзможно да го подмина, но съм се научил да си прехапвам езика. До кръв.

— Мисля, че ще ходят в зоопарка.

— Винаги го води в зоопарка.

— Какъв е проблемът?

— Ами последния път сънува кошмари заради питоните.

— Добре, ще я помоля да го заведе другаде.

Вече създава неприятности. Какво лошо има да заведеш едно почти нормално седемгодишно момче в зоопарка? Не знам защо срещите ни минават по този начин.

— Как са нещата във фирмата? — питам с любопитство като онова, с което гледаш катастрофа. Неустойимо е.

— Добре — отговаря тя. — Обичайната бъркотия.

— Трябват ви няколко мъже в тази фирма.

— Имаме си достатъчно проблеми.

Сервитърът забелязва, че двете чаши са празни, и отива да ни донесе по още едно. Първите питиета винаги привършват бързо.

Джудит е една от четирите партньорки във фирма с десет жени, до една борбени лесбийки. Фирмата се е специализирала в случаи на дискриминация спрямо хомосексуалисти на работното място, при сделките с недвижими имоти, образованието и медицинските грижи. И най-новото — в разводите на гей двойки. Добри юристки са, преговарят твърдо и оспорват решително, винаги са в настъпление и често попадат в новините. Фирмата си гради имидж на войнствено настроена срещу обществото и никога не отстъпва. Външните битки обаче изобщо не са толкова колоритни, колкото вътрешните.

— Бих могъл да се присъединя като старши партньор — подмятам уж нехайно.

— Няма да издържиш и десет минути.

Никой мъж няма да издържи десет минути в тяхната кантора. Всъщност мъжете ревностно ги избягват. Чуват ли името на фирмата ѝ, си плюят на петите. Свестни типове, спипани да кръшкат, скачат от моста.

— Да, вероятно имаш право. Липсва ли ти сексът с противоположния пол?

— Себастиан, наистина ли искаш да говорим за хетеросекс след лош брак и нежелано дете?

— На мен хетеросексът ми харесва. На теб харесвал ли ти е някога? Останах с такова впечатление.

— Преструвах се.

— Не е вярно. Доколкото си спомням, беше чудесна.

Познавам двама мъже, които са спали с нея преди мен. А после тя срещна Гуинет. Често се чудя дали съм бил толкова зле в леглото, че съм я накарал да премине в другия отбор. Едва ли.

Трябва да призная, че Джудит има добър вкус. Ненавиждах Гуинет и още я ненавиждам, но тази жена беше способна да спре уличното движение. А сегашната ѝ партньорка е Ава, бивш модел на бельо за местен универсален магазин. Помня рекламите с нея в неделните вестници. Пристигат вторите ни питиета и ние жадно ги засмукваме.

— Ако ще говориш за секс, аз си тръгвам — заявява тя, но не е ядосана.

— Извинявай. Виж, Джудит, винаги когато те видя, мисля за секс. Проблемът е мой, не твой.

— Потърси помощ.

— Не ми трябва помощ. Трябва ми секс.

— Да не би да ми предлагаш?

— Има ли смисъл?

— Не.

— Така си и знаех.

— Довечера имаш ли бой? — пита тя, за да смени темата, и аз не възразявам.

— Да.

— Ти си извратен, да знаеш. Това е толкова жесток спорт.

— Старчър изяви желание да дойде с мен.

— Заведеш ли детето да гледа бой в клетка, повече няма да го видиш.

— Спокойно, шегувам се.

— Може и да се шегуваш, но въпреки това си извратен.

— Благодаря. Пийни още едно.

Добре сложена азиатка с тясна къса пола минава покрай нас и двамата я оглеждаме.

— Заплювам си я — казвам.

Алкохолът започва да действа — при Джудит по-бавно, защото по природа е по-сдържана. Тя се усмихва неохотно, за пръв път тази вечер. Може би дори за пръв път тази седмица.

— Срецаш ли се с някоя? — пита тя значително по-мило.

— Не и откакто се видяхме с теб предишния път. Само работя.

Последното ми гадже ме напусна преди три години. От време на време ми се отваря парашутът, но ще излъжа, ако кажа, че си търся сериозна връзка. Настъпва продължителна и напрегната пауза в разговора, и двамата сме отегчени. Малко преди да привършим второто си питие, се връщаме на темата за Старчър и майка ми, и следващия уикенд, от който и двамата се ужасяваме.

Излизаме заедно от бара, чинно се млясваме по бузите и се сбогуваме. Поредното отменато квадратче.

Някога я обичах, след това истински я мразех. Сега Джудит почти ми харесва и ако продължим с месечните си срещи, може и да станем приятели. Това целя, защото наистина се нуждаю от приятел, който да разбира какво правя и защо го правя. А ще бъде и много по-добре за сина ни.

Живея на двайсет и петия етаж на жилищен блок в центъра на града с частичен изглед към реката. Тук горе ми харесва, защото е тихо и сигурно. Ако някой иска да взриви или да опожари апартамента ми, трудно ще го направи, без да събори цялата сграда. В центъра има престъпност, затова сме снабдени с многобройни видеокамери и въоръжена охрана. Чувствам се в безопасност.

Стреляха в старото ми жилище — на приземния етаж на къща близнак, а преди пет години хвърлиха запалителна бомба в кантората ми. Извършителят така и не беше открит, а аз останах с ясното впечатление, че ченгетата не търсят усилено. Както ви казах, работата ми предизвиква омраза и има хора, които биха желали да ме видят да страдам. Някои от тези хора се крият зад полицейски значки.

Апартаментът е деветдесет квадратни метра, има две малки спални, още по-малка кухня, която рядко използвам, и дневна, която едва побира единствената ми солидна мебел. Не съм сигурен дали старинна маса за бiliarд минава за мебел, но апартаментът си е мой, затова ще я наричам както си пожелаея. Дълга е два и седемдесет според изискванията и е изработена през 1884 г. от фирма „Оливър Л. Бригс“ в Бостън. Спечелих я със съдебно дело, изцяло я реставрирах и после старателно я сглобих наред дневната си. Когато не се крия в евтини мотели, за да избягвам смъртни заплахи, разбивам топките по много пъти и играя с часове. За мен да играя бiliarд срещу себе си е бягство, средство против стреса и евтина терапия. Освен това ме връща към гимназията, когато се мотаех в така наречения „Рек“ — местно заведение, което съществува от десетилетия. Старомодна бiliarдна зала с няколко редици маси, облаци дим, плювалници, евтина бира, дребни залози и клиенти, които се правят на големи мъжкари, но се държат прилично. Собственикът Кърли е стар приятел, който винаги е там и следи всичко да е по вода.

Когато ме стегне шапката и ме хване безсънието, често можете да ме видите в „Рек“ в два сутринта да играя бiliarд с девет топки — в друг свят, разбира се, доста безгрижен.

Не и тази вечер обаче. Шмугвам се в апартамента с лека стъпка след изпитото уиски и бързо се преобличам в екипа си за бой — джинси, черна фланелка и лъскаво яркожълто яке, което се пристяга в кръста, буквално свети в тъмното и на гърба му се мъдри крещящият надпис „Тадео Запате“. Прибирам леко прошарената си коса на стегната опашка и я пъхвам под фланелката. Свалям си очилата и избирам други със светлосини рамки. Нагласям бейзболната си шапка — яркожълта като якето, с името „Запате“ отпред. Чувствам се достатъчно дегизиран, та вечерта да мине добре. Там, където отивам, хората не си падат по саможиви адвокати. Ще гъмжи от главорези, от типове с минали, настоящи и бъдещи проблеми със закона, но те изобщо няма да ме забележат.

Друг печален факт от живота ми е, че често излизам от апартамента си по тъмно преобразен — с различна шапка, с очила, със скрита коса, дори с бомбе.

Партнър ме откарва до старата спортна зала на осем преки от апартамента ми и ме оставя на една пресечка от сградата. На входа се тълпят хора. На площадчето отпред гърми рап. Прожектори маниакално обхождат сграда след сграда. Ярки дигитални надписи рекламират главното събитие и съпътстващите го прояви.

Тадео ще се бие четвърти, последното подгриване преди основния мач, който тази вечер е бой в тежка категория, а билетите се продават като топъл хляб, защото фаворитът е превъртял бивш състезател от Националната футболна лига, добре познат в града. Притежавам дващест и пет процента от кариерата на Тадео — инвестиция, която ми струваше 30 000 долара преди година, и оттогава той не е губил. Освен това залагам и се справям доста добре. Ако той спечели тази вечер, неговият дял ще е шест хиляди долара. Половината, ако падне.

Чувам как двама пазачи разговарят в коридора някъде дълбоко под арената. Единият твърди, че всички места тази вечер са продадени. Пет хиляди фенове. Показвам пропуска си и ми махнат да мина през една врата, после през друга. Влизам в тъмна съблекалня и напрежението се стоварва отгоре ми като чук. Тази вечер са ни отпуснали половината от дългото помещение. Тадео се издига в света на смесените бойни изкуства и ние всички започваме да надушваме нещо голямо. Той лежи върху масата по корем, само по боксерки и без

нито един грам тлъстина по шейсеткилограмовото си тяло. Братовчед му Лео масажира раменете му. Светлокафявата му кожа лъщи от лосиона.

Прекосявам стаята и говоря с мениджъра Норберто, с треньора Оскар и с Мигел, брат на Тадео и негов спаринг-партньор. Усмивват ми се, защото възприемат мен, самотния гринго, като човека с парите. Освен това съм агентът с нужните връзки и пипе, който ще осигури на Тадео участие в Националния шампионат по смесени бойни изкуства, ако продължава да печели. В дъното стоят още неколцина роднини, които нямат съществена роля в живота на Тадео. Не ми допадат тези зяпачи, защото очакват в даден момент да им бъде платено, но след седем поредни победи Тадео смята, че се нуждае от антураж. Всички така смятат. С изключение на Оскар присъстващите са членове на една и съща улична банда — средно голяма организация на салвадорци, които се занимават с кокаин. Тадео е в бандата от посвещението си като петнайсетгодишен, но никога не се е стремил към лидерското място. Намерил някакви стари боксови ръкавици и спортна зала и открил, че има смайващо бързи ръце. Брат му Мигел също се боксира, но не толкова добре. Мигел ръководи бандата и има зловеща репутация на улицата.

Колкото повече срещи и пари печели Тадео, толкова повече се тревожа от взаимоотношенията си с бандата. Навеждам се и го питам тихичко:

— Как е моят човек?

Той отваря очи, поглежда нагоре, усмихва се неочаквано и изважда слушалките от ушите си. Масажът рязко спира, защото Тадео сяда на края на масата. Говорим си и той ме уверява, че е готов да убие някого. Браво! Преди среща не се бръсне цяла седмица, затова с наболата си брада и рошавата си черна коса ми напомня на Роберто Дуран. Само че Тадео е от Ел Салвадор, не от Панама. На двайсет и две години е, американски гражданин и английският му е почти толкова добър, колкото испанския. Майка му пребивава легално в страната и работи в кафене. Има апартамент, пълен с деца и роднини, а впечатлението ми е, че печалбата му се разпределя между много хора.

Всеки път когато говоря с Тадео, се радвам, че не съм принуден да се изправя срещу него на ринга. Има свирепи черни зеници, които сякаш крещат гневно: „Искам касапница! Искам кръв!“. Отраснал е на

улицата и се е сбивал с всеки, който се доближи твърде много. По-големият му брат е умрял, намушкан с нож, и Тадео се бои, че и той ще умре. Излезе ли на ринга, непоклонливо вярва, че някой ще бъде убит и този някой няма да е той. И трите му загуби са по точки, досега никой не му е сритвал задника. Тренира по четири часа дневно и много скоро ще овладее до съвършенство жиу-жицу.

Говори тихо, изрича думите бавно — обичайната треска преди бой, когато страхът замъглява всички мисли и коремът ти се бунтува. Знаем, преживявал съм го.

Много отдавна участвах в пет мача от шампионата за аматьорски бокс „Златни ръкавици“. Имах една загуба и четири победи, преди майка ми да разконспирира тайната ми кариера и навреме да я прекрати. Обаче го направих. Стискаше ми достатъчно да изляза на ринга и здравата да ме натупат.

Не мога обаче да си представя смелостта, която се изисква да влезеш в клетката заедно с още един боец, който е в превъзходна форма, изключително сръчен, добре трениран, гладен, гаден и уплашен до смърт, а единствените мисли в главата му са как да ти извади ръката от рамото, да ти осакати коленете, да ти отвори дълбока рана и да стовари в челюстта ти удар за нокаут. Затова обичам този спорт. Изисква много повече смелост, много повече кураж лице в лице с противника от всеки друг спорт след гладиаторските битки до смърт. Да, опасни са и много други спортове — ски слаломът, ръгбито, хокеят, боксът, автомобилните състезания. Всяка година при конни надбягвания умират повече хора, отколкото във всеки друг спорт. Но там не се състезаваш, знаейки, че ще се нараниш. Пристъпиш ли в клетката обаче, със сигурност ще бъдеш наранен — зловещо, болезнено и дори смъртоносно. Всеки следващ рунд може да ти бъде последният.

Затова обратното броене е толкова мъчително. Минутите се влачат, а боецът се бори с нервите си, с червата си, със страховете си. Чакането е най-мъчително. Тръгвам няколко минути по-късно, за да може Тадео да се оттегли в своя свят. Веднъж ми каза, че успява да си представи боя и вижда противника си да моли за пощада, проснат окървавен на тепиха.

Лъкатуша по коридорите в недрата на арената и чувам еката от ревящата тълпа, жадна за кръв. Намирам търсената врата и влизам.

Това е складово помещение, окупирано от моята собствена улична банда. Срещаме се преди боевете и правим залозите си. Шестима сме и нови членове не се приемат, защото не искаме никакво изтичане на информация. Някои използват истинските си имена, други — не. Слайд се облича като уличен сводник и е бил зад решетките за убийство. Нино е вносител на метамфетамини средна ръка и е лежал в затвора за трафик на наркотици. Джони няма криминално досие (все още) и притежава половината от боеца, срещу когото ще се изправи Тадео тази вечер. Денардо намеква, че има връзки с мафията, но се съмнявам, че престъпната му дейност е толкова добре организирана. Той се старая да рекламира срещите по смесени бойни изкуства и мечтае да живее във Вегас. Франки е най-възрастният — местна знаменитост в средите на бойните спортове отпреди десетилетия. Признава, че е изкушен от свирепостта на боевете в клетка и старомодният бокс вече го отегчава.

Това са моите момчета. Никога не бих се доверил на тези палячовци за законна делова сделка, но пък ние не правим нищо законно. Преглеждаме списъка и започваме да залагаме. Знам, че Тадео ще размаже боеца на Джони, и Джони е видимо притеснен. Предлагам пет хиляди долара за Тадео, но никой не залага срещу мен. Три хиляди, пак никой. Смърям ги, ругая ги, подигравам им се, но те знаят, че Тадео е в стихията си. Джони трябва да заложим нещо и накрая успявам да го изнудя за четири хиляди, че неговият боец няма да издържи до третия рунд. Денардо решава, че иска да участва срещу още четири хиляди. Нашарваме списъка с всякакви залози и Франки, нашият писар, регистрира всичко. Излизам от стаята, вкарал дванайсет хиляди долара в играта за четири различни срещи. Ще се съберем тук отново по-късно, когато боевете приключат, и ще се разплатим изцяло в брой.

Мачовете започват и аз обикалям около арената, за да убия малко време. Напрежението в съблекалнята е непоносимо, не издържам да седя там, докато часовникът тиктака. Знам, че Тадео вече се е излегнал на масата неподвижно, завит с дебела завивка, отправя молитви към Дева Мария и слуша мръснишки латино рап. Не мога да направя нищо, за да му помогна, затова си намирам място на горното ниво, високо над ринга, и гледам шоуто. Залата наистина се пръска по шевовете, а феновете са кресливи и обезумели както винаги. Боевете в клетка събуждат най-свирепите инстинкти у някои хора, включително у мен,

затова всички сме тук по една и съща причина — да видим как един боец ще унищожи друг. Искаме да гледаме разкъравени очи, дълбоки рани на челото, задушавачи хватки, трошене на кости и безмилостен нокаут, след който екипите в ъглите хукват да търсят лекар. Добавете река от евтина бира, и ето ви пет хиляди манияци, жадни за кръв.

Накрая отивам в съблекалнята, където положението се оживява. Първите две срещи са завършили с ранен нокаут, затова вечерта напредва бързо. Норберто, Оскар и Мигел обличат лъскавите си жълти якета, същите като моето, и екипът на Запате е готов за дългия път до клетката. Аз ще бъда в ъгъла заедно с Норберто и Оскар, макар че моята роля не е толкова важна. Гледам Тадео да изпие водата си, докато Норберто го наставлява, крещейки на най-бързия испански, който някога сте чували. Оскар обработва раните на лицето, ако има такива. От мига, в който стъпим на тепиха, всичко се размазва. В тунела пияни фенове се пресягат към Тадео и крещят името му. Ченгетата разбутват хората от пътя ни. Публиката реве оглушително, не само за Тадео. Искат още, още един бой, за предпочитане до смърт.

Пред клетката официален служител проверява ръкавиците на Тадео, намазва лицето му с олио и му дава зелена светлина. Говорител оповестява името му по уредбата и нашият човек скача в клетката по яркожълти гащета и халат. Противникът му тази вечер е известен с прозвището Чакала — истинското му име не се знае, а и не е важно. Майстор на събмишъна, висок, бял, без много маса, но външността лъже. Три пъти съм го гледал как се бие. Коварен и ловък е. Стои добре в защита и дебне за възможност за тейкдаун. Огъна последния си противник на претцел и го принуди да крещи за пощада. В момента ненавиждам Чакала, но дълбоко в себе си страшно му се възхищавам. Всеки мъж, способен да влезе в клетката, има по-здрав гръбнак от другите.

Разнася се гонгът за първи рунд — три бесни минути. Тадео се хвърля право напред и веднага принуждава Чакала да отстъпи. През първата минута и двамата нанасят внезапни удари и се боричкат, после се вкопчват един в друг, но поражения няма. И аз като другите пет хиляди фенове крещя с пълно гърло, макар да нямам представа защо. Съветите са безполезни, пък и Тадео бездруго не слуша. Двамата падат, строполяват се тежко и Чакала го стисва в ножица. За една дълга минута Тадео се гърчи и се извива, а ние всички сме притаили дъх.

Накрая успява да се откопчи и нанася силен ляв в носа на Чакала. Най-сетне кръв. Няма съмнение, че моят човек е по-добрият боец, но и една грешка е достатъчна, за да ти извият ръката до счупване. Между рундовете Норберто го отрупва с камара наставления, но Тадео не чува. Знае за боя много повече от всички нас и има ясна представа от противника си. Когато звънна гонгът за втори рунд, аз го стисвам за ръката и изкрещявам в ухото му:

— Повали го в този рунд и ще получиш още две хиляди.

Сега Тадео чува.

Чакала е изгубил първия рунд, затова като много други бойци през втория рунд започва с преса. Иска да го склещи, да направи с жилавите си ръце някаква зловеща смъртоносна хватка, но Тадео превъзходно разчита намерението му. Трийсет секунди по-късно моето момче изпълнява класическата комбинация ляв-десен-ляв и поваля противника си по задник. После допуска честа грешка — хвърля се идиотски върху Чакала като маниакален пикиращ бомбардировач, решен да посее смърт. Чакала успява да го ритне с дясното си стъпало — жесток ритник, който попада малко над слабините на Тадео. Той остава на крака, докато Чакала успява да се изправи, и за секунда-две нито един от двамата не предприема нищо. Накрая се отърсват от случилото се и започват да се обикалят. Тадео влиза в боксьорския си ритъм и засипва Чакала с удари, на които не получава ответни. Цепва кожата над дясното му око и разширява цепката с безмилостната си канонада. Чакала има лошия навик да нанася неистово лъжливо ляво кроше точно преди да се приведе, и да нападне ниско в коленете, само че твърде често прилага този номер. Тадео го разгадава, идеално преценява времето и изпълнява най-изящния си номер — сяпо завъртане на лакътя. Движение, за което трябва наистина да ти стиска, защото за част от секундата си с гръб към противника. Но Чакала е твърде бавен и десният лакът на Тадео се стоварва отдясно на челюстта му. Чакала е в несвяст още преди да се строполи на тепиха. Правилата позволяват на Тадео да го прасне няколко пъти в лицето, за да го довърши съвсем, но защо да си прави труда? Той просто стои в средата на ринга, вдигнал ръце, забол очи надолу, наслаждавайки се на постижението си, докато Чакала лежи неподвижно като труп. Реферът бързо прекратява рунда.

Изнервяме се малко, докато се опитват да го свестят. Тълпата иска носилка, жертва, нещо, за което да говорят на работа, но Чакала в крайна сметка идва на себе си. Надига се и ние си отдъхваме. Или поне се опитваме. Не е лесно да запазиш спокойствие след толкова свиреп екшън с висок залог, и то докато пет хиляди манияци тропат с крака.

Чакала се изправя и манияците започват да дюдюкат.

Тадео се приближава до него, казва му нещо мило и двамата се помиряват.

На излизане от клетката вървя след Тадео и се усмихвам, докато той пляска длани с феновете си и се наслаждава на поредната си победа. Направи няколко глупави хода, които можеха да му струват живота, но като цяло това беше поредният многообещаващ бой. Опитвам се да се насладя на мига и да мисля за бъдещето и за евентуалната печалба, може би за някои спонсорства. Той е четвъртият боец, в когото инвестирам, и първият, от когото печеля.

Точно преди да напуснем етажа и да влезем в тунела, женски глас се провикна:

— Господин Ръд! Господин Ръд!

Отнема ми секунда-две да схвана, защото няма как някой от зрителите тук да ме познае. Нахлупил съм бейзболна шапка като шофьор на камион, навлякъл съм отвратително жълто яке и съм с различни очила, а дългата ми коса е скрита. Но когато спирам да погледна, тя вече се протяга към мен. Едро момиче на около двайсет и пет с лилава коса, пиърсинг, огромни цици, които напират под прилепналата фланелка — типичното класно девойче по тези боеве. Удостоявам я с любопитен поглед и тя повтаря:

— Господин Ръд. Нали вие сте адвокат Ръд?

Кимвам. Тя се приближава още повече и казва:

— Майка ми е в журито.

— В кой съд? — питам и внезапно ме обзема паника. В момента съм зает само в един съд.

— Ние сме от Майло. Говоря за процеса срещу Гарди Бейкър. Майка ми е съдебен заседател.

Рязко кимвам наляво, сякаш казвам: „Натам“. След броени секунди сме извън залата и вървим един до друг по тесния коридор, а стените край нас се тресат.

— Как се казва? — питам и оглеждам всички, с които се разминаваме.

— Глина Ростън, съдебен заседател номер осем.

— Добре.

Знам името, възрастта, расата, работата, образованието, семейството, местоживеенето, брачната история, предишните ангажименти като съдебен заседател и съдебното досие, ако има такова, на всеки член на въпросното жури. Участвал съм в избора им. Някои искаха, но повечето не ги искаха. Седял съм заедно с тях в претъпканата зала пет дни седмично през последните две седмици и наистина започва да ми писва от тях. Мисля, че съм запознат с политическите им пристрастия, предубежденията им и отношението им към наказателното право. И точно защото знам толкова много за тях, съм убеден от мига, в който заеха местата си, че Гарди Бейкър го чака смъртна присъда.

— Какво мисли Глина напоследък? — питам предпазливо. Може момичето да носи микрофон. Вече нищо не ме учудва.

— Мисли, че всички са лъжци.

Продължаваме да крачим бавно, без конкретна цел, и двамата се страхуваме да се погледнем в очите. Изумен съм да го чуя. Съдейки по езика на тялото и произхода ѝ, бих се обзаложил, че Глина Ростън първа ще извика „Виновен!“.

Озъртам се назад, за да се уверя, че няма свидетели, и казвам:

— Е, тя е умна жена, защото наистина са лъжци. Няма доказателства.

— Искате ли да ѝ го кажа?

— Не ме интересува какво ще ѝ кажеш.

Спираме и пропускаме един от бойците тежка категория да мине с антуража си. Заложил съм две хиляди на него. Тази вечер съм на печалба шест хиляди и се чувствам доста добре. Отгоре на всичко научих шокиращата новина, че не всички съдебни заседатели по делото на Гарди Бейкър са с промити мозъци.

— Само тя ли мисли така, или си има съмишленици? — питам аз.

— Твърди, че не обсъждат делото.

Иде ми да се разсмея. Ако не обсъждат делото, откъде тази сладурана знае накъде клони майка ѝ? В този момент нарушавам

етичните правила, а сигурно и закона. Това е непозволен контакт със съдебен заседател и макар да не е съвсем ясен и да не е предизвикан от мен, Щатската адвокатска асоциация несъмнено няма да погледне на него с добро око. А съдия Кауфман направо ще изпуши.

— Кажй й да не отстъпва, защото не са хванали виновника — заявявам и се отдалечавам.

Не знам какво иска момичето, пък и нищо не мога да й дам. Сигурно бих могъл да отделя десетина минути, за да изтъкна крещящите недостатъци в доказателствата на прокуратурата, но това изисква тя да попие всичко правилно и после да го предаде точно на майка си. Малко вероятно. Тази госпожица е дошла да гледа боевете.

Спускам се по най-близкото стълбище на долното ниво и щом се отдалечавам на безопасно разстояние от нея, хлътвам в тоалетната и преповтарям думите й наум. Още не мога да повярвам. Тези съдебни заседатели и всички останали в града бяха осъдили клиента ми още в деня на неговия арест. Майка й, Глина Ростън, е типична жителка на Майло — необразована, тесногръда и решена на геройски дела за своята общност в този труден момент. В понеделник сутрин ще стане интересно. В даден момент, след като започнем да изслушваме свидетелските показания, ще имам възможност да хвърля поглед към ложата на съдебните заседатели. Досега Глина не се боеше да ме гледа в очите. Ще прочета нещо в погледа й, но не съм сигурен какво.

Отпъждам мисълта и се връщам в действителността. Боят в тежката категория трае цели четирийсет секунди и моят фаворит още е на крак. Нямам търпение да се съберем пак с групата. Срещаме се в същата стаичка на заключена врата и си говорим жестоки простотии. И шестимата вадим пари от джобовете си. Франки води сметките и следи всичко да е точно. Тази вечер съм спечелил осем хиляди от залозите си, но две хиляди от тях ще отидат за импровизираната премия на Тадео. Ще си ги върна от неговия дял от общата спечелена сума. Тя ще се осчетоводи за пред данъчните, а тези пари не.

Тадео спечели осем хиляди долара за положеното старание — страхотна вечер за него, която ще му позволи да добави към антуража си още един член на бандата. Ще плати някои сметки, ще запази платежоспособността на семейството, няма да спести нищо. Опитах се да му предложа финансови съвети, но само си загубих времето.

Отбивам се в съблекалнята, давам му двете хиляди, уверявам го, че го обичам, и напускам арената. С Партнър отиваме в един спокоен бар и гаврътваме по няколко. Трябва да изпия поне две, преди да се успокоя. Когато си толкова близо до екшъна и имаш свой боец на ринга, когато само две секунди го делят от мозъчно сътресение или от счупена кост, а пет хиляди идиоти крещат в ушите ти, сърцето ти прпуска лудо, коремът ти се преобръща и нервите ти са обтегнати. Прилив на адреналин, какъвто не усещаш често.

Джак Пийли е бивше гадже на майката на двете момичета Фентрес. Баща им отдавна вече го нямало, когато те били убити, а в апартамента на майка им се изреждала върволица от местни женкари и помияри. Пийли се задържал около година и после бил изритан, когато тя се запознала с търговец на трактори на старо с малко пари в джоба и къща, която не била на колела. Жената се издигнала, а Пийли се изнизал с разбито сърце. Той е последният човек, забелязан с момичетата, преди да изчезнат. Още в самото начало попитах полицаите защо не го третират като заподозрян или поне не го разследват, а тъпият им отговор гласеше, че вече били заловили когото трябва. Гарди бил арестуван и сипел признания наляво-надясно.

Силно подозирам, че Джак Пийли е убил момичетата като някакво извратено отмъщение. Ако ченгетата не бяха попаднали на Гарди, може би в крайна сметка щяха да разпитат Пийли, но с плашещия си външен вид, слухове за сатанински уклон и предишни прояви на сексуална перверзия Гарди беше безспорният фаворит и никой в Майло не обърна поглед назад.

Според Епископа, който черпи информация от разни отрепки, Пийли почти всяка събота виси в кръчмата „Синьо и бяло“. Тя се намира на километър и нещо източно от последните къщи на Майло и първоначално била спирка на тираджиите. Сега е просто сборище на бели отрепки с евтина бира, билиардни маси и жива музика през уикенда.

Към десет в събота вечерта едва намираме място на посипания с чакъл паркинг, който е задръстен от пикапи и нищо друго. И ние си имаме пикап — „Додж Рам“ с огромни гуми, може би прекалено лъскав за това място, но все пак е собственост на „Херц“, не е мой. На волана Партнър се е постарал да наподоби местните бели отрепки, но е комична картинка. Отказал се е от всекидневното си черно облекло и е облечен с джинси и каубойска фланелка, обаче не му се получава.

— Да действаме — обаждам се от предната седалка.

Тадео и Мигел изскачат от задната врата и нехайно поемат към входа, където ги посреща един бияч и им иска по десет долара входна такса. Оглежда ги от глава до пети и не ги одобрява. От по-тъмните латиноси са, но поне не са чернокожи. Според Епископа в „Синьо и бяло“ биха допуснали някой и друг мексиканец, но лицето на чернокож ще предизвика бой. Не че има такава опасност. Подобна дупка за фанатизирани бели боклуци не би привлякла нито един разумен чернокож.

Но бой така или иначе ще има. Тадео и Мигел си поръчват бира на претъпкания бар и доста успешно се смесват с тълпата. Привличат няколко погледа, но само толкова. Тадео с голи ръце може да повали които и да е петима души за по-малко от минута. Мигел, неговият брат и спаринг-партньор, би проснал четирима. След като петнайсетина минути оглежда посетителите и се ориентира в обстановката, Тадео помахва на един барман и казва на английски без никакъв акцент:

— Имам да връщам пари на един човек, Джак Пийли, но май не мога да го открия.

Барманът е зает човек, затова само кимва към сепаретата край билиардната маса и казва:

— Третото сепаре, онзи с черната шапка.

— Благодаря.

— За нищо.

Поръчват си по още една бира и убиват още малко време. В сепарето на Пийли има две жени и друг мъж. Масата е отрупана с празни бирени бутилки и четиримата дъвчат печени фъстъци. Част от прелестната атмосфера на „Синьо и бяло“ се дължи на факта, че хвърляш черупките направо на пода. Някаква група засвирва оглушително в дъното и десетина души се запътват натам да танцуват. Явно Пийли не си пада по танците. Тадео ми изпраща есемес:

„Засякохме Дж П. Чакаме“.

Убиват още малко време. Двамата с Партньор седим, наблюдаваме входа и чакаме с обтегнати нерви. Кой би могъл да предскаже какъв би бил изходът от сбиване в помещение, пълно с пияни идиоти,

половината от които с членски карти на Националната оръжейна асоциация?

Пийли и приятелчето му се отправят към масата за бiliarд и се готвят да играят. Жените им остават в сепарето, ядат фъстъци и пият бира.

— Да действаме.

Тадео се отдалечава от бара. Минава между две бiliarдни маси, безупречно подбира момента и се блъсва силно в Пийли, който никому нищо не прави, просто си търка щеката с креда.

— Кво бе, мамицата му! — прониква се гневно Пийли с пламнало лице.

Готов е да скочи на латиноса. Преди да замахне с щеката си обаче, Тадео му нанася три светкавични юмручни удара. Ляв, десен, ляв, прицелени във веждата, където кожата се цепва най-лесно и винаги тече кръв. Пийли се строполява на пода и ще мине известно време, преди да се свести. Жените се разпищяват, настава обичайната бъркотия, предвещаваща меле. Приятелят на Пийли реагира бавно, но най-накрая и той замахва с щеката си, за да отнесе главата на Тадео. Намесва се обаче Мигел и стоварва тежкия си юмрук в основата на черепа му. Приятелят на Пийли се присъединява към него на пода. Тадео нанася още няколко удара в лицето на Пийли просто ей така, после се снишава и се стрелва към тоалетната. Една бирена бутилка се строшава и разлива точно над главата му. Мигел го следва по петите, а зад тях се разнасят сърдити крясъци. Те заключват вратата и се измъкват през прозореца.

Връщат се в пикапа след броени секунди и ние спокойно потегляме.

— Готово — нетърпеливо се обажда Тадео от задната седалка.

Протяга дясната си ръка и тя наистина е цялата окървавена. Кръвта на Пийли. Спираме пред една закусвалня и аз старателно обирам всяка капка. Прибираме се в града чак в полунощ.

Извергът, който е убил момичетата Фентрес, е привързал китките им към глезените с връзките на обувките им и после ги е хвърлил в езерото. При аутопсията на Джена е намерен един-единствен дълъг черен косъм, заплетен във връзките. И тя, и Райли са имали дълги руси коси. По онова време Гарди е имал дълга черна коса — въпреки че цветът ѝ се променя всеки месец, — затова нищо чудно, че щатските криминолози обявиха, че е „съвпадение“. Вече повече от век истинските професионалисти знаят, че анализът на косми е адски неточен. Той все още се използва от органите на властта, дори от ФБР, когато няма по-добро доказателство и заподозреният трябва да бъде обвинен. Умолявах съдия Кауфман да разпорежи ДНК анализ с проба от косата на Гарди сега, обаче той отказа. Било прекалено скъпо. А става дума за човешки живот. Когато най-накрая имах възможност да прегледам доказателствените материали на обвинението, успях да открадна около два сантиметра от въпросния черен косъм. Никой не забеляза липсата.

Рано в понеделник сутринта пращам по куриер косъма и пробата от кръвта на Джак Пийли в ДНК лаборатория в Калифорния. Ще ми струва шест хиляди долара заради спешния анализ. Залагам си главата, че ще намеря истинския убиец.

С Партнър отпращаваме обратно към Майло за поредната мъчителна седмица на лъжи. Нямам търпение да отправя поглед към Глина Ростън, съдебен заседател номер осем, и да се помъча да открива издайнически признаци за задкулисно общуване. Но, както обикновено, нещата не се развиват по план.

Съдебната зала отново е претъпкана, което е удивително. За единайсети пореден ден Джули Фентрес, майката на близначките, седи на първия ред, точно зад масата на обвинението. Заобиколена е от обичайните си поддръжници и всички ме гледат свирепо, сякаш аз съм убил момичетата.

Когато Тротс най-сетне пристига, отваря куфарчето си и се преструва, че присъствието му има някакво значение, аз се привеждам към него и му казвам:

— Наблюдавай номер осем, Глина Ростън, но внимавай да не те забележат.

Ще го забележат, защото е тъпак. Би трябвало да умее да наблюдава реакциите на съдебните заседатели и да ги разчита, да изучава езика на тялото им и да следи дали са будни, заинтригувани или вбесени, да прави всичко, което се учиш да правиш по време на заседанията, ако си любопитен да разбереш какво става с журито ти, но Тротс е вдигнал ръце още преди седмици, преди същинското начало на процеса.

Гарди е в относително добро разположение на духа. Казва ми, че тук му харесва, защото има повод да излезе от килията. Държат го в карцера, обикновено без осветление, защото са сигурни, че е убил сестрите Фентрес, и суровото наказание трябва да започне веднага. И аз съм в по-добро разположение на духа, защото Гарди си е взел душ през уикенда.

Седим и чакаме съдията. В девет и петнайсет прокурор Хувър още не е на масата на обвинението. Кликата му помощници, същински млади фашисти, са по-начумерени от обикновено. Нещо става. До мен приближава пристав и ми прошепва:

— Съдия Кауфман ви вика в кабинета си.

Това се случва почти всеки ден, струва ми се. Хукваме към кабинета на съдията да се боричкаме за нещо, което не искаме да става публично достояние. Защо изобщо си правим труда? След две седмици вече ми е пределно ясно, че ако Хувър иска хората да видят или да чуят нещо, ще го направи.

Натъквам се на засада. Там е съдебната стенографка, готова да регистрира всичко. Съдия Кауфман крачи по риза и вратовръзка, а сакото и тогата му са окачени на вратата. Хувър стон самодоволен, но навъсен до прозореца.

Приставът затваря вратата зад мен и Кауфман хвърля някакви документи върху бюрото.

— Прочетете това! — изръмжава той.

— Добро утро, господин съдия. — Правя се на симпатяга. — Здравсти, Хувър.

Не отговарят. Документът представлява две страници клетвени показания, в които лицето твърди — в конкретния случай, лъже, — че сме се запознали случайно предишния петък вечерта на ММА турнира в града. Бил съм обсъждал с нея делото и съм й казал да предаде на майка си, която е съдебен заседател, че обвинението не разполага с доказателства и че всичките им свидетели лъжат. Беше се подписала като Марло Уилфанг пред нотариус.

— Има ли истина в това, господин Ръд? — изръмжава Кауфман, здравата ядосан.

— Ами... малко, струва ми се.

— Ще представите ли своята версия? — пита той, явно решен да не повярва на нито една моя дума.

— И това ако не е манипулация на съдебен заседател... — промърморва Хувър достатъчно силно, за да бъде чуто.

На което отговарям рязко:

— Ще ме изслушате ли най-напред, или ще ме обесите, без да разполагате с фактите, точно като Гарди?

— Достатъчно — намесва се съдия Кауфман. — Престанете, господин Хувър.

Разказвам своята версия точно и ясно, без никакво разкрасяване. Изтъквам, че не познавам въпросната жена, че не съм имал представа коя е — как да имам? — че тя ме е намерила умишлено, че е

иницирала контакта, а после веднага е хукнала обратно към Майло и се е опитала да се намеси в съдебния процес.

Понякога е необходима цяла армия, само и само някой да бъде осъден.

— Твърди, че пръв съм я заговорил, така ли? — почти крясвам. — Как? Та аз не познавам тази жена. Тя ме познава, защото е присъствала в съдебната зала, гледала е процеса. Може да ме познае. Аз как да я позная? Не звучи ли абсурдно?

Звучи, разбира се, но Хувър и Кауфман не отстъпват. Убедени са, че са ме притиснали в ъгъла. Ненавистта им към мен и клиента ми е толкова силна, че не виждат очевидното.

— Тя лъже, разбирате ли? — продължавам да настоявам. — Нарочно е планирана всичко. Натрапи ми се, заприказва ме, а после е подготвила клетвените показания. Вероятно във вашия кабинет, Хувър. Това е лъжесвидетелство и неуважение на съда. Направете нещо, господин съдия.

— Не е нужно вие да ми казвате...

— О, хайде стига. Размърдайте се най-после и поне веднъж постъпете правилно.

— Слушайте, господин Ръд... — подема той зачервен и готов да замахне към мен.

Вече искам процесът да бъде обявен за невалиден. Искам да предизвикам тези двамата да направят наистина огромна глупост. На глас заявявам:

— Искам разпит. Изведете съдебните заседатели, доведете дъщерята на свидетелското място и ми позволете да задавам въпросите. След като иска да участва в процеса, да заповяда. Майка ѝ очевидно е предубедена и нестабилна, затова държа да бъде извадена от състава на журито.

— Какво ѝ казахте? — пита Кауфман.

— Току-що ви го предадох дословно. Казах ѝ същото, което бих казал на всеки човек на Земята — обвинението ви се крепи само на няколко лъжесвидетели, защото не разполагате с никакви достоверни доказателства. Точка.

— Изгубили сте си ума — обажда се Хувър.

— Искам разпит. — Вече крещя. — Искам тази жена да бъде отстранена от журито. Няма да продължа с процеса, докато тя не се

махне.

— Заплашвате ли ме? — пита Кауфман, а положението абсолютно излиза извън контрол.

— Не, сър, обещавам ви. Няма да продължа.

— Тогава ще ви обвиня в неуважение на съда и ще ви пратя в ареста.

— Няма да ми е за пръв път. Направете го и сами ще докараме процеса до прекратяване. Ще се съберем отново след шест месеца и пак ще се повеселим като сега.

Не са сигурни дали наистина съм бил в ареста, но в този момент решават, че не лъжа. Човек на крайностите като мен постоянно изпробва границите на етиката. Арестът е въпрос на чест. Ако се окаже принуден да бъзна някой съдия или да го унижа, така да бъде.

Млъкваме за няколко минути. Съдебната стенографка е забола очи в краката си и ако ѝ се удаде възможност, ще изхвърчи от стаята, събаряйки столове по пътя си. В момента Хувър е ужасен от възможността апелативен съд да отхвърли великата му присъда и да я върне за преразглеждане в нов процес. Не желае отново да преживява това мъчение. Исква да настъпи онзи славен момент, когато, вероятно придружен от телевизионен репортер, ще отиде в затвора „Биг Уийлър“, където се намира стаята за екзекуции. Ще се отнасят към него като към кралска особа, защото той ще е човекът, важната клечка, разкрила отворотелното престъпление и извоювала присъдата, изпратила Гарди Бейкър на екзекуция и дала на Майло шанса да затвори тази страница. Ще получи място на първия ред зад завесата, която ще бъде дръпната драматично и зад нея ще се покаже Гарди, легнал на носилка с щръкнали от ръцете му маркучи. След това Хувър ще намери време да поговори сериозно с медиите и да опише бремето, което тежи върху раменете му заради заемания пост. За пръв път ще присъства на екзекуция, а в този влюбен в смъртните присъди щат това е по-лошо, отколкото да си трийсетгодишна девственица. „Щатът срещу Гарди Бейкър“ е звездният миг за Дан Хувър. Върхът в кариерата му. Ще го канят да говори на всички онези важни прокурорски конференции, които се провеждат по евтините казина. И ще го преизберат.

В момента обаче той здравата се поти, защото е прекалил с разиграването на козовете.

Сигурни са, че са ме стиснали за топките. Ама че глупост. Да ме арестуват по фалшиво обвинение в неправомерен контакт — това няма да помогне на делото и на целта им в момента. Прекаляват, и то не за пръв път. Смятат Гарди за виновен и осъден на смърт и си въобразяват, че ще е гот да се позабавляват, като захапят и мен.

— На мен ми мирише на неправомерен контакт, господин съдия — казва Хувър в опит да внесе драматизъм.

— Не се и съмнявам — отговарям.

— Ще се занимаем с въпроса по-късно — казва Кауфман. — Съдебните заседатели ни чакат.

— Вие явно сте глухи. Няма да продължа без разпит. Моля това да бъде включено в протокола.

Кауфман поглежда към Хувър и двамата видимо се умърлушват. Знаят, че съм достатъчно смахнат да обявя стачка и да откажа да участвам в процеса, което ще доведе до прекратяването му. Съдията ме измерва с гневен поглед и казва:

— Обвинен сте в неуважение на съда.

— Пъхнете ме в ареста — предизвиквам го подигравателно. Съдебната стенографка записва всяка дума. — Арестувайте ме.

Той обаче не може да го направи в момента. Трябва да вземе решение, а погрешното решение ще застраши всичко. Ако ме тикне в ареста заради това, целият процес се проваля и няма начин да бъде спасен. По-нататък апелативен съд, най-вероятно федерален, ще разгледа действията на Кауфман и ще оповести нарушенията. Гарди трябва да има адвокат, истински адвокат, затова просто не могат да продължат, ако аз съм в ареста. Направиха ми подарък. Минават няколко секунди и страстите се уталожват. Услужливо и почти мило отбелязвам:

— Вижте, господин съдия, не можете да ми откажете изясняване на този въпрос. Иначе ще ми дадете сериозно оръжие за обжалването.

— Какво изясняване? — пита той, започнал да поддава.

— Искам тази жена, въпросната Марло Уилфанг, да застане на свидетелското място за разпит при закрити врати. Адски ви се ще да ме обвините в неправомерен контакт, затова хайде да стигнем до дъното. Имам право да се защитавам. Изпратете съдебните заседатели да си ходят и да кръстосаме шпаги.

— Няма да изпратя съдебните заседатели да си ходят — заявява съдията и се отпуска сломен на стола си.

— Добре. Дръжте ги под ключ цял ден. Пет пари не давам. Това момиче ви е излъгало най-нагло. Няма начин майка ѝ да остане в журито. Вече имам основание да поискам прекратяване на процеса и още по-добро основание за отмяна на присъдата през следващите пет години. Вие избирате.

Слушат ме, защото изведнъж са се уплашили, а са ужасно неопитни. Успявал съм да доведа нещата до прекратяване доста пъти. Издействал съм и отмяна на присъди. Много пъти съм бил на арената, където залогът е смъртта и една грешка може да преобърне нещата. А те са новаци. Кауфман е водил две дела за убийство през седемте години, откакто е съдия. Хувър е изпратил само един човек на смърт — срам за всеки прокурор по тези места. Преди две години така оплел конците при обвинение, предвиждащо смъртно наказание, че съдията (не Кауфман) се оказал принуден да прекрати процеса. Нагазили са в твърде дълбоки води и здравата затъват.

— Кой изготви клетвените показания? — питам.

Не получавам отговор.

— Вижте, съдейки по изказа, определено е бил адвокат. Лаиците не се изразяват така. Вие ли ги изготвихте, Хувър?

Прокурорът се мъчи да запази хладнокръвие, но вече е отчаян и изтърсва такова нещо, че дори Кауфман не вярва на ушите си.

— Господин съдия, можем да продължим с Тротс, докато господин Ръд е в ареста.

Избухвам в смях, а Кауфман е като зашеметен от силен шамар.

— О, хайде, давайте — дразня ги аз. — Още от първия ден оплескахте това дело, така че продължавайте, осигурете на Гарди отмяна на присъдата на по-горна инстанция.

— Не. Това момче Тротс не е обелило и дума досега и ще е най-добре да продължи да си седи със същото глупаво изражение — казва Кауфман.

Смешно е, но аз впервам суров поглед в негова чест, а после и в съдебната стенографка, която записва всичко.

— Зачертайте това — изръмжава ѝ Кауфман, когато се овладява.

Ама че тъпак. Съдебният процес нерядко прилича на лош цирк, в който различни номера излизат извън контрол. Онова, което започна

като забавен опит да бъде унижен, вече им се струва ужасна идея.

Не искам на Хувър да му хрумват хубави идеи — не че имам големи опасения в това отношение, — затова се стремя постоянно да го изваждам от равновесие и наливам масло в огъня с думите:

— Това е най-великата глупост от всички, които изтърихте от началото на този процес. Бени Тротс. Ама че шега! Искате той да бъде главният адвокат на защитата?

— Каква е позицията ви, господин Ръд? — пита Кауфман.

— Няма да напусна съдебната зала, докато не се проведе разпит относно забъркването ми със съдебен заседател номер осем, прелестната госпожа Глина Ростън. Ако наистина смятате, че искането ми представлява неуважение на съда, пратете ме в ареста. В момента предпочитам прекратяване на процеса пред троен оргазъм.

— Няма нужда от цинизми, господин Ръд.

Хувър започва да пристъпва от крак на крак и да заеква:

— Ами... ваша чест, може да разгледаме... неправомерния контакт и неуважението на съда по-късно. Нали разбирате... след процеса, да речем. Аз предпочитам да продължим със свидетелските показания. Другото... струва ми се несъществено за момента.

— Тогава защо изобщо го започнахте, Хувър? — питам. — Защо, палячовци такива, толкова се превъзбудихте по този въпрос, след като прекрасно знаете, че Уилфанг лъже?

— Не ме наричайте палячо — предупреждава ме съдия Кауфман със зловна усмивка.

— Прощавайте, сър, нямах предвид вас. Отнася се за палячовците в прокуратурата, включително за областния прокурор.

— Да се постареем да не принизяваме разговора — призовава Кауфман.

— Моите извинения — казвам толкова саркастично, колкото е в човешките възможности.

Хувър се оттегля до прозореца, откъдето се вижда в редиците занемарени сгради по главната улица на Майло. Кауфман се отдръпва до библиотеката зад бюрото си и обхожда с поглед книгите, които не е докосвал. Въздухът е зареден с напрежение. Трябва да бъде взето сериозно решение, при това бързо, и ако негова чест сгреша, последиците ще отекват с години.

Най-накрая той се обръща и казва:

— Мисля, че е по-уместно да разпитаме съдебен заседател номер осем, но няма да го правим в залата. Ще проведем разпита тук.

Следва един от онези епизоди в съдебния процес, който разстройва юристи, съдебни заседатели и зрители. До края на деня оставаме в не особено просторния кабинет на съдия Кауфман и нерядко си крещим, докато разчепкваме моя случай. Довеждат Глина Ростън, карат я да положи клетва и тя е толкова ужасена, че едва говори. Моментално започва да лъже, като заявява, че не е обсъждала делото със семейството си. По време на кръстосания разпит я нападам с ожесточение, което озадачава дори Кауфман и Хувър. Тя излиза разплакана от стаята. След това довеждат смахнатата ѝ дъщеря, госпожица Марло Уилфанг, и тя повтаря измишльотината си под клетва, направлявана от неумелите въпроси на Дан Хувър, който сега не е във форма. Когато я предават на мен, аз мило я повеждам по златната пътечка, после ѝ кръзвам гърлото от ухо до ухо. Десет минути по-късно тя реве неудържимо и хилядократно съжалява, че ме е заговорила онази вечер. Става болезнено ясно, че е излъгала в клетвените си показания. Дори съдия Кауфман я пита:

— Как ви намери господин Ръд сред пет хиляди зрители, след като не ви е виждал преди?

Благодаря, господин съдия. Страхотен въпрос.

Тя разказва как се прибрала у дома късно в петък вечерта след боевете. Когато се събудила в събота, се обадила на майка си, която пък веднага се обадила на господин Дан Хувър и той знаел точно какво трябва да се направи. Срецнали се в кабинета му в неделя следобед, уточнили формулировката на клетвените показания и готово! Хувър влязъл в играта.

Призовавам Хувър като свидетел. Той възразява. Спорим, но Кауфман няма избор. Разпитвам прокурора един час — два риза в чувал сигурно ще се държат по-цивилизовано един с друг. Един от помощниците му написал всяка дума от клетвените показания. А една от секретарките му ги напечатала. Друга секретарка направила нотариалната заверка.

След това той разпитва мен и продължаваме да се дърлим. През цялото време на това мъчително изпитание съдебните заседатели чакат в своята стая, несъмнено осведомени от Глина Ростън и несъмнено обвинявайки мен за поредния досаден ден на процеса. Пет пари не

давам. Продължавам да напомням на Кауфман и Хувър, че си играят с огъня. Ако Глина Ростън остане в журито, отмяната на присъдата от по-висша инстанция ми е в кърпа вързана. Не съм сигурен в това — нищо не е сигурно при едно обжалване, — но ги виждам как започват да не издържат на напрежението и да се съмняват в собствената си преценка.

Многократно искам процесът да бъде прекратен. И искането ми многократно бива отхвърлено. Не ми пука. Отразено е в протокола. Късно следобед Кауфман решава да изключи госпожа Ростън от журито и да я замени с госпожица Мейзи, една от избраните резерви.

Госпожица Мейзи не е вълнуваща алтернатива. Всъщност с нищо не превъзхожда жената, чието място заема. Никой от Майло не е по-добра алтернатива. Можеш да избереш дванайсет души от хиляда и всеки от тях ще изглежда и ще гласува по същия начин. Защо тогава изхабих толкова време днес? За да ги държа отговорни. За да ги уплаша до смърт със сценария, че те — прокурорът и съдията, надлежно избрани от местните хора — може да оплескат най-сензационното дело, което някога се е провеждало в това затънтено провинциално градче. За да набера сили за обжалването. И за да ги уважавам.

Настоявам Марло Уилфанг да бъде подведена под отговорност за лъжливи свидетелски показания, но прокурорът е изморен. Настоявам да бъде обвинена в неуважение на съда. Вместо това Кауфман ми напомня, че аз съм обвинен в това. Вика пристав с белезници.

— Извинете, господин съдия, но забравих защо ме обвинявате в неуважение на съда. Беше много отдавна.

— Защото отказахте да продължите участието си в процеса днес сутринта и защото пропиляхме цял ден да се караме за един съдебен заседател. Освен това ме оскърбихте.

Бих могъл да отговоря на тази тъпотия по много начини, но решавам да я подмина. Арестът ми за неуважение на съда само ще усложни тяхното положение и ще ме въоръжи още по-добре за обжалването на Гарди. Влиза едър заместник-шериф и Кауфман му нарежда:

— Заведете го в ареста.

Хувър е на прозореца с гръб към случващото се в кабинета.

Не искам да влизам в ареста, но нямам търпение да изляза от тази стая. Започвам да усещам застояла телесна воня. Белезниците щракват на китките на ръцете ми пред тялото, не отзад, и докато ме отвеждат, поглеждам към Кауфман и казвам:

— Допускам, че утре сутринта ще мога да продължа като главен защитник.

— Ще можете.

За да ги сплаша, добавям:

— Последния път, когато ме пратиха в ареста по време на процес, присъдата беше отменена от Върховния съд на щата. С девет на нула гласа. Четете делата, смешници такива.

Още един едър заместник-шериф се присъединява към шествието. Извеждат ме по задния коридор, по който минавам всеки ден. Незнайно защо, спираме на една площадка и двамата мънкат нещо по радио станциите си. Когато най-сетне излизаме навън, оставам с впечатлението, че новината се е разчула. Враговете ми надават радостни възгласи, когато виждат да ме извеждат с белезници. Без видима причина заместник-шерифите протакат, чудейки се с коя патрулка да ме откарат. Стоя до едната, изложен на показ, и се усмихвам на малобройната тълпа. Забелязвам Партнър и се провиквам, че ще му звънна по-късно. Той е изумен и объркан. За забавление ме натикват на задната седалка до Гарди — адвокат и клиент заминават заедно в ареста. Потегляме със сирени и включени лампи, за да поднесем на това жалко градче още по-вълнуваща драма, а Гарди ме поглежда и пита:

— Къде бяхте цял ден?

Вдигам ръцете си в белезници и отговарям:

— Борих се със съдията. Познай кой спечели.

— Как може да арестуват адвокат?

— Съдията може да прави каквото си пожелае.

— И за вас ли ще поискат смъртна присъда?

Засмивам се за пръв път от часове.

— Не. Поне засега.

Гарди се забавлява с тази неочаквана промяна в обичайния ход на събитията.

— Храната там ще ви хареса.

— Не се и съмнявам.

Двамата мъже на предните седалки слушат толкова внимателно, че почти не дишат.

— Били ли сте в ареста преди? — пита Гарди.

— О, няколко пъти. Много ме бива да вбесявам съдиите.

— Как вбесихте съдия Кауфман?

— Дълга история.

— Е, имаме цяла нощ, нали така?

Изглежда е така, но едва ли ще ме сложат в една килия със скъпия ми клиент.

Няколко минути по-късно спираме пред сградата с плосък покрив от 50-те години на миналия век, снабдена с пристройки отстрани като злокачествени тумори. Идвал съм тук няколко пъти при Гарди, мястото е ужасно. Паркираме, измъкват ни от колата и ни вкарват в тясна стая. Две-три ченгета се мотаят вътре с някакви документи и се правят на страшни. Гарди хлътва в дъното, където се е отворила невидима врата, и аз чувам арестанти да крещат някъде отзад.

— Съдия Кауфман каза, че имам право на две телефонни обаждания — заявявам рязко на надзирателя, който се приближава към мен.

Той спира, защото не е сигурен какво трябва да прави един надзирател с гневен адвокат, арестуван за неуважение на съда. Отдръпва се.

Обаждам се на Джудит и след като се разкрещявам на рецепционистката, а после на секретарката и на правната ѝ асистентка, се добирам до нея, обяснявам ѝ, че съм в ареста и имам нужда от помощ. Тя изругава, напомня ми колко е заета и после се съгласява. Обаждам се и на Партнър и го запознавам с последния развой на събитията.

Дават ми оранжев гащеризон с надпис „Градски арест Майло“ на гърба. Преобличам се в мръсна тоалетна, старателно окачвам на закачалка ризата, вратовръзката и костюма си. Подавам я на надзирателя с думите:

— Постарайте се да не се измачкат. Утре ще ги нося в съда.

— Да ги изгладим ли искате? — пита той и се залива от смях.

Другите също се хият на този страхотен майтап, а аз се усмихвам, за да не им разваля удоволствието. Когато кикотът утихва,

питама:

— Е, какво има за вечеря?

— Днес е понеделник, значи сандвичи с шунка — отговаря надзирателят. — В понеделник винаги е шунка.

— Чакам я с нетърпение.

Килията ми е бетонен бункер три на три, който вони на урина и други телесни миризми. На нарове лежат двама млади чернокожи — единият чете, другият дреме. Няма трето легло, значи ще спя на пластмасовия стол, покрит с тъмнокафяви петна. Съкилийниците ми не изглеждат никак дружелюбни. Не искам да се бия, но ако ми бъде нанесен побой в ареста наред съдебен процес, в който съм защитник на обвинен в убийство, това автоматично ще направи процеса невалиден. Обмислям такава възможност.

На Джудит не ѝ е за пръв път, затова знае точно какво да направи. В пет следобед подава жалба за неправомерно задържане пред Федералния съд в Сити с настояването за незабавно изслушване. Обичам Федералния съд — в повечето случаи.

Копие от жалбата изпраща и на любимия ми вестникарски репортер. Ще вдигна колкото се може по-голяма шумотевица. Кауфман и Хувър адски оплетоха конците и ще си платят. Читателят от долния нар решава, че му се говори, и аз обяснявам защо съм тук. Намира го за смешно — адвокат в ареста, задето е ядосал съдията. Дремещият на горния нар се обръща настани и се включва във веселбата. Не след дълго раздавам правни съвети, а тези момчета се нуждаят от всичко, което съм способен да им предложа.

Един час по-късно идва надзирател с новината, че имам посетител. Тръгвам след него по лабиринт от тесни коридори и се озовавам в тясна стаичка с дрегер. Тук водят пияните шофьори. Епископа се изправя, ръкуваме се. Говорили сме по телефона, но не сме се срещали. Благодаря му, че е дошъл, но го предупреждавам, че е опасно. Майната им, отговаря той, не го било страх от местните власти. Освен това умеел да се снишава и да не се набива на очи. И познавал шефа на полицията, ченгетата, съдията — обичайните за малко градче глупави хвалби. Опитал се да се обади на Хувър и Кауфман, за да ги предупреди, че са допуснали огромна грешка, но не успял да се свърже. Притискал шефа на полицията да ме премести в по-хубава килия. Колкото повече говорим, толкова повече ми допада

този човек. Той е уличен боец, уморено и поизхабено старо куче, което десетилетия наред се разправя с ченгетата. Едва свързва двата края, но пет пари не дава. Дали ще заприличам на него след двайсет години?

— Какво става с ДНК тестовете? — пита той.

— Лабораторията ще получи пробите утре и ми обещаха да действат светкавично.

— И ако се окаже Пийли?

— Ще настане истински ад.

Този човек е на моя страна, но не го познавам. Говорим десетина минути и се сбогуваме.

Когато се връщам в килията, двамата ми нови приятели са пуснали новината, че при тях има адвокат по наказателни дела. Не след дълго раздавам съвети на целия сектор, провиквайки се през решетките.

Здравият разум не ми е силна черта, но решавам да не се сбивам с Фонзо и Фрог, двамата ми нови познайници. Така че си седя на стола цяла нощ и се опитвам да дремна. Не ми се получава. Не близнах консервираната шунка, нито пък отвратителните яйца и студената препечена филийка за закуска. Слава богу, никой не отваря дума за душ. Донасят ми костюма, ризата и вратовръзката, обувките и чорапите и аз се обличам бързо. Сбогувам се със съкилийниците си, които ще останат зад решетките няколко години въпреки блестящите съвети, които раздавах часове наред.

С Гарди ни откарват поотделно до съда. Там ме посреща понабъбнала групичка врагове, които ме замерят с подигравки. Излизам от колата, все още с белезниците. Вътре, след като се скриваме от фотографите, ми ги свалят. Партньър ме чака в коридора. Случаят ми бил отразен в сутрешния брой на „Кроникъл“, но чак на трета страница от раздела с местните новини. Тъй де, не е някаква сензация, просто Ръд пак е в ареста.

Приставът отново ме отвежда в кабинета на съдия Кауфман, който е в компанията на Хувър. Със самодоволни усмивки и двамата очакват да разберат как съм прекарал нощта. Не споменавам ареста, не признавам, че не съм спал, не съм ял и не съм се къпал сутринта. Невредим съм и готов да действам, което, изглежда, ги дразни. Животът на Гарди е заложен на карта, а те се забавляват. Броени секунди след като влизам в кабинета, друг пристав се втурва вътре.

— Извинете, господин съдия, но отвън чака федерален шериф и твърди, че в единайсет часа трябва да се явите във Федералния съд в Сити. Вие също, господин Хувър.

— Как така, по дяволите?! — възкликва Кауфман.

Обяснявам услужливо:

— Изслушване за неправомерно задържане, господин съдия. Адвокатите ми са внесли жалба вчера следобед. Спешно заседание, за да изляза от ареста. Вие започнахте тази глупост, сега аз трябва да я приключа.

— Носи ли призовка? — пита Хувър.

Приставът подава някакъв документ, който Хувър и Кауфман преглеждат набързо.

— Това не е призовка — казва Кауфман, — а известие от съдия Самсън. Мислех, че е умрял. Той няма право да ме кара да присъствам на никакво изслушване.

— От двайсет години не е с всички си — отбелязва Хувър с известно облекчение. — Никъде няма да ходя. Тук водим процес.

Не греша за съдия Самсън. Ако адвокатите можеха да гласуват за най-смахнатия федерален съдия в страната, Арни Самсън щеше да постигне съкрушителна победа. Само че той е моят откачен приятел, който и преди ме е измъквал от ареста.

— Кажа на шерифа да се разкара — нарежда Кауфман на пристава. — Ако започне да създава неприятности, кажа на нашия шериф да го арестува. Щатски шериф арестува федерален. Ха, едва ли се е случвало преди. Както и да е, никъде няма да ходим. Трябва да продължим процеса.

— Защо хукна към Федералния съд? — най-сериозно ме пита Хувър.

— Защото не ми харесва в ареста. Що за глупав въпрос?

Приставът излиза и Кауфман казва:

— Вече сте свободен. Ясно, господин Ръд? Мисля, че една нощ зад решетките е достатъчна за поведението ви.

— Е, със сигурност е достатъчна за отмяна на присъда или за прекратен процес — отговарям.

— Да не спорим по този въпрос — казва Кауфман. — Може ли да продължим?

— Вие сте съдията.

— А изслушването във Федералния съд?

— Искате правен съвет от мен ли? — изстрелвам в отговор.

— Не, по дяволите.

— Сами преценете дали да пренебрегнете известието. Току-виж, съдия Самсън прати и двама ви в ареста за една-две нощи. Голям майтап ще е, нали?

Най-накрая се връщаме в залата, но минава известно време, преди всички да се успокоят. Когато съдебните заседатели влизат, изобщо не ги поглеждам. Вече знаят, че съм прекарал нощта в ареста, и съм сигурен, че са любопитни как съм се справил. Затова не им давам нищо.

Съдия Кауфман се извинява за закъснението и казва, че е време да се залавяме за работа. Поглежда към Хувър, който се изправя и казва:

— Ваша чест, обвинението приключи.

Аматорски заговор, който цели още повече да ми вгорчи живота. Ставам и гневно заявявам:

— Господин съдия, той можеше да го каже вчера или дори днес сутринта.

— Призовете първия си свидетел — срязва ме Кауфман.

— Не съм готов. Подал съм искания. Фигурират в протокола.

Той няма избор, трябва да освободи съдебните заседатели. През следващите два часа спорим дали щатът е представил достатъчно доказателства, за да продължим нататък. Повтарям същите аргументи. Кауфман отсъжда по същия начин. Всичко е заради протокола.

Първият ми свидетел е рошаво проблемно хлапе, което удивително много прилича на клиента ми. Казва се Уилсън, на петнайсет години е, наркоман, отдавна напуснал училище и на практика бездомен, макар че леля му позволява да нощува в гаража, когато му е зле. И това е най-важният ни свидетел!

Близначките Фентрес са изчезнали около четири часа в сряда следобед. Тръгнали си от училище с велосипедите, но така и не стигнали до къщи. Издирването започнало в шест часа и се активизирало с напредване на времето. В полунощ целият град бил в паника и всички били навън с фенерчета. Телата им били намерени в мръсното езеро около обед на следващия ден.

Имам шестима свидетели — Уилсън и още петима, които твърдят, че са били с Гарди във въпросната сряда следобед от около

два часа, докато се стъмнило. Били на място, наречено Ямата — изоставена кариера за чакъл, южно от града, заобиколена от храсти. Уединено скривалище за избягали от училище или от дома си, за бездомни хлапета, наркомани, дребни престъпници и пияници. Навъртат се и няколко по-възрастни безделници, но е предимно рай за отритнати от всички младежи. Спят под навеси, поделят си откраднатата храна, пият краден алкохол, вземат наркотици, за които дори не съм чувал, правят секс с когото им падне и като цяло пропиляват дните си, доближавайки се все повече до смъртта или затвора. Гарди бил там, когато някой отвлякъл и убил сестрите Фентрес.

Така че разполагаме с алиби — местонахождението на клиента ми може да бъде доказано. Дали?

Още щом Уилсън застава на свидетелското място и се заклева, съдебните заседатели вече са подозрителни. Облечен е както обикновено — мръсни джинси с многобройни дупки, войнишки ботуши, зелена фланелка, оповестяваща величието на някаква група за асид рок, и лилава кърпа, вързана на шията. Черепът му е обръснат отстрани и е увенчан с яркооранжев мохикански гребен. Притежава обичайната колекция от татуировки, обици и пиърсинг. И понеже е още неориентирано хлапе, попаднало в такава официална обстановка, тутакси си лепва самодоволна усмивка, заради която ти иде да го зашлевиш.

— Просто се дръж нормално — бях го предупредил аз.

За жалост, точно това прави. Не бих повярвал на нито една негова дума, макар да казва истината. Заедно преминаваме през събитията от сряда следобед, както сме репетирали.

Хувър го съсипва на кръстосания разпит. Ти си на петнайсет, момче, защо не си на училище? Пушиш трева заедно с това приятелче тук, това ли казваш на съдебните заседатели? Пиете, дрогирате се, просто шайка безделници, нали така? Уилсън мънка и не успява да отрече всичко това. След като петнайсет минути е засипван с оскърбления, той е объркан и уплашен да не се окаже обвинен в престъпление. Хувър не спира да го напада — същински грубиян на игрището.

Тъй като обаче не е особено умен, той прекалява. Притиснал е Уилсън до стената и с всеки следващ въпрос го омаломощава. Върти го

на шиш за датите — откъде можеш да си сигурен, че е била точно онази сряда през март? Да не би да имате календар в Ямата?

— Нямаш никаква представа за коя сряда става дума, нали? — пита той настойчиво.

— Имам, сър — отговаря Уилсън учтиво за пръв път.

— И как така?

— Ами дойдоха полицаи и казаха, че търсят две малки момичета. Същия ден. И Гарди беше там целия следобед.

За безмозъчно хлапе Уилсън поднася информацията безупречно, както сме репетирали.

Явно, че ако в Майло бъде извършено престъпление, малко по-сериозно от хвърляне на боклук на улицата, полицията се втурва към Ямата и раздава обвинения. Тормози обичайните заподозрени. Мястото е на близо пет километра от езерото, където са намерени сестрите Фентрес. Повече от очевидно е, че никой от редовните посетители на Ямата не разполага с друго превозно средство освен собствените си крака, но въпреки това ченгетата по навик са се стоварили там с цялата си тежест. Гарди също си спомня, че са разпитвали за изчезналите момичета. Разбира се, полицаите не помнят да са го виждали в Ямата.

Това няма никакво значение. Съдебните заседатели няма да повярват на нито една дума на Уилсън.

След него призовавам още по-неблагонадежден свидетел. Казват й Лоло. Горкото момиче живее в бетонните канали под мостовете, откакто се помни. Момчетата я закрилят, а като отплата тя ги задоволява. Вече е на деветнайсет и едва ли ще доживее до двайсет и пет, поне не извън затвора. Цялата е в татуировки и съдебните заседатели са отвратени от нея още преди да е положила клетва. Тя си спомня онази конкретна сряда, помни как ченгетата дошли в Ямата, помни, че Гарди бил там целия следобед.

На кръстосания разпит Хувър няма търпение да изтъкне факта, че тя е арестувана два пъти за кражба от магазин. На храна! Какво правиш, когато си гладен? Хувър представя нещата така, все едно Лоло заслужава смъртно наказание.

Продължаваме мъчително напред. Призовавам свидетели, които да докажат алибито на обвиняемия, и те казват истината, а после Хувър ги представя като престъпници. Това е безумието и несправедливостта на системата. Хората на Хувър, които свидетелстват в полза на

обвинението, са наметнали мантията на законността, сякаш се ползват с благословията на властите. Ченгетата, експертите, дори пандизчиите доносници, които са измити и издокарани за случая, се изтъпанват пред съда и натоварят куп лъжи в координиран опит да издействат екзекуция за клиента ми. А свидетелите, които знаят истината и я казват, биват незабавно пренебрегнати и направени на глупаци.

И този процес като много други не цели истината, а победата. А за да победи без реални доказателства, Хувър трябва да фабрикува лъжи и да напада истината, сякаш я ненавижда. Имам шестима свидетели, които се кълнат, че клиентът ми не е припарвал до местопрестъплението, но и шестимата са обект на присмех. Хувър е изнамерил повече от двайсет, за които и полицията, и обвинението, и съдията знаят, че лъжат, но съдебните заседатели жадно попиват лъжите им, все едно четат Светото писание.

Показвам на съдебните заседатели карта на чудното им градче. Ямата е далече от езерото, няма начин Гарди да е бил и на двете места по времето, когато са убити момичетата. Съдебните заседатели не вярват на нито една дума, защото от известно време знаят, че Гарди е член на сатанински култ, свързан със сексуални извращения. Няма никакви доказателства за сексуално насилие над двете момичета, но всеки нещастник, живеещ в това ужасно място, е убеден, че Гарди ги е изнасилил, преди да ги убие.

В полунощ лежа на неудобното легло в мотела с деветмилиметров пистолет до себе си, когато мобилният ми изпиуква. Обаждат се от ДНК лабораторията в Сан Диего. Кръвта, която Тадео жестоко проля от челото на Джак Пийли, съответства на косъма от убиеца върху връзките за обувки, с които са били пристегнати глезените на единайсетгодишната Джена Фентрес.

Не мога да заспя, не мога дори да затворя очи. С Партнър излизаме от мотела по тъмно и сме в Майло, преди небето на изток да просветлее. Срещам се с Епископа в кантората му, докато градчето постепенно се оживява. Той се обажда в дома на съдия Кауфман, събужда го, вдига го от леглото и в осем часа вече съм в кабинета му заедно с Хувър и съдебната стенографка. Всичко, което ще последва, ще бъде протоколирано.

Излагам възможните варианти. Ако откажат да преустановят процеса, да прекратят делото и да изпратят всички да си ходят — точно това очаквам от тях, — тогава аз или (1) ще издействам призовка за Джак Пийли, ще го домъкна в съда и ще го изправя да свидетелства; или (2) ще запозная пресата най-подробно с ДНК теста; или (3) ще съобщя на съдебните заседатели какво знам; или (4) всичко гореизложено; или (5) няма да предприема нищо, ще ги оставя да издействат присъда и после ще ги разбия на обжалването.

Те настояват да съобщя как съм се сдобил с кръвна проба от Джак Пийли, но не съм длъжен да им казвам. Напомням им, че през последните десет месеца съм ги умолявал да разследват Пийли, да му вземат кръвна проба и така нататък, но те не са проявили интерес, защото вече са имали Гарди, воин на Сатаната. За десети път обяснявам, че Пийли (1) е познавал момичетата, (2) видян е близо до езерото по време на изчезването им и (3) току-що е скъсал с майка им след дълга и изпълнена с насилие връзка.

Те са изумени, стъписани и мрънкат почти нечленоразделно, когато започват да осъзнават реалността. Изфабрикуваното им безчестно обвинение току-що се е провалило. Заловили са не когото трябва!

На практика всички прокурори имат общ недостатък — не признават очевидното, когато излезе наяве. Вкопчват се в теориите си. Знаят, че са прави, защото са били убедени в теорията си месеци и дори години наред. „Вярвам в правотата си“ е любимата им фраза,

която повтарят, без да мислят, дори когато истинският убиец пристъпи напред с окървавени ръце и каже: „Аз го извърших“.

Наслушал съм се на толкова много идиотщини от този род, че се опитвам да отгатна какво ще каже сега Хувър.

Но той изръсва нещо съвсем неочаквано:

— Възможно е Гарди Бейкър и Джак Пийли да са действали заедно.

Изсмивам се на глас.

— Шегуваш ли се? — пита Кауфман.

— Направо блестящо — казвам аз. — Двама, които изобщо не се познават, единият осемнайсетгодишен, другият на трийсет и пет, се съюзяват за около половин час, колкото да убият две момичета, а после се разделят, решени да не се срещат повече и да си държат езика зад зъбите. Това ли ще твърдите на обжалването?

— Не бих се изненадал — отговаря Хувър и се чеше по брадичката, докато пламналият му мозък щрака и пресява нови теории за престъплението.

Кауфман, все още зяпнал невярващо, казва:

— Не говориш сериозно, Дан.

— Искам да продължим — отсича Хувър. — Според мен Гарди Бейкър е замесен в това престъпление. Мога да извоювам обвинителна присъда.

Жалък е с това упорство да продължи, макар да съзнава, че греши.

— Нека позная, убеден сте в правотата си — обаждам се.

— И още как. Искам да продължим. Ще издействам присъда.

— Разбира се, че бихте могли, а да издействате присъда е много по-важно, отколкото справедливостта да възтържествува — отбелязвам с възхитително хладнокръвие. — Така да бъде. Ще се влачим по апелативните съдилища през следващите десет години, докато Гарди гние в очакване на изпълнението на смъртната си присъда, а истинският убиец се разхожда по улиците. После на някой федерален съдия ще му просветне и ще последва поредното сензационно оправдаване. Вие, прокурорът и съдията, ще изглеждате като пълни кретени заради случващото се в момента.

— Искам да продължим — повтаря Хувър като развалена грамофонна плоча.

— Мисля да се обърна към пресата — не спирам и аз — и да им покажа резултатите от ДНК тестовете. Ще ги разгласят, а вие ще станете за посмешнице, ако продължите с делото. А междувременно Джак Пийли ще изчезне.

— Как се сдобихте с неговата ДНК? — пита ме съдия Кауфман.

— Сбил се е миналата събота в кръчмата „Синьо и бяло“, лицето му се разранило, а този, който го е ударил, работи за мен. Лично изстъргах кръвта на Пийли от юмрука на моя човек и я изпратих в лабораторията заедно с косъм, който взех по-рано.

— Това е кражба на улики — заявява Хувър, както може да се предположи.

— Ами съдете ме или пак ме пратете в ареста. Купонът свърши, Дан, откажи се!

— Искам да видя резултатите от теста — заявява Кауфман.

— Ще ги получа утре сутринта. Лабораторията е в Сан Диего.

— Съдът се оттегля дотогава.

По някое време същия ден съдията и прокурорът се срещат тайно. Аз не съм поканен. Правилата не позволяват тайни срещи, но такива се правят. Момчетата се нуждаят от стратегия за бягство, и то бързо. Вече са наясно, че съм почти луд и като нищо ще оповестя резултатите от ДНК теста пред журналисти. Дори в отчаянието си са повече загрижени за политиката, отколкото за справедливостта. Интересува ги само да се измъкнат сухи от водата.

С Партнър се връщаме в Сити, където прекарвам деня в работа по други дела. Убеждавам лабораторията да изпрати резултатите от теста по имейл на съдия Кауфман и на обед той вече знае истината. В шест следобед ми се обаждат по телефона.

Джак Пийли е арестуван.

Срещаме се на следващата сутрин в кабинета на Кауфман, не в съдебната зала, където би трябвало. Прекратяване на делото в съдебна зала би било твърде унижително за системата, затова съдията и прокурорът са се споразумели да го направят при затворени врати и възможно най-бързо. Сядам на масата до Гарди и изслушвам безличното искане на Дан Хувър за снемане на обвиненията. Силно подозирам, че Хувър още иска да продължи с любимото си дело, в което е толкова убеден, обаче Кауфман е отказал, заявил е, че е най-добре да сведат загубите до минимум и да се отърват от гадния екстремист и умствено увредения му клиент.

Подписваме документите и Гарди е свободен. Прекарал е последната година в ужасно място със строг режим... аз ли не знам. Все пак година зад решетките за невинен човек си е чист късмет при нашата съдебна система. Хиляди гният по затворите с десетилетия, но това е отделен въпрос.

Гарди е зашеметен, не знае къде да отиде, нито какво да направи. Докато ни извеждат от кабинета на Кауфман, му давам две двайсетдоларови банкноти и му пожелавам късмет. Ще го измъкнат през задния вход, за да си прибере вещите, а после майка му ще го отведе на сигурно място. Повече няма да го видя.

Не ми благодари, защото не знае какво да каже. Не искам да го докосвам, защото предишния ден не се е къпал, но все пак се прегръщаме набързо в тесния коридор под погледите на двама заместник-шерифи.

— Всичко свърши, Гарди — казвам, но той не ми вярва.

Новината се е разчула и отвън се е събрала тълпа. Майло никога няма да повярва, че друг, а не Гарди е убил сестрите Фентрес, независимо от уликите. Такъв е резултатът, когато ченгетата се вслушват в някое от тъпите си предчувствия и се втурват по погрешна следа, пускат слухове и подмамват и пресата. Прокурорът се включва в играта отрано и не след дълго процесът се превръща в организиран и полузаконен линч.

Излизам през страничен вход, където ме чака Партнър. Измъкваме се без ескорт и докато потегляме от сградата на съда, върху предното стъкло се плъсват два домата и едно яйце. Не се сдържам и се размивам. За пореден път напускам града със стил.

ВТОРА ЧАСТ
КЛУБ „БУМ-БУМ“

1

Богатите обикновено избягват смъртната присъда. Сканлън Връзката нямаше този късмет, макар че надали ще намерите в този град трима души, на които да им пука за Връзката или за късмета му. В Сити живеят около един милион души и когато Връзката накрая беше признат за виновен и пратен зад решетките, буквално всички въздъхнаха с облекчение. Търговията с наркотици получи сериозен удар, но бързо се възстанови. Няколко стриптийз клуба затвориха, което зарадва много млади съпруги. Родителите на момичета решиха, че дъщерите им са в безопасност. Собствениците на лъскави спортни автомобили си отдъхнаха, защото кражбите на коли рязко спаднаха. И най-важното — полицаите и наркоагентите се успокоиха и очакваха спадане на престъпността. Така и стана, но не за дълго.

Връзката беше осъден на смърт от безпристрастно съдебно жури заради убийството на съдия. Малко след като го вкараха в отделението на смъртниците, главният му защитник на процеса беше намерен удушен. Затова допускам, че Щатската адвокатска асоциация също е посрещнала с облекчение влизането на Връзката зад решетките.

Като се замисля обаче, сигурно е имало няколкостотин души, на които отначало Връзката наистина им е липсвал — погребални агенти, стриптийзъорки, наркодилъри, собственици на депа за крадени коли, продажни ченгета. Но вече няма значение. Това се случи преди шест години, а след като влезе в затвора, Връзката се оказа способен да върти по-голяма част от бизнеса си дори зад решетките.

Бе искал да стане гангстер и никакъв друг, старомоден тип а ла Капоне, жаден за кръв, насилие и пари. Баща му произвеждал нелегално алкохол и починал от цироза. Майка му често се омъжвала, все за неподходящи мъже. Без контрола на нормалната семейна среда Връзката кръстосвал улиците още дванайсетгодишен и не след дълго станал спец по дребните кражби. На петнайсет имал собствена банда и продавал марихуана и порно в гимназиите. На шестнайсет го арестували, плеснали го през ръцете и така започнали неговите дълги и колоритни взаимоотношения със системата на наказателното право.

До двайсетата си година се казвал Джордж. Името не му допадало, затова опитал и отхвърлил няколко бисера като Камшика и Шефа. Накрая се спрял на Връзката, защото той, Джордж Сканлън, нерядко се оказвал свързан с най-различни престъпления. Връзката му пасвало идеално и той наел адвокат, който да смени името му законно. Просто Сканлън Връзката, без среден инициал, без нищо накрая. Новото име му донесло нова самоличност. Бил нов човек, който тепърва щял да се доказва. Станал безразсъден в желанието си да се превърне в най-жестокия гангстер в Сити и до голяма степен успял. Още преди да навърши трийсет, главорезите на Връзката избивали хора най-редовно, след като той поел финансовите измами в града и си отцепил свой дял от търговията с наркотици.

Той очаква изпълнението на смъртната си присъда само шест години и екзекуцията му е насрочена за десет часа тази вечер. Шест години не са много, когато си осъден на смърт — поне в този щат обжалванията се точат средно четиринасет години преди екзекуцията. Двайсет години не е необикновено. Най-краткият период е две години, но този тип направо си просеше иглата. Основателно може да се твърди, че случаят на Връзката бе придвижен набързо, по ускорената процедура, така да се каже. Убиеш ли съдия, другите съдии се обиждат. Опитите му да обжалва бяха разгледани удивително бързо. Присъдата му беше потвърдена и препотвърдена. Всички решения бяха взети единодушно, без никакви разногласия нито на щатско, нито на федерално ниво. Върховният съд на САЩ отказа да разгледа случая. Връзката извади от нерви всички наистина важни клечки и тази вечер системата ще осъществи окончателното си възмездие.

Жертвата на престъплението беше съдия Наги. Всъщност Връзката не беше натиснал спусъка, просто беше разгласил, че желае смъртта на Наги. Наемен убиец по прякор Кокалчето се обадил да поеме задачата и се справил по превъзходен начин. Намерили съдия Наги и съпругата му в леглото по пижами и с дупки от куршуми в главите. Впоследствие Кокалчето се разприказвал, а ченгетата подслушвали където трябва. Кокалчето също бе чакал изпълнението на смъртната си присъда около две години, докато не го открили с препарат за почистване на канали, натъпкан в устата и гърлото му. Ченгетата разпитали Връзката, но той се закълел, че не знае нищо по въпроса.

Какво било провинението на съдия Наги? Той бил строг привърженик на реда и законността, мразел дрогата и се славел с навика си да поднася на наркотрафикантите цял ферман от обвинения. Тъкмо предстояло да осъди на по сто години затвор двама гангстери от близкото обкръжение на Връзката, единия от които негов братовчед. Това разстроило Връзката. Този град бил негов, не на Наги. От години мечтаел да очисти някой съдия, нещо като коронен номер. Убиваш съдия, измъкваш се ненаказан и светът разбира, че наистина си над закона.

След като адвокатът му беше убит, хората ме мислеха за глупак, когато поех делото му. Още една неблагоприятна развръзка за Връзката, и щяха да ме открият на дъното на някое езеро. Но това беше преди шест години, а аз още съм си жив и здрав. Той знае, че се мъча да му отърва кожата. Затова пази моята. Какво ще спечели, ако убие последния си адвокат?

Двамата с Партнър пристигаме пред главния вход на „Биг Уийлър“, затвор със строг режим, където щатът държи смъртниците си и провежда екзекуциите. Един надзирател се приближава към буса откъм моята страна и пита:

— Име?

— Ръд. Себастиан Ръд. Идвам при Сканлън Връзката.

— Разбира се.

Надзирателят се казва Харви и преди си бърбехме, но не и тази вечер. Тази вечер „Биг Уийлър“ е под ключ и във въздуха се долавя напрежение. Време е за екзекуция! От отсрещната страна на пътя група протестиращи със свещи пеят тържествен химн, а други скандират подкрепата си за смъртното наказание. Има и доста репортерски коли.

Харви надрасква нещо на клипборда си и казва:

— Девети сектор. — Точно преди да преминем, той се привежда и прошепва: — Какви са шансовете ви?

— Нищожни — отговарям.

Потегляме. Караме след камион на охраната с изправени в каросерията стрелци, а още един ни следва. Прожекторите едва не ни заслепяват, докато напредваме бавно, минаваме покрай ярко осветени сгради, където три хиляди души са заключени в килиите си и чакат Връзката да умре, за да се нормализира положението. Няма разумна причина затворът да полудява, когато има екзекуция. Никога не е нужна допълнителна охрана. Няма избягал смъртник. Обречените мъже там живеят в пълна изолация, затова нямат банда приятели, които да решат да щурмуват отделението на смъртниците и да освободят всички. Но ритуалите са важни за хората, управляващи затворите, а нищо не кара адреналина им да бушува така, както една екзекуция. Незначителният им живот е монотонен и сив, но понякога светът се настройва на тяхната честота, когато дойде време за убийството на убиец. Нито една възможност за вълнуваща драма не бива да се пропуска.

Девети сектор е далече от другите сектори и е ограден с толкова бодлива тел, че като нищо би възпряла Айк на брега на Нормандия. Накрая стигаме порта, където взвод превъзбудени надзиратели нямат търпение да претърсят Партнър, мен и куфарчетата ни. Тези момчета прекалено се вълнуват от предстоящите тази вечер тържества. Влизаме в сградата с придружители, а мен ме отвеждат в импровизиран кабинет, където директор Макдъф си гризе ноктите, същинско кълбо от нерви. Когато оставаме сами в стаята без прозорци, той пита:

— Чухте ли?

— Какво да чуя?

— Преди десет минути в стария съд избухнала бомба, в съдебната зала, в която бил осъден Връзката.

Бил съм в тази съдебна зала стотици пъти, затова съм шокиран от новината, че е взривена. От друга страна, изобщо не съм учуден, че Сканлън Връзката не възнамерява да си отиде мирно и кротко.

— Има ли пострадали? — питам.

— Мисля, че не. Съдът току-що бил затворил. Най-добре поговорете с него, Ръд, и то бързо.

Свивам рамене и поглеждам примирено директора. Загуба на време е да се опитваш да вразумиш гангстер като Сканлън Връзката.

— Аз съм само негов адвокат — казвам.

— Ами ако нарани някого?

— Стига, господин директор. Щатът ще го екзекутира след няколко часа. Какво повече би могъл да му направи?

— Знам, знам. Докъде е стигнало обжалването? — пита той и схрусква парченце от нокът между предните си зъби. Направо ще се пръсне от напрежение.

— До върха. До никъде — отговарям. — Отчаяна история. Къде е Връзката?

— В чакалнята. Трябва да се връщам в кабинета си, за да говоря с губернатора.

— Поздравете го от мен. И му напомнете, че още не се е произнесъл по последната ми молба за помилване.

— На всяка цена — обещава директорът на излизане от стаята.

— Благодаря.

Малцина жители на щата обичат екзекуциите толкова много, колкото нашият красив губернатор. Той има навика да изчаква до

последния възможен момент, после да се появява с мрачна физиономия пред камерите и да оповестява пред света, че съвестта не му позволява да отмени екзекуцията. Почти разплакан, говори за жертвата на престъплението и заявява, че справедливостта трябва да възтържествува.

Тръгвам след двама надзиратели в пълно бойно снаряжение из лабиринт от коридори и стигам до клуб „Бум-бум“. Сещате ли се? За клуба, за който Еди Мърфи мечтаеше във филма „До живот“? Това е просто голяма килия, където отвеждат осъдения точно пет часа преди съдбоносния миг. В нея той чака заедно с адвоката си, с духовния си наставник и евентуално със свои близки. Разрешен е пълен контакт и понякога има покъртителни сцени, когато мама пристигне за последната прегръдка. Поднасят последното ястие точно два часа преди последните няколко крачки и след това в стаята може да остане само адвокатът.

Преди години нашият щат използваше наказателен взвод. Връзваха осъдения с оковани ръце и крака за стол, нахлузваха му черна торба на главата и забождаха на ризата му, точно върху сърцето, яркочервен кръст. На петнайсет метра срещу него петима доброволци чакаха зад завеса с пушки, от които само четири биха заредени. Смяташе се, че така нито един от петимата няма да бъде сигурен, че точно той е убил човек, което би трябвало да облекчи вината му по-късно, в случай че промени виждането си и започне да се измъчва. Пълна глупост! Списъкът на доброволците беше дълъг и всеки от тях изгаряше от желание да пусне куршум в сърцето на друго човешко същество.

Както и да е, затворническият жаргон е изобретателен и изразителен и с течение на времето стаята за екзекуции се сдоби с прякор. Говореше се, че нарочно оставят отворена вентилационна шахта, та пукотът от пушките да отеква в целия затвор. Когато по хуманни съображения преминахме на инжекцията, не беше нужно толкова голямо пространство. Преустроиох сектора на смъртниците, добавиха няколко стени. Смята се, че в сегашния клуб „Бум-бум“ се намира мястото, където преди осъденият е седял в очакване на куршумите.

Отново ме обискират и влизам. Връзката е сам, седи на сгъваем стол, облегал до стена, изградена от блокчета пенобетон.

Осветлението е приглушено. Погълнат е от телевизора с изключен звук, поставен високо в ъгъла, и не обръща внимание на появата ми. Любимият му филм е „Кръстникът“. Гледал го е стотици пъти и преди години започнал да имитира Марлон Брандо. Дрезгав и измъчен глас заради цигарите. Стиснати челюсти. Бавен говор. Надменност. Никакви емоции.

Изпълнението на смъртната присъда в нашия щат е съпроводено от уникалното право на осъдения да умре в облекло по свой избор. Нелепо правило, защото, след като си прекарал в затвора десет, петнайсет или двайсет години, нямаш богат гардероб. Обичайните гащеризони, може би чифт износени зеленикави панталони и фланелка, които обличаш по време на свиждане, сандали, дебели чорапи за зимата. Връзката обаче разполага с пари и иска да бъде погребан целия в черно. Облечен е с черна ленена риза с дълги ръкави, черни джинси, черни чорапи и черни маратонки. Изобщо не е толкова стилно, колкото той си мисли, но в този момент на кого му пука за модата?

Най-накрая проговаря:

— Мислех, че ще ме отървеш.

— Никога не съм го твърдял, Връзка. Дори го написах.

— Дадох ти толкова пари.

— Големият хонорар не е гаранция за благополучен изход. И това го има писмено.

— Адвокати! — изсумтява той отвратено и аз не го приемам безгрижно. Никога няма да забравя какво се случи с последния му адвокат.

Той бавно се привежда напред, пуска стола да стъпи на всичките си четири крака и се изправя. Връзката вече е на петдесет и през повечето време в сектора на смъртниците беше успявал да се поддържа в добър вид. Но остарява бързо, макар че едва ли човек с фиксирана дата за екзекуция се притеснява много от бръчките и прошарената си коса. Той прави няколко стъпки и изключва телевизора.

Стаята е може би четири и половина на четири и половина метра, има малко бюро, три сгъваеми стола и евтино казармено легло, в случай че осъденият пожелае да дремне, преди да се отдаде на вечния покой. Бил съм тук веднъж, преди три години, когато само

петнайсет минути преди иглата да се забие във вената му, клиентът ми като по чудо беше помилван от Областния апелативен съд.

Връзката няма да има този късмет. Присяда в ъгъла на бюрото и ме поглежда отвисоко.

— Имах ти доверие — изръмжава той.

— И с пълно основание. Борих се за теб със зъби и нокти.

— Аз съм невменяем, а ти никого не успя да убедиш. Абсолютно съм смахнат. Защо не ги накара да го проумеят?

— Опитах се и ти го знаеш, Връзка. Никой не ме послуша, защото никой не искаше да слуша. Убил си не когото трябва — съдия. Убиеш ли съдия, събратята му се обиждат.

— Не съм го убил.

— Според съдебните заседатели си. А само това има значение.

Водили сме този разговор хиляди пъти, защо не още веднъж? Сега, по-малко от пет часа преди края, съм готов да разговарям с Връзката на всякакви теми.

— Невменяем съм, Себастиан. Мозъкът ми е повреден.

Често се твърди, че в очакване на смъртната присъда всички се побъркват. Двайсет и три часа в изолятора пречупват човек умствено, физически и емоционално. Връзката обаче не е толкова измъчен като останалите. Преди години му обясних, че Върховният съд е забранил на който и да е щат да екзекутира хора със забавено умствено развитие или с разстроена психика. Малко след това той реши, че трябва да полудее, и започна да се прави на откачен.

Тогавашният директор се съгласи да го премести в сектора за психичноболни, където си живееше много по-комфортно. Изкара там три години, преди някакъв журналист да се разрови по-надълбоко и да надуши паричната следа, която свързваше различни близки на директора с един престъпен синдикат. Директорът бързо подаде оставка и избегна обвиненията. Замъкнаха Връзката обратно в сектора на смъртниците, където остана около месец, преди да го поставят под специална охрана. Там разполагаше с по-просторна килия и повече привилегии. Надзирателите му даваха каквото поиска, защото момчетата на Връзката извън затвора ги обгрижваха с наркотици и пари. След време Връзката си издейства отново да го върнат в психиатричния сектор.

За шестте си години в „Биг Уийлър“ той е прекарал има-няма дванайсет месеца заедно с другите убийци в сектора на смъртниците.

— Директорът току-що ми каза, че днес следобед в съда избухнала бомба. В залата, в която си бил осъден. Какво съвпадение, а?

Той се смръщва и както обикновено вдига рамене а ла Брандо — жест, който не казва нищо.

— Имам ли обжалване, което да се придвижва някъде в момента? — пита ме той.

— В Областния апелативен съд, но не очаквай много.

— Да не би да ми казваш, че ще умра, Себастиан?

— Казах ти го миналата седмица, Връзка. Всичко е подготвено. Обжалването в последния момент е безсмислено. Всяка точка беше оспорена. Всеки проблем — разгледан. В момента не можем да направим много, освен да се надяваме на чудо.

— Трябваше да наема онзи радикален еврейски адвокат... как се казваше? Лоуенстийн.

— Може би, но не го направи. Трима негови клиенти са екзекутирани през последните четири години.

Марк Лоуенстийн е мой познат и чудесен адвокат. Двамата поемаме повечето дела, които никой друг в тази част на щата не желае да поеме. Мобилният ми вибрира. Есемес — Областният апелативен съд е отхвърлил молбата ни.

— Лоши новини, Връзка. Областният току-що ни отказа.

Той не казва нищо, само се пресяга и пуска телевизора. Завъртам копчето, за да засиля осветлението, и питам:

— Синът ти ще дойде ли тази вечер?

— Не — изръмжава той.

Има едно дете, син, който току-що излезе от федералния затвор, където бе лежал за изнудване. Отраснал е в семейния бизнес и обича баща си, но никой не може да го вини, че избягва затворите, дори само за посещение.

— Вече се сбoguвахме — казва Връзката.

— Значи никакви посетители тази вечер?

Той изсумтява, не казва нищо. Не, няма да има посетители за последна прегръдка. Връзката се е женил два пъти, но мрази бившите си съпруги. Не е говорил с майка си двайсет години. Единственият му

брат изчезнал загадъчно след провалена сделка. Връзката бърка в джоба си, вади мобилен телефон и се обажда на някого. Строго забранено е затворниците да имат мобилни телефони, но у него са намирали десетки през годините. Надзирателите ги вкарват тайно. Един, когото спипаха, призна, че някакъв непознат му платил хиляда долара в брой на паркинга на „Бъргър Кинг“, където обядвал.

Разговорът е кратък — не разбирам нито дума — и Връзката прибира телефона в джоба си. С дистанционното сменя каналите и заедно гледаме местните новини. Има огромен интерес към неговата екзекуция. Репортерка припомня на зрителите убийството на Наги. Показват снимки на съдията и съпругата му, красива жена.

Познавах съдия Наги добре и няколко пъти съм се явявал в неговата съдебна зала. Беше строг, но справедлив и умен. Бяхме шокирани след убийството му, но не особено изненадани, когато следата ни отведе до Сканлън Връзката. Излъчиха видеозапис на стрелеца, Кокалчето, как излиза от съда с белезници.

Гадняр.

— Знаеш, че имаш право да се срещнеш с духовен наставник, нали? — питам Връзката.

Той изсумтява. Не.

— Затворът има капелан, ако искаш да поговориш с него.

— Какво е капелан?

— Божи служител.

— Че какво може да ми каже той?

— О, не знам, Връзка. Чувал съм, че някои хора искат да си оправят сметките с Бог точно преди да умрат. Признават греховете си, такива работи.

— Това ще отнеме доста време.

Разкаянието би било непростима проява на слабост за мафиот като Връзката. Той не изпитва абсолютно никакво разкаяние нито за убийството на Наги, нито за предишните. Измерва ме с гневен поглед и пита:

— Какво търсиш тук?

— Аз съм твоят адвокат. Работата ми е да бъда тук, да се уверя, че последните обжалвания ще минат по реда си. Да те посъветвам.

— И ти ме съветваш да говоря с капелана?

Стряска ни силно почукване на вратата. Тя се отваря веднага и в стаята влиза мъж с евтин костюм, придружаван от двама надзиратели.

— Господин Сканлън — казва той, — аз съм Джес Форман, заместник-директорът.

— Много ми е приятно — отговаря Връзката, без да откъсва очи от телевизора.

Форман не ми обръща никакво внимание и продължава:

— Нося списък на хората, които ще присъстват на екзекуцията. Вие нямате свой списък, нали?

— Не.

— Сигурен ли сте?

Връзката не му обръща внимание. Форман изчаква, после казва:

— Ами адвокатът ви? — поглежда ме той.

— Аз ще присъствам — отговарям. Адвокатът винаги е поканен да присъства. — Ще има ли човек от семейството на съдия Наги?

— Да, и трите му деца. — Форман оставя списъка върху бюрото и излиза.

Щом вратата се затръшва зад гърба му, Връзката казва:

— Ето. — Взема дистанционното и увеличава звука.

Водещата новина е за току-що избухнала бомба във внушителната съдебна палата, където заседава Областният апелативен съд. Отпред цари неистова суматоха, докато полицаите и пожарникарите тичат напред-назад. Кълбета дим излизат от прозорците на втория етаж. Запъхтян репортер крачи по улицата, следван от оператора си, и на един дъх разказва какво се е случило.

Очите на Връзката блестят, докато гледа кадрите.

— Още един инцидент! — възкликвам.

Той обаче не ме чува. Опитвам се да запазя хладнокръвие, като че ли не е бог знае какво — една бомба тук, друга там. Няколко телефонни обаждания от сектора на смъртниците и фитилът пламва. Но всъщност съм стъписан.

Кой ли ще е следващият? Друг съдия, може би онзи, който гледа неговото дело и го осъди на смърт? Това беше съдия Коун, който се пенсионира впоследствие, но в продължение на две години — по време на процеса и след него — имаше въоръжена охрана. Или пък съдебните заседатели? След процеса те постоянно се озъртат, а

полицаяте са все край тях. Но никой не е пострадал и не е получавал заплахи.

— Сега къде отива обжалването? — изръмжава Връзката.

Сигурно смята да взриви всеки съд от тук до Вашингтон. Знае отговора на този въпрос, вече сме го обсъждали.

— Във Върховния във Вашингтон. Защо питаш?

Той подминава въпроса. Гледаме телевизия още малко. Си Ен Ен също захапва новината по обичайния си истеричен начин и не след дълго изправя всички на нокти, все едно ни нападат джихадистите. Връзката се ухилва.

Половин час по-късно се появява самият директор, по-неспокоен от всякога. Извежда ме от стаята и просъсква:

— Чухте ли за Апелативния съд?

— Гледахме.

— Трябва да го спрете.

— Кого?

— Не ми излизайте с това „кого“, по дяволите! Знаете за кого говоря.

— Ние нямаме думата, господин директор. Съдилищата имат свой график. Момчетата на Връзката явно са получили заповедите си. Освен това взривовете може да са случайно съвпадение.

— Как ли пък не! ФБР идват насам.

— О, страхотно, много умно. Клиентът ми ще получи смъртоносна инжекция точно след три часа и четиринайсет минути, но ФБР смята да го върти на шиш за взривовете. Той е гангстер от старата школа, господин директор. Кален в битка. Ще плюе на всеки агент на ФБР, който припари до него.

Гледа ме с вид на човек, който ей сега ще припадне.

— Трябва да направим нещо — казва с обещени очи. — Губернаторът ми крещи. Всички ми крещят.

— Мен ако питате, от губернатора зависи. Ако той отложи изпълнението на присъдата, Връзката може би ще спре взривовете. Макар че не съм сигурен, защото той не ме слуша.

— Ще го попитате ли?

Изсмивам се на глас.

— Разбира се, господин директор, ще проведе един задушевен разговор с клиента си, ще го накарам да признае и ще го убедя да

престане да върши онова, което ми признае, че върши. Няма проблем.

Толкова е пребледнял, че не може да реагира, затова си тръгва, клатейки глава и гризейки нокти — поредният бюрократ, за когото е непосилно да взема решения. Връщам се в стаята и сядам на един стол. Връзката не откъсва очи от телевизора.

— Беше директорът — осведомявам го. — Ще ти бъдат признателни, ако озаптиш кучетата.

Никакъв отговор. Никаква реакция.

Най-накрая Си Ен Ен прави връзката и внезапно клиентът ми се превръща в най-горещата новина. Показват негова полицейска снимка като много по-млад, докато интервюират прокурора, който го е пратил тук. От другата страна на бюрото Връзката ругае тихо, но продължава да се усмихва.

Не е моя работа, но ако бях склонен да залагам бомби, кабинетът на този тип щеше да е на челно място в списъка ми. Казва се Макс Манчини, главен прокурор на Сити и истинска легенда, поне според самия него. Постоянно се изявяваше в медиите през изминалата седмица. Екзекуцията на Връзката ще му бъде първата и за нищо на света не би я пропуснал. Честно казано, не проумявам защо Връзката реши да очисти собствения си адвокат, а не Манчини. Но не го питам.

Явно с Връзката сме на една вълна. Репортерът тъкмо приключва интервюто, когато някъде зад Манчини се чува силен гръм. Камерата се отдръпва и аз съвсем ясно виждам, че се намират пред кабинета на прокурора в центъра на града.

Поредната експлозия.

Съдебната зала беше взривена в пет следобед, сградата, където заседаваше Областният апелативен съд — в шест часа, а кабинетът на прокурора — точно в седем.

Наближава осем и много хора, чиито пътища за зла участ са се пресичали с тези на клиента ми, са на тръни. Си Ен Ен, вече в пълна истерия, съобщава, че охраната около сградата на Върховния съд във Вашингтон е засилена. Репортерът им на място непрекъснато показва няколко кабинета, където свети и където, така ни се внушава, съдиите работят и обсъждат случая на Връзката. Не е вярно. Съдиите са си у дома и спокойно си вечерят. Някой чиновник ще отхвърли молбата ни всеки момент.

Пред къщата на губернатора гъмжи от щатски полицаи, някои от които са въоръжени до зъби, като че ли Връзката планира да атакува по суша. При толкова много камери в разгара на такава драма красивият ни губернатор просто не успява да се стърпи и да остане в бункера си. Преди десет минути излезе от него, за да разговаря с репортерите — на живо, разбира се. Заяви, че не се бои от нищо, че справедливостта трябва да възтържествува, че ще свърши работата си без страх и така нататък до безкрай. Даваше си вид, че сериозно обмисля дали да не отложи изпълнението на присъдата, но не е готов да оповести решението си. Ще го направи по-късно, към десет без пет.

Искушавам се да попитам Връзката „Кой е наред?“, но се сдържам. Играем джин руми, докато часовникът тиктака и Рим гори. Той няколко пъти ми повтаря, че мога да си тръгна, но аз оставам. Няма да призная, че ми се иска да наблюдавам екзекуцията му, но всъщност съм като омагьосан.

Няма пострадали. И в трите случая са използвани бензинови бомби според експерт, привикан от Си Ен Ен за повече тежест. Примитивни самоделни бомби, чиято цел е да вдигнат малко шум и много пушилка.

В 8:00 всички си поемат дъх. Настава затишие. На вратата се чука и внасят последната вечеря на Връзката. Избрал си е стек с

гарнитура от пържени картофи и кокосов пай за десерт, но няма апетит. Хапва два залька от стека и ми предлага картофите. Отказвам вежливо и разбърквам тестето. Не ми се струва редно да ям от последната храна на друг човек. В осем и петнайсет мобилният ми вибрира. Молбата ни е отхвърлена от най-висшия съдебен орган в страната. Не че съм изненадан. Не ни остава нищо. Опитали сме всеки отчаян ход, но без резултат.

Включване на живо пред сградата на Върховния съд във Вашингтон, където репортер на Си Ен Ен направо се моли да има някакъв вид експлозия. Наоколо обикалят десетки ченгета и пръстите ги сърбят да натиснат спусъка. Събрала се е рехава тълпа, която чака да види касапницата, но нищо не се случва. Връзката хвърля едно око към телевизора, докато раздава картите.

Подозирам, че не е приключил.

Затворът има склад за хранителни продукти от западната страна на големия комплекс и автосервиз от източната. Разстоянието между тези сгради е около пет километра. В осем и половина и в двете, незнайно как, избухва пожар и в затвора настава истерия.

Изглежда, пристигат няколко новинарски хеликоптера. Те нямат право да прелитат над „Биг Уийлър“, затова кръжат над съседната ферма и благодарение на мощните им увеличителни обективи можем да наблюдаваме вълнуващите събития с любезното съдействие на Си Ен Ен.

Докато Връзката човърка кокосовия си пай и играе джин руми, водещият се чуди защо не бъде ускорена екзекуцията му, преди да е опожарил затвора до основи. Заекващ говорител от прокуратурата обяснява, че правилата и законите не го позволяват. Екзекуцията ще бъде в десет часа, точка. Или веднага след този час, щом бъде възможно. Връзката гледа всичко това, все едно е филм за друг човек, осъден на смърт.

В девет без петнайсет в административната сграда на затвора избухва бомба, недалече от кабинета на директора.

Десет минути по-късно директорът влита в клуб „Бум-бум“, крещейки:

— Трябва да прекратите това!

Връзката продължава да разбърква картите и не му обръща внимание.

Двама изнервени надзиратели го сграбчват, изправят го на крака, намират мобилния му и го тръшват обратно на стола. Лицето му не променя изражението си.

— Вие имате ли телефон, Ръд? — кресва ми директорът.

— Да, но не можете да ми го вземете. Член трийсет и шести, алинея втора, точка четвърта. От собствения ви правилник. Съжалявам.

— Кучи син!

— Значи мислите, че аз звъня на пощите? Че участвам в заговор, при положение че всичките ми разговори се подслушват? Така ли, господин директор?

Твърде паникьосан е, за да отговори. В този миг зад него се провиква един от надзирателите:

— Бунт в Шести сектор!

Бунтът започнал, когато един от затворниците, стар обитател на сградата с болно сърце, се престорил, че получава инфаркт. Отначало двамата надзиратели решили да не му обръщат внимание и да подминат случая, но размислили и се задействали. Съкилийникът на уж болния намушкал надзирателите със самоделен нож. После двамата затворници им взели електрошоковите пистолети, простреляли ги и накрая ги набили до несвяст. Бързо навлекли униформите на надзирателите и успели да отворят вратите на около сто килии. С почти безупречна координираност на действията нахлули в другите крила на сектора и много скоро няколкостотин изключително опасни престъпници се развилнели на воля. Започнали да горят матраци, пране, всичко запалимо. Смазали от бой осем надзиратели, двама от които по-късно починаха. Трима надзиратели с пистолети успели да се скрият в някаква канцелария и се обадили за помощ. Не след дълго затворниците докопали оръжия и в затвора се разнесла стрелба. Четирима доносници били обесени на електрически кабели.

Всички тези подробности научавам едва впоследствие, а в онзи момент с Връзката нехайно играем карти, докато „Биг Уийлър“ се взривява около нас. Си Ен Ен започва да отразява бунта само пет минути по-късно и ние спираме играта, за да гледаме телевизия. След малко казвам:

— Е, Връзка, и затворническите бунтове ли управляваш?

За моя изненада, той отговаря:

— Да, поне в момента.

— Нима? Тогава ми обясни как е започнал този.

— Всичко опира до персонала — подема той като опитен изпълнителен директор. — Трябва да разполагаш с подходящите хора на подходящото място в подходящия момент. Избираш трима в Шести сектор с доживотни без право на замяна, които нямат нищо за губене. Свързваш се с човек отвън, който ти урежда всякакви неща, например микробус и шофьор, който да чака в гората, ако момчетата успеят да избягат. И много пари. Даваш им достатъчно време да планират

всичко и в девет нула-нула, когато директорът и горилите му мислят само за едно — как да ми бучнат иглата, — нападението започва. Четвърти сектор трябва да се подпали всеки момент.

— На никого няма да кажа. Ами бомбите? Кой ги постави?

— Не мога да ти кажа имената. Трябва да познаваш затворите и колко са глупави хората, които ги управляват. Всичко тук е измислено да ни държи вътре, но не е помислено как лошите неща да не влизат отвън. Бомбите бяха поставени преди два дни, добре скрити. Имат си таймери и всичко най-важно. Никой не проверява, фасулска работа.

За мен е облекчение, че той говори така. Допускам, че нервите му започват да се обтягат, макар да изглежда спокоен, както обикновено.

— Какво ще последва, Връзка? Да не би да нападнат сектора на смъртниците и да те спасят?

— Няма да се получи. Тук има твърде много оръжие. Просто се забавляваме малко, това е. Аз съм се примирил.

И докато го изрича, показват още един кадър от горящия затвор, заснет от хеликоптер наблизко. Намираме се твърде навътре в сградата и не чуваме нищо, но, изглежда, навън цари пълен хаос. Горят сгради, милиони червени и сини светлинки примигват, от време на време се чува по някой изстрел. Връзката не съдържа усмивката си. Игрочки и веселба.

— Директорът да се сърди на собствената си глупост — казва той. — Защо му е цялата тази помпозност за една екзекуция? Привикал е всички надзиратели, раздал им е автоматично оръжие и бронезилетки, като че ли някой — аз, дето ще ми хакнат иглата — може да организира офанзива. Пълно е с горили. Освен това е запалил всички лампи и е заключил затвора отвсякъде. Защо точно? Без особена причина. По дяволите, дори двама невъоръжени надзиратели могат да ме заведат по коридора в уречения час и да ме вържат за масата. Не е бог знае какво. Няма причина за цялата тази драма. Ама не, директорът си пада по ритуалите. Моментът е паметен за органите на реда и те са решени да го издоят максимално, да му се не види. И на последния глупак му е ясно, само не и на директора, че си има работа с хора, които живеят в клетки и мразят всеки с униформа. Нужен е само някой като мен, който да им подпали фитила.

Отпива от кока-колата си и лапва едно картофче. Остават му четирийсет минути.

Вратата отново се отваря и заместник-директорът Форман се връща, този път с трима тежковъоръжени бойци.

— Как сте вие тук?

— Супер — отговарям.

Връзката мълчи.

— Май ви се отвори работа отвън — казвам аз.

— Да, нещата се пооживиха. Искрах само да проверя дали при вас всичко е наред.

Връзката го измерва с гневен поглед и казва:

— Това е последният ми час. Не може ли да ме оставите на спокойствие? Разкарайте се от тук, ако обичате, заедно с горилите си.

— Можем да изпълним желанието ви — отговаря Форман.

— И вземете и него — кимва към мен. — Искам да остана сам.

— Съжалявам, но господин Ръд няма къде да отиде — обяснява Форман. — Пътищата в момента са блокирани. Цялата сграда е под ключ и изолирана. Навън не е безопасно.

— Не мога да кажа, че се чувствам в безопасност тук, вътре — подмята язвително Връзката. — Защо ли?

— Май ще трябва да отложим екзекуцията — казвам аз.

— Вероятно няма да стане — отговаря Форман и отстъпва назад.

Излизат, затръшват вратата и я заключват.

Губернаторът усеща нужда да се обърне към хората. На екрана се появява разтревоженото му лице. Стои на подиум пред микрофони и камери, мечтата на политика. Обсипват го с въпроси от всички страни и скоро научаваме, че положението в „Биг Уийлър“ е „напрегнато“. Има пострадали и дори смъртни случаи. Около сто затворници са „извън килиите си“, но още никой не е преминал през външните огради на затвора. Няколко пожара вече са овладени. Да, изглежда, част от тези действия са координирани отвътре, но няма доказателства, че Сканлън Връзката стои зад всичко това, поне още не. Той, губернаторът, е извикал Националната гвардия, въпреки че щатската полиция държи положението под контрол.

О, между другото, отхвърля молбата за отлагане на екзекуцията.

Правилникът изисква осъденият да бъде с белезници в десет без петнайсет и да бъде придружен от охрана, докато извървява последните си крачки до стаята за екзекуции. Там го привързват за легло с шест дебели кожени ремъка — от стъпалата до челото. Докато пристягат ремъците, лекарят преглежда ръцете му и търси подходяща вена, а някакво друго медицинско лице проверява жизнените му показатели. На около три метра от леглото зад стъклени прозорци и черни завеси свидетелите чакат в две отделни стаи — една за близките на жертвата, другата за близките на убиеца.

Поставят абокат и го закрепват с лейкопласт. Голям часовник на стената отмерва пред погледа на нещастника последните му няколко минути. Точно в десет часа адвокатът на затвора прочита смъртната присъда и директорът пита осъдения дали има последни думи. Може да каже каквото си пожелае. Думите му се записват и са достъпни онлайн. Ще изрече няколко думи, може би отново ще повтори, че е невинен, може би ще прости на всички или пък ще помоли за прошка. Когато приключи, директорът кимва на човек в съседната стая, който не се вижда. Започва вливането на химическите вещества. Осъденият на смърт се отнася и дишането му се затруднява. След около дванайсет минути лекарят обявява смъртта му.

Връзката знае всичко това. И явно има други планове. А аз съм просто човек, който е на неподходящото място в неподходящото време.

В девет и половина електрозахранването на „Биг Уийлър“ спира — пълно затъмнение. Впоследствие ще проследят аварията до електрически стълб, срязан на две. Генераторът на отделението на смъртниците не се включва, защото инжекторите за гориво са повредени.

В девет и половина не знаем всичко това. Знаем само, че в клуб „Бум-бум“ е тъмно като в рог. Връзката скача на крака и нарежда:

— Не ми се пречкай.

Плъзва бюрото, за да препречи вратата. Над главите ни просветва за кратко светлина и се чува шум и някакво пъшкане. Отваря

се панел на окачения таван и нечий глас казва:

— Връзка, насам.

Фенерчето се плъзга надолу в стаята. Спускат въже и Връзката го сграбчва.

— Сега бавно — казва гласът.

Връзката бавно се издига нагоре. Животът му почти буквално виси на косъм. Отгоре продължават да се чуват шумове, сумтене и тътрузене, но не мога да разбера колко души участват.

След броени секунди Връзката изчезва и ако не бях толкова изумен, щях да се разсмея. А после осъзнавам, че сигурно ще ме застрелят. Свалям сакото и вратовръзката си и се излягам на леглото. Надзирателите нахлуват през вратата с оръжия и ослепителни фенерчета.

— Къде е той? — пролайва единият към мен.

Посочвам тавана.

Те се разкрещават, двама ме изправят рязко и ме повличат по коридора, където десетина надзиратели, полицаи и служители се щурат в пълна паника.

— Няма го! Няма го! — крещят. — Проверете покрива.

В коридора наред цялата невероятна глъчка чувам бученето на хеликоптер. Замъкват ме в една стая, после в друга. Насред хаоса един надзирател изкрещява, че Сканлън Връзката е изчезнал. Минава цял час, преди да пуснат тока. В крайна сметка щатската полиция ме арестува и ме отвежда в най-близкия окръжен арест. Първоначалната им теория е, че съм съучастник.

Подробностите сглобяваме скоро след това и понеже отчасти обвиняват мен за бягството, имам достъп до информацията. Обвиненията не ме тревожат, няма да издържат.

В девет и половина онази нощ два новинарски хеликоптера кръжали край „Биг Уийлър“. Служителите на затвора и на полицията ги предупредили да не приближават, но те не ги послушали. За да демонстрира сила, щатската полиция изпратила и два от своите хеликоптери да подсигурят въздушното пространство над затвора, което се оказало от полза, когато започнали безредиците. Освен това отвличало вниманието. Над затвора надвиснал огромен димен облак, защото горели едновременно шест пожара. Свидетелите твърдят, че шумът бил оглушителен — четири хеликоптера, десетки линейки, пожарни и полицейски коли със сирени, бръмчащи радиостанции, крещящи полицаи, оръжейни изстрели, бушуващи пожари. По даден знак и с безупречна точност малкият хеликоптер на Връзката долетял изневиделица, снишил се през облака от пушек и го взел от покрива на Девети сектор. Има свидетели. Няколко надзиратели и служители на затвора видели хеликоптера, който кръжал няколко секунди, от него пуснали въже, а после отново се изгубил в пушека с двама мъже, висящи на въжето. Пазач от едната кула успял да стреля няколко пъти, но не улучил.

Един от щатските хеликоптери погнал бегълците, но не можел да се мери с модела и марката на наетия от Връзката за въпросната нощ. Така и не го откриха, не намериха никаква следа. Хеликоптерът летял ниско, за да избегне радара, от въздушния контрол не го виждали. Фермер на стотина километра от „Биг Уийлър“ осведомил властите, че е забелязал малък хеликоптер да се приземява на междуселски път на около километър и половина от предната му веранда. Посрещнал го автомобил, после и двете превозни средства изчезнали.

Проточи се разследване и трима служители бяха уволнени. В крайна сметка стана ясно, че (1) клуб „Бум-Бум“ е в стара част на Девети сектор и е построен преди 70 години; (2) покривът му е с около

метър по-висок от останалата част на сектора на смъртниците; (3) между тавана и покрива има място, колкото да пропълзи човек, пълно с тръби, отдушници на отоплителната система и електропроводи; (4) тесният проход извива и се разклонява, а един от ръкавите му води до стара врата и оттам до плоския покрив; и (5) двамата надзиратели, които трябвало да охраняват покрива през онази нощ, били изпратени да потушават бунтовете, затова на покрива нямало никой, когато Връзката осъществил епохалното си бягство.

Ами ако надзирателите бяха там? Предвид уменията и опита на човека, който бе дошъл да прибере Връзката, основателно може да се предположи, че надзирателите щяха да бъдат простреляни между очите. Този Спайдърмен, както го кръстиха следователите, се превърна в легенда.

Има много „ако“ и малко отговори. Изправен пред сигурна смърт, Сканлън Връзката явно беше решил, че няма какво да губи с този абсурден опит за бягство. Имал бе парите да наеме подходящия командос и нужното оборудване. Провървяло му бе и всичко се бе получило. Говореше се, че е забелязан в Мексико, но не беше потвърдено. Нямам вест от клиента си и не очаквам да имам.

Освен „Биг Уийлър“ в щата има още десетина затвора, всеки с различно ниво на сигурност. Имам клиенти в повечето, които ми пишат писма с молба за пари и да направя нещо, за да ги измъкна. Често пъти пренебрегвам тази кореспонденция. Научил съм се, че писмо от мен само ще насърчи затворника да ми пише отново и да иска още нещо. За нас, адвокатите, които защитават престъпници, винаги е възможен сценарий, в който бивш клиент, който ни има зъб, цъфва след излежаната присъда, изгарящ от желание да обсъди грешките, допуснати по време на процеса. Гледам обаче да не мисля за това. То е просто част от работата и поредната причина да нося пистолет.

За да ме поставят на мястото ми, нашите уважавани затворнически власти ми забраняват да посещавам който и да било затвор в продължение на един месец след бягството на Сканлън. Но когато става ясно, че Връзката ги е изпързлял без моя помощ, се смиляват.

Имам няколко клиенти, на които ходя на свиждане от време на време. Тези кратки пътувания ме изваждат от града за някой и друг ден. С Партнър отиваме до един затвор с неособено строг режим, наричан на галено „Стария Роузбърг“ — губернатор от трийсетте години на миналия век, който впоследствие също бил пратен зад решетките. Умрял там, в панделата, носеща неговото име. Често се чудя как ли се е чувствал. Говори се, че семейството му напразно се опитвало да му издейства условно предсрочно освобождаване, за да умре в дома си, но действащият губернатор не позволил. Двамата с Роузбърг били заклеті врагове. След това семейството се опитало да смени името на затвора, но това щяло да съсипе една колоритна история, затова законодателната власт отказала. Затворът официално продължава да носи името „Нейтън Роузбърг“.

Минаваме през портала и паркираме на празния паркинг за посетители. Двама надзиратели с далекобойни пушки ни наблюдават от кулата, като че ли ще размахаме автомати или кило-две кокаин. В

момента няма кого друг да наблюдават, затова се радваме на цялото им внимание.

След като Партнър беше оправдан за убийството на наркоченге, ме помоли да му намеря работа. По онова време не наемах служители и впоследствие също не съм наемал, но не можех да му откажа. Щеше да се озове обратно на улицата и ако не му помогнех, щеше да свърши или мъртъв, или в затвора. За разлика от повечето си приятели той беше завършил гимназия и дори беше успял да изкара няколко години в общински колеж. Платих за почти всички курсове, предимно вечерни. Той светкавично завърши програма за правни асистенти и получи нужното свидетелство.

Партнър живее с майка си в общински апартамент в Сити. Повечето жилища в сградата са заети от многочленни семейства, но не в традиционния смисъл: майка, баща, деца. Почти всички бащи отсъстват — или са в затвора, или живеят другаде и правят още деца. Обикновено в апартамента живее баба, многострадална душа, на чиито грижи са оставени куп хлапета — нейни кръвни роднини или пък не. Половината майки са в затвора. Другата половина работят на две-три места. Млади братовчеди постоянно пристигат и заминават, в почти всяко семейство има хаотични приливи и отливи. Основната цел на всички е децата да не напускат училище, да не припарват до бандите, да останат живи и по възможност извън затвора. Партнър допуска, че половината от тях така или иначе ще зарежат ученето и повечето момчета ще свършат в затвора.

Твърди, че има късмет, защото в апартамента живеят само той и майка му. Има малка стая за гости, която използва като кабинет за работата си, за нашата работа. Много от досиетата и документите ми се съхраняват там. Често се питам какво ли биха направили клиентите ми, ако знаеха, че поверителните им документи се пазят в бракувани военни шкафове на десетия етаж на общински жилищен блок. Всъщност не давам пет пари, защото бих поверил на Партнър и живота си. Двамата с него сме прекарвали часове в тясната стаичка да преглеждаме полицейски доклади и да чертаем стратегии за съдебните процеси.

Майка му, госпожа Луела, на практика е инвалид поради тежкия си диабет. Шие за приятели, поддържа апартамента безупречно чист и от време на време готви. Основното ѝ задължение, което касае мен, е да отговаря на телефона на почитаемия Себастиан Ръд, адвокат. Както вече споменах, не фигурирам в телефонен указател, но „служебният“ ми номер се разпространява. Всъщност хората постоянно звънят на този номер и се свързват с госпожа Луела, която звучи делово и експедитивно като всяка рецепционистка на лъскаво бюро в бизнес сграда, която пренасочва телефонните обаждания във фирма със стотици адвокати.

— Кантората на адвокат Себастиан Ръд — казва тя. — С кого да ви свържа?

Като че ли кантората има десетки отдели и специалисти. Никой от хората, които се обаждат, не се свързва с мен от първия път, защото никога не съм в кабинета си. То пък един кабинет! Тя казва: „В среща е“ или „В момента сменя клетвени показания“, или „На дело е“, или любимото ми: „Той е във Федералния съд“. След като заблуди човека, който се обажда, госпожа Луела се съсредоточава над правния му проблем и пита: „По какъв въпрос?“.

Развод. Евентуалният клиент ще получи отговор: „Съжалявам, но господин Ръд не се занимава със семейни въпроси“.

Фалит, сделка с недвижими имоти, завещание, нотариален акт, договор. Същият отговор: „Господин Ръд не се занимава с такива въпроси“.

Криминално престъпление може да привлече вниманието ѝ, но тя знае, че повечето такива водят до задънена улица. Малцина от обвинените могат да си позволят да платят хонорар. Затова ще зададе на човека, който се обажда, обичайните си въпроси, за да разбере дали е платежоспособен.

Някой е пострадал? Това е друга работа. Тя ще превключи на състрадателен режим и ще изкопчи пълна информация. Няма да остави на мира човека, докато не научи всичко и не спечели доверието му. Ако фактите ѝ се сторят обещаващи и случаят крие сериозен потенциал, госпожа Луела ще обещае господин Ръд да се отбие в болницата още същия следобед.

Ако човекът на телефона е съдия или друга важна личност, тя се отнася с огромно уважение и след края на разговора веднага ми

изпраща есемес. Плащам ѝ петстотин долара месечно в брой и по някоя премия от време на време, когато постигна хубаво споразумение за автомобилна катастрофа. На Партнър също плащам в брой.

Госпожа Луела е от Алабама и умее да готви южняшки ястия. Поне два пъти месечно пържи пиле, вари брюкселско зеле и пече царевични питки, а аз така се тъпча, че накрая дъх не мога да си поема. Тя и Партнър са успели да преобразят малкия и евтин безличен апартамент в уютен дом. Но в него се долавя тъга, надвиснала като плътен облак, който не се разсейва. Партнър е само на трийсет и осем, но има деветнайсетгодишен син в „Стария Роузбърг“. Джамил излежава десетгодишна присъда заради някаква тъпа история с дрога и е причината за днешното ни посещение тук.

След като попълваме формулярите и ни обискират, с Партнър изминаваме осемстотин метра по алеите, оградени с телена мрежа, до Лагер Д, сектор със строг режим. Отново ни проверяват надзиратели с мрачни физиономии, на които много би им харесало да намерят причина да ни върнат. Партнър е дипломиран правен асистент и носи документи, които го доказват, затова го пускат да влезе с мен. Един от надзирателите избира стая за правни консултации, в която се настаняваме срещу една преграда.

Адвокатите имат право на посещения по всяко време след предварителна заявка, а семействата — само в неделя следобед. Докато чакаме, Партнър, който и бездруго не е от разговорливите, става още по-мълчалив. Посещаваме Джамил поне веднъж месечно и визитите ни винаги се отразяват зле на моя довереник. Той носи тежко бреме на плещите си, защото вини себе си за много от проблемите на сина си. Вярно, че хлапето само си е търсело бялата, но след оправдаването на Партнър ченгетата и прокурорите бяха решили да си отмъстят. Убиеш ли полицаи, дори при самозащита, винаги си печелиш лоши врагове.

Когато арестуваха Джамил, и дума не можеше да става за преговори. Максималната присъда беше десет години и прокурорът отказваше да отстъпи. Представлявах и него, про боно, разбира се, но нищо не можех да направя. Бяха го заловили с раничка, пълна с марихуана.

— Остават само девет години — тихо казва Партнър, докато се взираме в преградата. — О, човече! Нощем лежа буден и се чудя какъв ли ще бъде след девет години. На двайсет и осем и отново на улицата. Без работа, без образование, без умения, без надежда, без нищо.

— Може би не — казвам предпазливо, макар че не мога да добавя почти нищо. Партнър познава този свят много по-добре от мен. — Ще има баща, който го чака, и баба. И аз ще бъда наблизко, надявам се. Тримата заедно все ще измислим нещо.

— Може би дотогава ще ти потрябва още един правен асистент — казва той с рядка за него усмивка, но съвсем кратка. — Не се знае.

Отсреща се отваря врата, през която влиза Джамил, следван от надзирател, който бавно му сваля белезниците и ни поглежда.

— Добро утро, Ханк — поздравявам го.

— Здравсти, Ръд — отговаря той.

Ханк е от свестните според Джамил. Мисля, че добрите ми отношения с някои от надзирателите в затвора са донякъде показателни за адвокатската ми практика. С някои, но със сигурност не с всички.

— Не бързайте — казва Ханк и изчезва.

Продължителността на посещението зависи от него, а понеже аз се държа добре, му е все тая колко ще останем. Натъквал съм се на строги типове, които казват „Имате максимум един час“ или „Побързайте“, но не и Ханк. Джамил ни се усмихва и казва:

— Благодаря ви, че дойдохте.

— Здравей, синко — казва Партнър.

— Радвам се да те видя, Джамия — казвам аз.

Той сяда тежко на пластмасов стол. Висок е почти два метра, кльощав и сякаш гумен. Партнър няма един и деветдесет и е набит здравеняк. Твърди, че майката на момчето била висока и слаба. Тя от години не фигурира в картинката — засмукала я е черната дупка на уличния живот. Има брат, който играе баскетбол в малък колеж, и Партнър винаги е смятал, че Джамия се е метнал на тях. В девети клас бил един и деветдесет и съгледвачите за баскетболните отбори започнали да го забелязват. По някое време обаче той открил марихуаната и крека и забравил за спорта.

— Благодаря за парите — казва ми Джамил.

Изпращам му сто долара месечно, които би трябвало да харчи на лавката и за основни неща като химикалки, хартия, марки и безалкохолни. Купил си е вентилатор — в „Стария Роузбърг“ няма климатици. Два месеца след като влезе в затвора, направили изненадващ обиск на килията му и намерили скрита в дюшека марихуана. Някакъв доносник пропял и Джамил прекара две седмици в карцера. Баща му щеше да го удуши, ако можеше да мине през преградата, но хлапето се закле, че повече няма да се случва.

Говорим за учебните му занятия. Посещава курсове с надеждата да вземе гимназиална диплома, но Партнър не е доволен от напредъка му. Петнайсет минути по-късно се извинявам и излизам от стаята.

Баща и син имат нужда да останат насаме, точно затова сме тук. Според Партнър разговорите стават трудни и емоционални. Той иска Джамил да знае, че е загрижен за него и го наблюдава отдалече. В „Стария Роузбърг“ е пълно с банди, а Джамил е лесна жертва. Кълне се, че не е замесен в никоя, но Партнър е скептичен. И най-вече иска детето да бъде в безопасност, а членството в банда нерядко е най-добрата закрила. Но освен това води до войни, отмъщения и омагьосан кръг от насилие. Седем затворници са убити миналата година в „Стария Роузбърг“. Би могло да е още по-зле. Недалече се намира федералният затвор, където стават средно по две убийства месечно.

Купувам си безалкохолно от автомата и сядам на един от подредените в редица пластмасови столове. Днес няма друг адвокат на посещение и помещението е празно. Отварям куфарчето си и разтварям документите върху старите списания на масата. Появява се Ханк и отново се поздравяваме. Приказваме си няколко минути, питам го как е хлапето.

— Добре — отговаря. — Оцелява, не е пострадал. Тук е вече година и познава мястото. Не му се работи обаче. Намерих му работа в пералното, ама се задържа само седмица. Ходи на повечето си курсове, но не на всички.

— Някоя банда?

— Не знам, но го наблюдавам.

През врата в дъното влиза друг надзирател и Ханк изведнъж се разбързва. Не бива да демонстрира близост с презрян защитник на престъпници. Опитвам се да чета едно дебело досие, но ми е твърде скучно. Заставам до прозореца, който гледа към широкия двор, ограден с двойна телена мрежа. Стотици затворници, до един в бели униформи, се размотават, наблюдавани от надзирателите от кулата.

Повечето са млади и чернокожи. Според статистиката те са зад решетките за престъпления, свързани с наркотици, но не и с насилие. Средната присъда е седем години. След освобождаването си шейсет процента се озовават отново в затвора в рамките на три години.

И защо не? Какво отвън може да предотврати връщането им в затвора? Те вече са осъждани — клеймо, от което никога няма да успеят да се отърсят. Шансът е бил против тях още от самото начало, а сега, когато са обявени за престъпници, как точно би могъл да се подобри животът им на свобода? Това са реалните жертви на нашите

войни. Войната с наркотиците. Войната с престъпността. Неволните жертви на строгите закони, приемани от политиците през последните четирийсет години. Един милион чернокожи младежи в момента са натъпкани в тънещи в разруха затвори и пропиляват безцелно дните си за сметка на данъкоплатците.

Затворите ни са препълнени. Улиците ни са залети от наркотици. Кой печели войната?

Изгубили сме разсъдъка си.

Два часа по-късно Ханк ни предупреждава да се ориентираме към приключване. Чукам, преди отново да вляза в стаичката — непроветрена кутийка, в която винаги е задушно. Джамил седи със скръстени ръце, забол очи в пода. Партнър също седи със скръстени ръце, вперил поглед в преградата, и аз оставам с впечатлението, че макар да са си казали много, от известно време мълчат.

— Трябва да тръгваме — отбелязвам.

Желана и от двамата новина. Успяват да се сбогуват донякъде нежно. Джамил ни благодари за посещението, предава поздрав за госпожа Луела и се изправя, когато Ханк влиза зад гърба му.

Докато пътуваме обратно, Партнър не обелва дума цял час.

Сканлън Връзката не е първият ми мафиот. Честта се пада на феноменален измамник на име Дюи Нът — човек, когото не посещавам в затвора. Връзката обичаше кръвта, строшените кости, заплахите и лошата слава, а Дюи водеше престъпния си живот колкото се може по-кратко. Връзката още от дете мечтаел да бъде мафиотски кръстник, а Дюи всъщност бил почтен продавач на мебели, който се заразил от злото едва към трийсет и петата си година. Богатството на Връзката е съществено, но до голяма степен непроследимо. Според едно бизнес списание имуществото на Дюи възлизало на триста милиона долара, преди да започнат неприятностите му. Осъдиха Връзката на смърт, а Дюи получи четирийсет години във федералния затвор. Връзката успя да избяга, Дюи си е пуснал коса до кръста и отглежда биозеленчуци и билки в затворническата градина.

Дюи Нът бил сладкодумен продавач, продал тонове евтини мебели и с печалбата си купил къща, която да дава под наем. После още една, после още няколко. Научил се как да използва парите на другите и развил изумителна жажда да рискува. Ипотекирал имотите си и вложил парите в покупка на молове и парцели. По време на кратка рецесия някаква банка му отказала заем, затова той я купил и уволнил всички костюмари, които работели там. Запометил банковите разпоредби и открил всички празноти в тях. По време на по-дълга рецесия се сдобил с още няколко банки и местни ипотечни компании. Парите били евтини, а Дюи Нът се оказал майстор в играта със заемите. Впоследствие научихме, че падението му започнало от склонността му да използва по два и три пъти едни и същи активи за обезпечение. Визионер в света на съмнителните печалби, той бил един от първите, разорали полето на рисковите ипотечни заеми. Овладейл до съвършенство сложната материя на лихварството. Умело подкупвал политици и регулаторни органи. Добавете укриване на данъци, пране на пари, измами по пощата, търговия с вътрешна информация и нагло ограбване на пенсионни фондове и ще разберете защо Дюи заслужаваше четирийсетгодишната си присъда, и още как.

Хората, които все още търсят скритите остатъци от богатството му, са неговите настоящи и минали врагове, няколко банкови регулатора, поне две съдилища по фалити, адвокатите на бившата му съпруга и няколко подразделения на федералното правителство. Засега не са открили нищо.

Когато Дюи бил на четирийсет и девет, неговият некадърен и мързелив син Алън бил заловен с цял багажник кокаин. Алън бил на двайсет, адски объркан младеж, който се опитвал да впечатли баща си със собствените си предприемачески начинания. Дюи бил толкова вбесен и посрамен, че отказал да наеме адвокат за Алън. Приятел насочил момчето към мен. Само един поглед върху случая ми беше достатъчен да разбера, че ченгетата са сгазили лука. Нямаха заповед за обиск, нито основателна причина да претърсват колата. Всичко беше черно-бяло и предварително скалъпено. Подадох нужните искания и документи и общината неохотно оспори случая. Конфискацията на кокаина беше обявена за противоконституционна, доказателствата бяха отхвърлени и обвиненията срещу Алън — снети. Историята беше сензация за няколко дни, а снимката ми за пръв път се появи по вестниците.

Дюи използваше любимите си адвокати за сериозната работа, но толкова се впечатли от ловките ми маневри, че реши да подхвърли и на мен няколко огризки. Повечето бяха извън компетенциите ми, но един случай ме заинтригува и аз го поех.

Дюи обичаше да играе голф, но му беше трудно да го вмести в претоварения си график. Освен това не понасяше консервативните традиции в повечето кънтри клубове, съвсем малко от които — ако изобщо се намираха такива — биха приели за член една съмнителна персона. Строителството на собствено игрище за голф се превърна във фикс идея за него и той го оборудва с осветление, за да може да играе нощем — или сам, или с малцината си приятели. По онова време имаше само три други игрища с осветление в цялата страна, но всички се намираха на повече от хиляда и петстотин километра от неговото. Осемнайсет дупки, всичките частни, и осветление — превъзходна играчка за богаташи. За да избегне драконовските кадастрални правила за районирането на Сити, той избра двеста акра на километър и половина извън очертанията на града. Окръгът възрази. Съседите го

дадоха под съд. Аз се занимавах с правните въпроси и в крайна сметка издействах разрешение. Още заглавия по вестниците.

Но истинската лоша слава дебнеше зад ъгъла. Спука се балонът на недвижимите имоти. Лихвените проценти скочиха. Разрази се страхотна буря и Дюи не успяваше да сключва заеми достатъчно бързо. Пясъчната му кула рухна зрелищно. С безукорна точност ФБР, данъчните, Комисията по ценните книжа и борсите и още една камара безмилостни приятелчета със значки се явиха, размахвайки съдебни заповеди. Обвинителният акт беше дебел два пръста и изобилстваше от жестоки обвинения срещу Дюи — явната мишена. Съдържаше и обвинения в мащабни далавери в комбина с негови банкери, счетоводители, партньори, адвокати, един брокер и двама общински съветници. Подробно и много убедително бяха изредени десетки нарушения по смисъла на Закона срещу рекета и корумпираните организации. ЗАРКО — най-големия подарък, който Конгресът някога е правил на федералните прокурори.

Разследваха ме, отправено ми беше обвинение и щях да бъда осъден, макар да не бях направил нищо нередно. За щастие, успях да остана по-встрани. Известно време разследването изглеждаше по-скоро в духа на „първо стреляш, после питаш“, но федералните се отдръпнаха и изгубиха интерес към мен. Имаше много по-големи мошеници, които трябваше да пипнат.

Алън беше подведен под отговорност, най-вече защото беше син на Дюн. Когато ФБР заплаши, че ще обвини и дъщерята на Дюи, той се огъна и се съгласи на четирийсет години затвор. Скалъпените обвинения срещу децата му бяха снети, а повечето обвинени заедно с него получиха леки присъди. Всички избегнаха продължителния престой зад решетките. С две думи, Дюи постъпи почтено и пое цялата тежест на удара.

Тъкмо строеше голф игрището си с помпозното име „Старата плантация“, когато федералните се намесиха. Всички пари се стопиха за броени седмици и строителството престана — след четиринасетия грийн.

Доколкото е известно, днес това е единственото на света игрище с четиринасет дупки и осветление. В чест на Дюн се казва „Стария Зарко“. Членове на клуба са само негови стари приятели и съучастници. Сега работата на Алън е да се грижи за игрището и да го

поддържа, с което се справя добре. Самият той играе постоянно и мечтае да стане професионалист. Събира достатъчно от членските такси, за да наема няколко служители по поддръжката, до един без редовни документи; освен това подозираме, че знае къде е скрито част от старото богатство на Дюи. Плащам пет хиляди долара годишно само за да избягвам навалищата. Грийновете и тий боксът са в добро състояние. Феъруеят понякога е неравен, но никой не обръща внимание. Ако искахме перфектно голф игрище, щяхме да се запишем в истински клуб, но никой от членовете на „Стария Зарко“ не би покрил изискванията за членство.

Всяка сряда точно в седем часа се събираме за „мръсен голф“ — игра, която почти по нищо не прилича на това, което гледате по спортните канали. Първоначалните планове на Дюи бяха да построи най-напред игрището, за да има къде да играе, после да построи сградата на клуба, за да има къде да пие. Тъй като няма истински клуб, ние се срещаме да пийнем преди играта и да направим залозите си в едно ремонтирано тракторно депо, където по-рано Дюи организираше бой с петли, може би единственото престъпление, което не фигурираше в обвинителния му акт. Алън живее на горния етаж с две жени, нито една от които не му е съпруга, и е организаторът на „мръсния голф“. Двете момичета работят на бара, търпят просташките подмятания и флиртуват с посетителите. Ритуалите изискват първите бири — в буркани от компоти — да се пият в чест на Дюи, който ни се усмихва от свой несполучлив портрет над бара. Тази вечер сме единайсет души — удобен брой, защото „Стария Зарко“ има само дванайсет колички за стикове. Докато пресушаваме първите бири, Алън доста гръмогласно изпълнява задължението си да разпреди състезателите по групи, да определи хендикапа на всеки от нас и да събере парите. „Мръсният голф“ струва по двеста долара на човек, а победителят прибира цялата печалба — не е лоша сума, но никога не съм я прибирал.

Разбира се, печалбата изисква умения, но също така по-висок хендикап и способност да мамиш, без да те хващат. Правилата са гъвкави. Например лош удар, който излиза извън очертанията на феъруея, винаги се признава, ако топката бъде намерена. На „Стария Зарко“ всъщност няма такова нещо като „извън очертанията“. Намериш ли топката, играеш я. Пътинг от метър и по-малко винаги се

признава, освен ако противникът ти е имал тежка нощ и иска да се прави на интересен. Всеки играч има право да изиска от друг играч пътинг на всяка топка. Четирима може да се договорят, че всеки има право на мълиган, поправка на лош удар. А ако и четиримата са в нужното настроение, всеки може да направи един мълиган на предните седем дупки и още един на задните. Излишно е да уточняваме, че разтегливостта на правилата води до недоразумения и конфликти. И тъй като никой не знае действителните правила, всяка игра е съпроводена с непрекъснато мърморене, ругаене, оплакване и дори заплахи.

Партнър кара количката ми за голф и не съм единственият с бодигард. Тази вечер съм в двойка с Тоби Чок, бивш общински съветник, излежал четиримесечна присъда след падението на Дюи. Той сам кара количката си. На „Стария Зарко“ няма момчета, които да ти носят стиковете.

След един час в пиене и предварителни уточнения се запътваме към игрището. Стъмва се, лампите светят и ние наистина се чувстваме привилегирани, че играем голф нощем. Стартираме едновременно, от всички дупки. С Тоби сме разпределени на пета дупка и когато Алън се провикна „старт“, ние се втурваме, количките подскачат, стиковете тракат и подрънкват, а играчите, зрели полупияни мъже, които пафкат дебели пури, весело се провикват в нощта.

Партнър се усмихва и клати глава. Смахнати бели мъже.

ТРЕТА ЧАСТ
АКЦИЯ НА СПЕЦОТРЯДА

Ето какво се случило:

Клиентите ми, господин и госпожа Дъглас Ренфро, наричани обикновено Дъг и Кити, живеели от трийсет години на сенчеста улица в хубаво предградие. Били добри съседни, активни участници в местните благотворителни мероприятия на църквата и винаги готови да подадат ръка за помощ. Били на седемдесет и няколко, пенсионери с деца и внуци, две кучета и къща във Флорида, която ползвали съвместно с други хора. Нямали дългове и всеки месец плащали изцяло задълженията по кредитните си карти. Живеели комфортно и били относително здрави, макар че Дъг се борел с аритмията, а Кити се възстановявала от рак на гърдата. Той служил четиринайсет години в армията, после до края на кариерата си продавал медицинско оборудване. Преди да се пенсионира, тя била застрахователен агент. За да не бездействат, Кити работела на доброволни начала в една болница, а Дъг човъркал цветните лехи и играел тенис в градския парк. По настояване на децата и внуците си семейство Ренфро си купили по един лаптоп и се присъединили към дигиталния свят, макар че прекарвали съвсем малко време онлайн.

Съседната къща била препродавана няколко пъти през годините, а настоящите собственици били чудаци, които живеели затворено. Имали син тийнейджър — саможиво момче на име Ланс, което прекарвало по-голямата част от времето заключено в стаята си, където играело видеоигри или продавало наркотици по интернет. За да прикрива заниманията си, то редовно използвало пиратски рутера за безжичен интернет на семейство Ренфро. Разбира се, те не подозирали. Умеели да включват и изключват лаптопите си, да изпращат и да получават имейли, да пазаруват основни неща и да проверяват прогнозата за времето, но нямали представа как работи техниката и почти не ги интересувало. Не си правели труда да си сложат пароли, нито да се погрижат някак за сигурността си.

Щатската полиция подела изненадваща операция, целяща да разбие интернет търговията с наркотици, и стигнала до IP адрес в дома

на семейство Ренфро. Някой там купувал и продавал много екстази, затова планирали акция на спецчастите. Извадили си заповеди — една за обиск на къщата и друга за ареста на Дъг Ренфро — и в три часа през една тиха и звездна нощ екип от осем ченгета се промъкнал в мрака и обградил дома на семейство Ренфро. Осем полицаи с пълно бойно снаряжение, с бронезилетки, камуфлажни униформи, каски като на танкисти, прибори за нощно виждане, радиостанции, полуавтоматични пистолети, автомати, наколенки, някои дори с маски на лицата и с черна боя за подсилване на ефекта, се привеждали, приклякали и приближавали безшумно през цветните лехи на семейство Ренфро и пръстите ги сърбели да натиснат спусъците. Двама носели зашеметяващи гранати, а други двама мъкнели тарани.

Истински спецотряд. Повечето участници, както щяхме да научим впоследствие, били печално неподготвени, но всички тръпнели от възбуда, че ще влязат в боя. Поне шестима впоследствие признаха, че са консумирали енергизиращи напитки с високо съдържание на кофеин, за да останат будни по това никакво време.

Вместо просто да звъннат на входната врата, да събудят семейство Ренфро и да обяснят, че искат да поговорят с тях и да претърсят къщата, ченгетата започнали нападението с гръм и трясък, като разбили едновременно предната и задната врата на къщата. По-късно щяха да лъжат и да твърдят, че са повикали обитателите, но Дъг и Кити спели дълбоко, както може да се очаква. Не чули нищо, преди да започне нападението.

Месеци бяха нужни, докато разплетем и изясним случилото се през следващите шейсет секунди. Първата жертва бил Спайк, жълтият лабрадор, който спял на пода в кухнята. Спайк бил на дванайсет години, стар за лабрадор и почти глух. Със сигурност обаче чул как разбиват врата на метри от него. Грешката му била, че скочил и залаял, защото в същия момент получил три куршума от полуавтоматичен деветмилиметров пистолет. По това време Дъг Ренфро вече се надигал от леглото, търсейки собствения си пистолет — надлежно регистриран и съхраняван за самозащита в едно чекмедже. Притежавал и дванайсеткалибров пушка „Браунинг“, която използвал два пъти годишно, когато отстрелвал гъски, но тя била прибрана в килера.

В опит да оправдае нахлуването в дома им надутият шеф на полицията впоследствие щеше да твърди, че щурмът на спецчастите

бил задължителен, защото знаели, че Дъг Ренфро е тежковъоръжен.

Дъг успял да излезе в коридора, където видял няколко тъмни фигури да се катерят по стълбите. И нали бил военен ветеран, тутакси залегнал на пода и започнал да стреля. Отвърнали на стрелбата му. Престрелката била кратка и смъртоносна. Дъг бил прострелян два пъти — в ръката и в рамото. Полицай на име Кийслър бил улучен в шията, вероятно от Дъг. Кити, която паникьосана изхвърчала от спалнята след съпруга си, била простреляна три пъти в лицето и четири пъти в гърдите и умряла на място. Другото им куче, шнауцер, който спял при тях, също било убито.

Дъг Ренфро и Кийслър били откарани в болницата. Кити заминала за градската морга. Съседите наблюдавали невярващо как прожектори осветяват улицата им, докато линейки откарват пострадалите.

Полицайте останали в къщата с часове и събрали всички евентуални веществени доказателства, включително двата лаптопа. Два часа по-късно, преди изгрев, вече знаели, че компютрите на семейство Ренфро никога не са били използвани за търговия с наркотици. Осъзнали, че са допуснали грешка, но признанието не влизало в правилата им. Тутакси се заели да замажат случилото се, а командирът на спецотряда мрачно осведомил телевизионните репортери, пристигнали на местопроизшествието, че обитателите на дома са заподозрени в търговия с наркотици и че мъжът, господин Дъг Ренфро, се опитал да убие няколко полицаи.

Когато дошъл в съзнание след операцията си, шест часа след като бил прострелян, Дъг научил за смъртта на съпругата си. Казали му също, че нахлулите в къщата всъщност са полицейски служители. Няма представа, че е така. Мислел, че са въоръжени престъпници, които нападат дома му.

Мобилният ми звъни в седем без петнайсет. Преценявам невъзможен удар със спонт, който да вкара деветата топка в ъгловия джоб, след което да разчистя масата. През последния един час пия силно кафе и пропускам твърде много удари. Грабвам телефона, поглеждам кой се обажда и казвам:

— Добро утро.

— Буден ли си? — пита Партнър.

— Познай.

От години не съм бил в леглото в седем без петнайсет. Партнър също.

— Я си пусни новините.

— Добре. Какво става?

— Изглежда, нашите оловни войничета се оплескали поредното нахлуване в частен дом. Има жертви.

— Мамка му! — изругавам и грабвам дистанционното. — Ще се чуем след малко.

В ъгъла на кабинета ми са сбутани малко канапе и стол. Телевизор с висока резолюция и голям екран е закачен на едната стена. Отпускам се на стола точно когато се появяват първите кадри.

Слънцето току-що изгрява, но е достатъчно светло и се вижда каква бъркотия цари. Предният двор на семейство Ренфро гъмжи от ченгета и спасителни екипи. Зад задъханата и заекваща репортерка светят прожектори. Съседи по халати зяпат сащисани от отсрещната страна на улицата. Ярकोжълта полицейска лента е опъната във всички посоки. Наистина е местопрестъпление, но вече съм подозрителен. Кои са действителните престъпници? Обаждам се на Партнър и му нареждам да отиде в болницата и да започне да души.

На алеята пред дома на семейство Ренфро има танк с 200-милиметрово оръдие, дебели гуми вместо вериги, камуфлажна боя и отворен люк, където в момента седи боец със скрито зад мотоциклетни очила лице, но видимо в бойна готовност. Полицейското управление на

Сити притежава само един танк и се гордее с него. Използват го при всяка възможност. Знаем го, и преди съм си имал работа с него.

Преди няколко години, скоро след Единайсети септември, управлението успя да измъкне от Министерството на вътрешната сигурност няколко милиона долара, за да се въоръжи и да се присъедини към държавната мания за ИАМ — изключителни антитерористични мерки. Нищо че градът ни е далече от големите метрополиси, нищо че наблизко няма никакви признаци за присъствието на джихадисти, нищо че полицията вече разполагаше с предостатъчно оръжия и нинджа джаджи. Нищо — ние трябва да сме готови! И така, в последвалата надпревара за въоръжаване нашите ченгета някак си се сдобиха с нов танк. И веднага се научиха да го управляват, а после, по дяволите, крайно време беше да го използват.

Първата жертва беше един човек на име Сони Уърт, който живееше в покрайнините, в район, обикновено избягван от брокерите на недвижими имоти. Сони, приятелката му и две-три от децата й спели в два през нощта, когато къщата сякаш избухнала. Не била бог знае каква къща, но не това било важното. Стените се разклатили, разнесъл се грохот и отначало Сони помислил, че ги е връхлетяло торнадо.

Не, само полицията. После ченгетата щяха да твърдят, че са почукали на вратата и са звънели на звънеца, но никой в къщата не беше чул нищо, преди танкът да пробие през предния прозорец и да спре в хола. Един шпаньол мелез се опитал да избяга през зейналата дупка, но бил застрелян от храбър воин. За щастие, нямало други жертви, но Сони прекарал две нощи в болницата с болки в гърдите, след което отишъл в ареста за седмица, преди да го освободят под гаранция. Престъпленията му: приемане на залози и хазарт. Ченгетата и прокурорите твърдели, че Сони е част от групировка, следователно е бандит, следователно е член на организираната престъпност и така нататък.

От страна на Сони съдих общината за „неправомерно използване на сила“ и издействах един милион долара. Между другото, нито цент от тези пари не дойде от джобовете на ченгетата, планирали нападението. Както винаги, платиха ги данькоплатците. Обвиненията срещу Сони впоследствие бяха свалени, така че нападението си беше чиста загуба на време, пари и енергия.

Докато пия кафе и гледам случващото се, си казвам, че семейство Ренфро са късметлии, задето танкът не е проникнал в къщата им. По причини, които никога няма да узнаем, било решено той да остане на алеята за всеки случай. Ако осемте бойци се окажели недостатъчни, ако семейство Ренфро някак успеели да контраатакуват, тогава щели да пуснат танка да разруши бърлогата им.

Камерата дава в близък план полицаите, които стоят пред танка, и двамата с автомати. И двамата над сто и трийсет килограма. Единият е облечен със сиво-зелена маскировъчна униформа, като че ли ще ходи на лов за елени в гората. Другият е с бежово-кафява униформа, все едно ще преследва бунтовници в пустинята. Двамата палячовци стоят пред къща в предградията, на петнайсетина минути от центъра на град с население от един милион, издокарани с маскировъчни униформи. Тъжното и страшното в този кадър е, че тези типове нямат представа колко глупашки изглеждат. Те са горди и арогантни. Перчат се — воители, които се борят с лошите. Един от братята им по оръжие е улучен, ранен, повален при изпълнение на дълга си и те са ядосани. Гледат начумерено съседите отсреща. Една погрешна дума, и току-виж започнали да стрелят. Пръстът е на спусъка.

Започва прогнозата за времето и аз се пъхвам под душа.

Партнър ме взема в осем и се отправяме към болницата. Дъг Ренфро все още е в операционната. Раните на полицаи Кийслър не крият опасност за живота му. Навсякъде гъмжи от ченгета. В претъпканата чакалня Партнър ми показва група изумени хора, седнали плътно един до друг и хванати за ръце.

Не за пръв път си задавам очевидния въпрос: защо полицаите просто не са позвънили на входната врата в прилично време и не са поговорили с господин Ренфро? Двама цивилни полицаи или пък само един униформен? Защо не? Отговорът е прост: те си въобразяват, че принадлежат към изключително елитен отряд и се нуждаят от тръпка, затова ето ни отново в болница, вдигната на крак заради жертви на престрелка.

Томас Ренфро е около четирийсетгодишен. Според Партнър той е оптик от предградията. Двете му сестри не живеят тук и още не са пристигнали в болницата. Преглъщам измъчено и се приближавам към него. Той маха с ръка да ме отпрати, но аз повтарям отново и отново, че е важно да поговорим. Най-накрая Томас се отделя от другите и

дватамата се усамотяваме в ъгъла. Горкият човек чака сестрите си, за да отидат в моргата и да се заемат с уреждането на погребението на мъртвата си майка, а междувременно баща им е в операционната. Извинявам му се, че се натрапвам, но привличам вниманието му, когато обяснявам, че не за пръв път преминавам през такова нещо с тези ченгета. Той изтрива зачервеното си око и казва:

— Мисля, че съм ви виждал.

— Сигурно по новините. Поемам откачени случаи.

Той се поколебава и пита:

— А какъв е този случай?

— Ето какво ще стане, господин Ренфро. Баща ви няма да се прибере у дома скоро. Когато лекарите приключат с него, полицаите ще го тикнат в ареста. Ще го обвинят в опит за убийство на полицай. Максималната присъда е двайсет години. Ще му определят гаранция около един милион долара, някаква непосилно висока сума, и той няма да успее да я плати, защото прокурорът ще запорира активите му. Къщата, банковите сметки, всичко. Няма да има достъп до нищо, защото те така стъкмяват обвиненията.

Като че ли не е преживял достатъчно ужасии през последните пет часа, та трябва да чуе и това за капак. Той затваря очи и клати глава, но ме слуша. Продължавам:

— Причината да ви притеснявам с тази информация е, че е важно незабавно да заведете дело. Още утре по възможност. За причиняване на смъртта на майка ви, за въоръжено нападение над баща ви, за прекомерна употреба на сила, за полицейска некомпетентност, за нарушаване на права и прочие. Ще им стоваря всичко. Няма да ми е за пръв път. Ако ни се падне свестен съдия, веднага ще получим достъп до вътрешната им документация. Вече са се заели да прикриват грешките си, а много ги бива в това.

Той се разплаква, опитва се да се овладее, успява и казва:

— Идва ми в повече.

Подавам му визитката си.

— Разбирам. Обадете ми се при първа възможност. Непрекъснато се боря с тези негодници и познавам правилата на играта. В момента преживявате истински ад, но, за жалост, положението само ще се влошава.

— Благодаря — успява да прошепне той.

По-късно същия следобед ченгетата се отбили у съседите на семейство Ренфро и си поприказвали с деветнайсетгодишния безработен Ланс. Само трима, цивилни, които храбро приближили без щурмови оръжия или бронезилетки. Дори не докарали танка. Всичко минало гладко, никой не бил прострелян.

Ланс, истински загубеняк, чийто свят щял драстично да се промени, бил сам вкъщи. Полицаяте носели заповед за обиск. След като конфискувани мобилния и лаптопа му, Ланс си развързал езика. Когато се прибрала майка му, бил в дневната и правел самопризнания. Включвал се към безжичния интернет на семейство Ренфро почти година. Търгувал в Тъмната мрежа, на сайта „Милис Маркет“, където можел да купи всякакво количество от който и да е наркотик, незаконен или продаван с рецепта. Придържал се към екстази, защото било достъпно и хлапетата, които му били клиенти, го обожавали. Осъществявал плащанията си в биткойни, а балансът му към момента се равнявал на шейсет хиляди долара. Всички подробности се излели на един дъх и час по-късно той вече бил с белезници.

И така, в пет следобед, или около петнайсет часа след щурма, полицията най-сетне знае истината. Само че операцията по прикриване на случилото се вече е в ход. Пускат някоя и друга лъжа тук-там и рано на следващата сутрин аз чета „Кроникъл“ онлайн и виждам новината на първа страница. Има снимки на Дъглас Ренфро и съпругата му, вече покойница, както и на полицай Кийслър. Той е представен като герой, а семейство Ренфро като престъпници. Дъг е заподозрян като участник в група за търговия с наркотици по интернет. „Шокиран съм — казва негов съсед. — И през ум не ми е минало. Толкова мили хора изглеждаха“. Кити просто попаднала под кръстосан огън, когато съпругът ѝ стрелял по миролюбивите служители на закона. Погребението ѝ щяло да бъде следващата седмица. Съпругът ѝ скоро щял да бъде обвинен. Очаквало се Кийслър да оцелее. Нито дума за Ланс.

Два часа по-късно се срещам с Нейт Спърио в павилиона за гевреци в един търговски център, северно от града. Не бива да ни виждат заедно на публично място, най-малкото, не бива да ни забележи ченге или приятел на ченге, затова редуваме местата на тайните си срещи, избирайки между А, Б, В и Г. А е кръчмата „Арбис“ в предградията. Б е една бензиностанция. В е ресторантът „Вълчата пещера“ на десетина километра източно от града. Г е павилионът за гевреци. Когато трябва да поговорим, просто избираме буква от азбуката и се договаряме за време. Спърио е полицаи от трийсет години, истински честно ченге, което играе по правилата и презира почти всички останали в отдела. Имаме си история, която започна, когато бях двапетгодишен студент. Бях се нафиркал здраво в една бирария и се озовах на тротоара, озаптяван от ченгетата, сред които беше Нейт Спърио. След като се събудих в ареста, той се отби да провери как съм. Каза, че съм го ругал и блъскал. Извиних му се от все сърце. Прие извинението ми и се постара обвинението срещу мен да бъдат снети. Разбитата ми челюст заздравя добре, а полицаят, което ме беше ударил, впоследствие беше уволнен. Инцидентът ме вдъхнови да уча право. През годините Спърио отказваше да участва в политическите игри, необходими за всяко издигане, затова не стигна доникъде. Обикновено работи на бюро, попълва документи, брои дните до пенсия. Съществува обаче мрежа от полицаи, мачкани от силните на деня, и Спърио отделя доста време да следи всички слухове. Изобщо не е доносник. Просто е почтен полицаи, който мрази онова, в което се е превърнал отделът му.

Партньор остава на пост в буса на паркинга, в случай че се появят други ченгета, на които им се ядат гевреци. Ние се свиваме в един ъгъл на заведението и наблюдаваме вратата.

— О, човече, това е нещо голямо! — възкликва той.

— Да го чуем.

Започва с ареста на Ланс, с конфискуването на лаптопа му, с недвусмисленото доказателство, че хлапето е дребен дилър, и с подробните му признания, че е използвало рутера на семейство Ренфро. Техните лаптопи са съвсем чисти, но Дъг въпреки това ще бъде обвинен вдругиден. Кийслър ще бъде оневинен за всякакви неправомерни действия.

Типичното прикриване.

— Кой е бил там? — питам и той ми подава сгънат лист.

— Осем души, всички от нашия отдел. Няма щатски, няма федерални.

Ако зависеше от мен, те щяха да станат подсъдими в дело за нанесени щети в размер на... ами не знам, например петдесет милиона долара.

— Кой е бил начело на парада? — питам.

— Кой според теб?

— Самърол?

— Позна. Личеше си още докато гледахме новините. Лейтенант Самърол отново предвожда безстрашните воители, които нахлуват в притихналия дом, където всички спят, и залавя издирвания. Ще ги съдиш ли?

— Още не са ми възложили, но работя по въпроса — отговарям.

— Мислех, че си най-добрият в преследването на обезщетения.

— Само на онези, които искам. Това ще го пипна.

Спърио отпива от кафето си и казва:

— Тия типове са неконтролируеми, Ръд. Трябва да ги спреш.

— Няма начин, Нейт. Не мога да ги спра. Може би ще успявам от време на време да им натривам носовете, да измъквам по малко пари от общината, но това, което правят те, се случва навсякъде. Живеем в полицейска държава и всички подкрепят ченгетата.

— Значи ти си последната отбранителна линия?

— Аха.

— Бог да ни е на помощ.

— Именно. Благодаря за информацията. Ще поддържаме връзка.

— За нищо.

Дъг Ренфро е пострадал физически и емоционално твърде сериозно, за да се срещне с мен, а тъй като срещата може да се проведе само в болничната му стая, идеята не е добра. Полицията пази единствената врата, все едно човекът е осъден на смърт. Невъзможно е да останем на четири очи. Затова се срещам с Томас Ренфро и двете му сестри в кафене, близо до болницата. Тримата преживяват като сомнамбули този кошмар — изтощени, поразени, гневни, потънали в скръб и отчаяно нуждаещи се от съвет. Не докосват кафето си и отначало с облекчение ме оставят да говоря. Съвсем кротко им обяснявам кой съм, какво правя, какво съм постигнал и как защитавам клиентите си. Обяснявам им, че не съм типичният адвокат. Нямам елегантна кантора, обзаведена с махагон и кожа. Не съм служител в голяма фирма — престижна или не. Не върша добри дела чрез адвокатската асоциация. Аз съм самотен стрелец, бунтар, който се бори със системата и мрази несправедливостта. В момента съм с тях, защото знам какво ще се случи с баща им и с всички тях.

— Но те са убили майка ни — казва Фиона, по-голямата сестра.

— Точно така, но никой няма да ги обвини в убийството ѝ. Ще разследват, ще изпратят експерти и така нататък, но накрая всички ще бъдат единодушни, че тя по случайност е попаднала под кръстосания огън. Ще обвинят баща ви, че е започнал престрелката.

— Но ние говорихме с татко, господин Ръд — казва Сузана, по-малката сестра. — Дватама с мама спели дълбоко, когато някой нахлул в къщата с гръм и трясък. Татко помислил, че ги ограбват. Взел пистолета, изтичал в коридора, после залегнал, като видял в тъмното непознати фигури. Някой стрелял и едва тогава той отвърнал на огъня. Спомня си, че мама изпищяла и дотичала да провери как е той.

— Има късмет, че е останал жив — отбелязвам. — Застреляли са и двете кучета, нали?

— Кои са тези негодници? — пита безпомощно Томас.

— Полицията, добрите.

След това им разказвам историята на Сони Уърт. За танка в дневната му и за делото, което спечелихме. Обяснявам им, че в момента съдебното дело е единствената им възможност. Баща им ще бъде обвинен и съден, но когато истината най-сетне излезе наяве (уверявам ги, че ще изложим на показ всички факти), полицията ще бъде принудена да поиска споразумение. Крайната цел е да не допуснат баща им да влезе в затвора. А за справедливост относно смъртта на майка им да забравят. Едно гражданско дело, водено от подходящия адвокат, разбира се, би гарантирало по-сигурно доказване на фактите. Отново им обяснявам, че вече се работи за изопачаването на истината.

Те правят всичко по силите си да ме слушат, но са в друг свят. И кой би могъл да ги вини? В края на срещата ни двете жени плачат, а Томас е изгубил ума и дума. Време е да се отдръпна.

Броени минути преди опелото на Кити Ренфро пристигам неканен в методистката църква. Е, тя е отворена за свободни посещения. Намирам стълбите, качвам се на балкона и сядам в полумрака. Сам съм тук, горе, но останалата част от храма е пълна. Поглеждам надолу към хората — всичките са бели, от средната класа и не могат да повярват, че приятелката им е простреляна по нощница седем пъти от полицията.

Не следва ли тези безсмислени трагедии да се случват в други квартали? Хората тук са изключително порядъчни. Те гласуват за десните и искат строги закони. Ако изобщо им минава мисълта за спецчастите, те ги смятат необходими за борбата срещу тероризма и наркотиците на други места. Как е възможно това да се случва на тях?

Дъг Ренфро не присъства на службата. Според вчерашния брой на „Кроникъл“ току-що е бил обвинен. Все още е в болницата, но се възстановява бавно. Умолявал лекарите и полицията да му позволят да присъства на погребението на съпругата си. Лекарите били съгласни, но полицаите — не. Той е заплаха за обществото. Жестоката подробност, свързана с тази трагедия, е, че Дъг ще прекара остатък от живота си под облака на подозрението, че е бил замесен в търговия с наркотици. Повечето от присъстващите тук ще повярват на него и на опроверженията му, но у някои ще останат съмнения. Ама как го е мислил Дъг? Явно е виновен за нещо, иначе храбрата ни полиция нямаше да го погне.

Издържам някак опелото заедно с всички останали. Въздухът е натежал от объркване и гняв. Свещеникът се старае да предложи утеха, но явно и той не е сигурен какво точно се е случило. Опитва се да намери поне някакъв смисъл, но предизвикателството е невероятно трудно. Приключва службата и когато плачът се засилва, аз се смъквам по стълбите и излизам през страничната врата. Два часа по-късно телефонът ми звъни. Дъг Ренфро.

Адвокат като мен е принуден да работи скришом. Противниците ми са защитени от значки, униформи и многобройните привилегии на държавната власт. Тези хора са се заклели да спазват закона, но тъй като адски лъжат, ме принуждават да лъжа още повече.

Разполагам с мрежа от контакти и източници. Не мога да ги нарека приятели, защото приятелството изисква всеотдайност. Нейт Спърио е такъв пример — честно ченге, което не ми взема нито цент в замяна на вътрешна информация. Предлагал съм му. Друг такъв човек е един репортер от „Кроникъл“, с когото си разменяме клюки при удобен случай. Но не и пари. Сред любимците ми е Оки Шуин, но Оки винаги взема пари.

Оки работи в канцеларията на федералния съд в центъра на града. Мрази службата си, презира колегите си и винаги търси лесна печалба. Освен това е разведен, пие твърде много и постоянно изпробва докъде се простират границите на сексуалния тормоз на работното място. Оки е ценен заради способността си да манипулира произволното разпределение на съдебните дела. Когато бъде заведено съдебно дело, то би трябвало да се разпределя на случаен принцип при някой от шестимата федерални съдии. Това се прави от компютър и незначителната процедура се осъществява добре. Винаги предпочиташ някой съдия в зависимост от случая и собствения ти опит в различните съдебни зали, но на кого му пука, след като делата се разпределят произволно? Оки обаче умее да човърка в софтуера и да ти намира желанния съдия. Взема солидна сума за тази услуга и вероятно ще го спипат, макар да предполага, че това няма как да стане. Ако го хванат, ще го уволнят и вероятно ще го дадат под съд, но Оки не ми изглежда притеснен от подобно развитие.

По негово предложение се срещаме в съмнителен клуб в центъра на града. Посетителите са бели отрепки. Стриптийзърките не си струва да бъдат описвани. Обръщам се с гръб към сцената, за да не ми се налага да гледам, и успявам да надвикам шумотевницата:

— Утре завеждам дело. Във връзка с последното нахълтване на нашия спецотряд в дома на Ренфро.

— Каква изненада! — засмива се той. — Нека позная: според теб справедливостта ще възтържествува, ако председателства почитаемият Арни Сансъм.

— Да, той е моят човек.

— Сансъм е на сто години и е с единия крак в гроба. Казва, че вече не поема дела. Защо такива не се пенсионираат?

— Не питай мен, а Конституцията. Това дело ще го поеме. Обичайният хонорар ли?

— Аха. Ами ако откаже и попаднеш в случайни ръце?

— Налага се да рискувам.

Подавам му плик с три хиляди долара в брой. Обичайният му хонорар. Той бързо го пъхва в джоба си без дори едно „благодаря“ и се заяпва в момичетата.

В девет часа на следващата сутрин отивам в канцеларията на съда и подавам граждански иск за петдесет милиона долара срещу общината, полицейското управление, полицейския началник и осемте момчета от спецотряда, които са нахлули в дома на семейство Ренфро шест дни по-рано. Някъде в тъмните дълбини на канцеларията Оки прави фокуса си и делото е „случайно и автоматично“ разпределено на съдия Арнолд Самсън. Изпращам по имейл копие от иска на моя приятел в „Кроникъл“.

Подавам и молба за издаването на временна ограничителна заповед, за да попреча на прокуратурата да замрази активите на Дъг Ренфро. Това е любима насилствена тактика, с която властите тормозят обвиняемите. Първоначалната идея била да бъдат блокирани активите, натрупани по всяка вероятност от престъпна дейност, предимно търговия с наркотици. Запорираш незаконно придобитата печалба и затрудняваш картелите. Както и с много други закони, прокурорите бързо започнаха да прилагат творчески и този и да разширяват приложението му. В случая с Дъг властите се готвеха да твърдят, че активите му — къщата, колата, банковата сметка и пенсионният му фонд — са придобити отчасти с мръсни пари, които е спечелил, продавайки екстази.

Да не повярваш! Когато се провежда спешното изслушване за временната ограничителна заповед, градските прокурори започват да отстъпват и да търсят изход. Съдия Самсън, раздразнителен както обикновено, ги нахоква и дори ги заплашва с наказание за неуважение на съда. Печелим първия рунд.

Вторият рунд е изслушване за освобождаване под гаранция в щатския съд, където ни очаква дело за убийство. След като авоарите не са блокирани, мога да твърдя, че няма никаква опасност Дъг Ренфро да избяга и че той ще се яви в съда, когато го призоват. Къщата му струва четиристотин хиляди долара и не е ипотеккирана, затова предлагам да приложим нотариалния акт като гаранция. За моя изненада, съдията се

съгласява и аз извеждам клиента си от съда. Печелим и втори рунд, но това са лесните неща.

Осем дни след като е бил прострелян и е изгубил съпругата си, Дъг Ренфро се прибира у дома, където го очакват трите му деца, седемте внуци и няколко приятели. Ще отбележат съвсем скромно завръщането му. Те любезно ме канят да се присъединя, но аз отказвам.

Боря се със зъби и нокти за клиентите си и съм готов да наруша повечето закони, за да ги защита, но никога не се сближавам с тях прекалено много.

В десет часа в една прекрасна неделна сутрин седя на пейка на детската площадка и чакам. На няколко пресечки от апартамента ми, обичайното ни място за срещи. По тротоара се приближава красива жена заедно със седемгодишно момче. То е синът ми. Тя е бившата ми съпруга. Съдът ми е позволил да виждам детето веднъж месечно за трийсет и шест часа. Когато порасне, режимът на вижданията ни ще се облекчи, но засега има ограничения. Имат си основания, но предпочитам да не ги обсъждаме сега.

Старчър не се усмихва, когато приближават до пейката. Ставам и целувам Джудит по бузата — по-скоро заради детето, отколкото заради нея. Тя предпочита да не се докосваме.

— Здравей, приятелче — казвам и го погалвам по главата.

— Здравсти — отговаря той и отива да се настани на една люлка.

Джудит сяда до мен на пейката и двамата го гледаме как се отгласква с крака и се залюлява.

— Как се справя в училище? — питам.

— Добре. Учителите му са доволни. — Дълга пауза. — Гледам, че си зает.

— Разбира се. А ти?

— Обичайното.

— Как е Ава? — Питам за партньорката й.

— Прекрасно. Какво планираш за днес?

Джудит не обича да оставя сина ни при мен. За пореден път съм се сблъскал с полицията и това я тревожи. И мен ме тревожи, но никога няма да го призная.

— Мисля да отидем на обяд. Следобед ще гледаме футболен мач в университета.

Тя преценява, че футболният мач е безопасен.

— Искам да го доведеш довечера, ако нямаш нищо против.

— Полагат ми се трийсет и шест часа месечно и ти се виждат твърде много, така ли?

— Не, Себастиан, не са твърде много. Просто се тревожа, това е.

Надявам се, че войната ни е към края си. Взemi двама адвокати с остри лакти и с още по-остри езици, дай им нежелана бременност, труден развод с жестоки последици и ето ти двама души, способни сериозно да си навредят. Още имаме белези, затова не се бием много.

— Добре — отстъпвам.

Честно казано, апартаментът ми не е уютен и на Старчър не му е особено приятно да остава там, поне още не. Нисък е, за да играе билиард на старинната ми маса, а аз нямам видеоигри. Може би като поотрасне.

Отглеждат го две жени, които направо откачат, ако някое дете го бутне в училище. Не съм сигурен, че мога да го закаля, като се появявам в живота му веднъж месечно, но се старая. Подозирам, че в даден момент ще му омръзне да живее с две напрегнати и изнервени жени и ще пожелае да прекарва повече време с баща си. От мен се иска да присъствам достатъчно осезаемо в живота му, за да му предлага тази възможност.

— По кое време ще се срещнем? — пита Джудит.

— Когато кажеш.

— Ще те чакам тук в шест — заявява тя, става и се отдалечава.

Старчър е с гръб към нас, лети във въздуха и не я вижда, когато си тръгва. Не убягва от вниманието ми, че Джудит дори не си е направила труда да донесе чанта с дрехи на детето. Изобщо не е възнамерявала да допусне синът ми да ношува при мен.

Живея на двайсет и петия етаж, защото там се чувствам в безопасност. Най-редовно получавам смъртни заплахи по различни причини и откровено съм го споделил с Джудит. Права е да настоява детето да спи в нейния дом, където вероятно е по-спокойно. Вероятно, но не съм сигурен. Миналия месец Старчър ми каза, че „двете му майки“ непрекъснато си крещят.

Обядваме в любимата ми пицария — място, където майките му никога не биха го завели. Истината е, че не внимавам с какво се храни той. По много неща приличам по-скоро на дядо, който глези внуците си, когато са му на гости. Ако иска сладолед, преди и след като се наобядва, получава го.

Докато се храним, той се оживява и аз го разпитвам за едно-друго. Във втори клас е и учи в държавно училище, близо до къщата, където съм отраснал. Джудит настояваше той да ходи в едно частно

училище със силна екоориентация, където учителите носят дебели вълнени чорапи и стари сандали. Срещу четирийсет хиляди долара годишна такса. Казах „не“, по дяволите. Тя хукна към съда, но този път съдията застана на моя страна. Затова Старчър е нормален ученик сред деца с всякакъв цвят на кожата и адски симпатична учителка, неотдавна разведена.

Както казах, Старчър беше грешка. С Джудит приключвахме хаотичната си връзка, когато тя неочаквано забременя. Това още повече усложни раздялата ни. Аз се изнесох и тя напълно обсеби детето. Непрекъснато ме държеше на една ръка разстояние, макар че, честно казано, аз не съм се натискал да ставам баща. Момчето си е изцяло нейно според Джудит, затова сега ми е много забавно, като все повече заприличва на мен. Майка ми изнамери отнякъде моя снимка като второкласник. На седем като нищо минавам за негов еднояйчен близък.

Говорим за борби, но училищни. Питам го дали в междучасията се бият и той отговаря: „Понякога“. Разказва ми как един ден децата се разкрещели: „Бой! Бой!“, и всички се струпани да гледат. Двама третокласници, чернокож и бял, се боричкали и ритали на двора, хапели се, драскали се и се удряли с юмруци, а тълпата ревяла окуражително.

— Забавно ли ти беше да гледаш? — питам го.

Той се усмихва и отговаря:

— Ми да, яко беше.

— Какво се случи?

— Излязоха учителите, разтърваха ги и ги заведоха при директорката. Мисля, че загазиха.

— Със сигурност. Говориш ли с майка си за сбиванията?

Той клати глава.

— Добре. Ето какви са правилата. Лошо е да се биеш, само ще си навлечеш неприятности, затова гледай да не го правиш. Никога не започвай пръв. Но ако някой те удари, ако те блъсне или препъне нарочно, или ако двама се нахвърлят на твой приятел, тогава се налага да се биеш. Никога не се отдръпвай, когато някой те нападне пръв. А започнеш ли да се биеш, никога, ама никога не се предавай.

— Ти бил ли си се?

— Непрекъснато. Никога не съм тормозел другите обаче и не съм се нахвърлял пръв. Не ми харесваше да се бия, но ако някой ме нападнеше, отвърщах на удара.

— Загазвал ли си?

— Да. И съм си понасял наказанието.

— Какво означава това?

— Ами учителят ми се караше, майка ми също, понякога ме гонеха от училище за половин ден. Но пак ти повтарям, приятелче, не е редно да се биеш.

— Защо винаги ми казваш „приятелче“?

Защото мразя името, което ти избра майка ти.

— Просто така.

— Мама твърди, че не харесваш името ми.

— Не е вярно, приятелче.

Джудит вечно ще воюва за душата на сина си. Не може да устои на изкушението да ми нанася удари под кръста по най-тъпи начини. Защо, за бога, един родител ще каже на седемгодишния си син, че другият родител не харесва името му? Сигурно ще се шокирам, ако чуя останалите глупости, които му дрънка.

Партнър има почивен ден, затова сам шофирам буса до футболния стадион на университета. Старчър харесва буса — с канапето, сгъваемата масичка и телевизора. Не разбира точно защо го използвам за кабинет, а и аз не съм се впускал в подробности относно бронираните прозорци и автоматичния пистолет в жабката.

Мачът е между женски отбори, не че за мен има някакво значение. Не си падам по този спорт, затова, когато съм принуден да гледам футбол, предпочитам жени по шорти пред мъже с космати крака. Старчър обаче се вълнува от играта. Майките му не са привърженички на отборните спортове, затова са го записали на уроци по тенис. Тенисът си е окей, но ако детето е като мен, няма да се задържи дълго там. Винаги ми е харесвало да удрям. В младежкия отбор по баскетбол правех по четири фала на полувреме. Имах повече фалове, отколкото точки. В детския отбор по американски футбол бях лайнбекър, защото обичах сблъсъка с другите.

След около един час най-после вкарват гол, но аз вече съм се замислил за делото „Ренфро“ и съм изгубил интерес към играта. Дватама със Старчър си поделяме кофичка пуканки и говорим за едно-

друго. Честно казано, толкова съм се откъснал от детския свят, че не умея да водя приличен разговор. Много съм зле в ролята си на баща.

Трезвомислието постепенно прониква в катастрофата на семейство Ренфро. Под натиска от всички страни, особено от моя приятел в „Кроникъл“, реакцията на общината става все по-неадекватна. Шефът на полицията мълчи като риба — не можел да коментира актуално разследване. Кметът се е покрил в опит да се дистанцира от тази история. Във врата му дишат всичките му неприятели — някои от тях общински съветници, които се стремят към поста му и използват случая да се изтъкнат. Те обаче са малцинство, защото всъщност никой не иска да си навлича неприятности с полицията.

За жалост, в наше време несъгласието се смята за липса на патриотизъм и в обстановката след Единайсети септември всяка критика към хората с униформи, каквито и да било униформи, бива заглушавана. Политическо проклятие е да те обявят за мекушав по отношение на престъпността или тероризма.

Предоставям всичко на моя приятел във вестника, който истински се забавлява. Цитирайки анонимни източници, той прави на пух и прах ченгетата и тяхната тактика, всички издънки и опитите им да прикрият грешките си. Въз основа на материали от моите досиета публикува обширна статия, изреждаща неправомерни нахлувания и прекомерна употреба на сила.

Привличам колкото се може повече внимание от страна на пресата. Няма да лъжа и да твърдя, че това не ми харесва — то е смисълът на живота ми.

Ответниците подават искане до съдия Самсън, в което на практика го молят да запуши устата на „всички адвокати, участващи в гражданското дело“. Съдия Самсън отхвърля искането дори без изслушване. В момента юристите на общината са ужасени от съдията и търсят прикритие. Аз се стремя да изстрелям колкото се може повече патрони.

Практикувам сам, без истинска кантора и без истински персонал. За соло играч като мен е изключително трудно да участва в мащабни

граждански и наказателни дела без никаква подкрепа и точно тук на сцената излизат двамата Хари. Хари Грос и Хари Скълник ръководят фирма с петнайсет адвокати в преустроен склад в центъра на града. Занимават се предимно с апелативни дела и се стараят да избягват процеси със съдебни заседатели, затова през повечето време са заболи нос в книгите и дращят в бележниците си върху отрупаните с документи бюра. Уговорката ни е проста: те поемат проучването и писмената работа, а аз им давам една трета от хонорара. Така залагат на сигурно, пазят дистанция от мен, от клиентите ми и от хората, които обикновено дразня. Подготвят една камара искания, предават ми ги за преглед и подпис и нищо не може да бъде проследено обратно до тях. Трудят се зад затворени врати и не им се налага да се притесняват от полицията. По делото на Сони Уърт — моя клиент, който се събуди посред нощ от грохота на танк в дневната си — постигнахме с общината извънсъдебно споразумение за един милион долара. Моят дял е дващест и пет процента. Двамата Хари получиха тлъст чек и всички освен Сони бяха доволни.

В този щат обезщетенията при гражданските дела могат да достигнат максимум един милион долара. Мъдреците, които правят законите ни, преди десет години решиха, че тяхната преценка далеч превъзхожда тази на съдебните заседатели, които изслушват доказателствата и преценяват размера на обезщетението. Законотворците бяха подмамани от застрахователните компании, които все още финансират националната кампания за промяна на закона за колективните иски — политически кръстоносен поход, който се радва на шеметен успех. На практика всеки щат вече се съобразява с тавана на обезщетенията и с други закони, които целят хората да не стигат до съдебна зала. Досега никой не е забелязал спад на застрахователните тарифи. Журналистическо разследване на моя приятел в „Кроникъл“ разкри, че деветдесет процента от законотворците ни са взели за кампаниите си средства от застрахователния сектор.

И това се смята за демокрация.

Всеки адвокат, който се занимава с граждански иски в този щат, може да ви разкаже страховитата история за тежко осакатен клиент с трайни увреждания, който остава разорен, след като плати лечението си.

Скоро след въвеждането на тавана на обезщетенията същите мъдри и храбри законодатели приеха нов закон, който забранява на гражданите да стрелят по ченгета, нахлуващи в домовете им, независимо дали са уцелили правилната къща. Затова, когато Дъг Ренфро залегнал на пода и започнал да стреля, той нарушил закона и толкова.

Нашите законодатели са приели и още един закон, който гарантира имунитет на спецчастите, когато се поувлекат и прострелят не когато трябва. В трагедията със семейство Ренфро четирима полицаи са изстреляни поне трийсет и осем куршума. Не е ясно кой точно е улучил Дъг и съпругата му, а и няма значение. Всички полицаи се ползват с имунитет срещу наказателно преследване.

Прекарах с Дъг часове наред, опитвайки се да му обясня тези принципи, до един нелогични. Той искаше да знае как така животът на съпругата му се оценява само на един милион долара. Обясних му, че неговият сенатор е гласувал за този закон, определящ тавана на обезщетенията, и че взема пари от лобистите на застрахователите. Ако Дъг иска, може да потърси този човек и да изрази недоволството си от начина, по който гласува.

— Тогава защо ги съдим за петдесет милиона, след като можем да получим най-много един? — пита Дъг.

Поредният въпрос е с дълъг отговор. Първо, за да изразим ясно позицията си. Гневни сме и отвърщаваме на удара, а когато съдиш някого за петдесет милиона, със сигурност изглеждаш по-нападателен, отколкото ако го съдиш за един милион. Второ, една нелепост в този и бездруго скапан закон забранява съдебните заседатели да бъдат информирани за тавана от един милион долара. Може цял месец да изслушват свидетелски показания, да преценяват доказателствата, да дебатират разумно и да произнесат уместна присъда — например от пет-десет милиона. След това се прибират у дома, а на следващия ден съдията тихомълком намалява присъдата до законния максимум. Вестникът тръби за поредната голяма присъда, но адвокатите и съдиите (а също и застрахователните компании) знаят истината.

Нелогично е, но да не забравяме, че този закон е написан от същите заговорници, които са напълнили застрахователните полици с безкрайни щуротии.

— Но как е възможно ченгето, което разбива вратата ми и стреля по мен, да има имунитет, а когато аз отвърщам на огъня, да ме смятат за престъпник, застрашен от двайсетгодишна присъда?

Простият отговор е: защото те са ченгета. Сложният е, че нашите законодатели често приемат несправедливи закони.

Клиентът ми все още е в траур, но шокът и скръбта му започват малко по малко да се уталожват. Мислите му се проясняват, постепенно осъзнава реалността. Съпругата му си е отишла, убита е от хора, на които не може да се потърси отговорност. Животът ѝ е оценен само на един милион долара. А той, Дъг Ренфро, се намира насред наказателни съдебни процедури, които един ден може да го отведат в съдебната зала, където единствената му надежда ще бъде журито да не може да стигне до присъда.

Пътят към справедливостта е осеян с бариери и мини, повечето от тях създадени от мъжете и жените, които твърдят, че се стремят към справедливост.

Моят малък боец Тадео Запате спечели последните си четири боя, винаги с жесток нокаут. Това прави единайсет поредни победи и само три загуби, всичките по точки. Вече е трийсет и втори в света в категория „петел“ и се издига бързо. Съгледвачите на „Ю Еф Си“ го забелязват. Говори се за мач във Вегас след шест месеца, ако продължава да печели. Треньорът му Оскар и мениджърът му Норберто ми казват, че не могат да извадят хлапето от спортната зала. Бил концентриран, амбициозен, почти вманиачен в устрема си да стане шампион. Тренират го усилено и са убедени, че е един от петимата претенденти.

Тази вечер ще се бие с яко чернокожо момче със странното име Кръш. Гледал съм два боя на Кръш и не ме притеснява. Той е просто уличен побойник с малък тренинг по смесени бойни изкуства. И в двата му боя го нокаутираха към края на трети рунд поради умора. Започва мощно, не успява да намери ритъма си и накрая си плаща за това.

Събуждам се със свито сърце и единствената ми мисъл е за боя. Не мога дори да закуся. Мотая се из апартамента късно следобед, когато Джудит ми се обажда на мобилния. Има спешен случай — съквартирантката ѝ от колежа е пострадала сериозно при автомобилна катастрофа в Чикаго. Джудит хуква към летището, а партньорката ѝ Ава е извън града, така че се налага да се проявя като мъж и баща. Прехапвам си езика и не казвам, че имам други планове. Тази вечер е мачът на Тадео!

Срещаме се в парка и тя ми предава сина ни, сака му и канонада от предупреждения и наставления. Обикновено бих отговорил остро и щяхме да се скараме, но Старчър изглежда в добро настроение и няма търпение да се раздели с нея. Не познавам съквартирантката ѝ от колежа, затова не задавам въпроси. Тя отпрашва с колата си. Вечеряме пица и аз питам Старчър дали е гледал бой в клетка по телевизията. Не, разбира се! Майка му контролира какво чете, гледа, яде, пие и мисли.

Миналия месец обаче е нощувал у свой приятел, Тони, който има по-голям брат Зак и късно през нощта Зак извадил лаптопа си и момчетата гледали всякакви лоши работи, включително ММА боеве.

— И как ти се стори? — питам го.

— Супер — отговаря ухилен той. — Не си ли ядосан?

— Не, разбира се. Аз обичам тези боеве.

Обяснявам му как ще прекараме вечерта. Лицето му грейва като никога преди. Карам го да се закълне, че никога, за нищо на света, няма да каже на майка си за това. Обяснявам, че нямам избор, че трябва да присъствам, защото съм част от екипа, и че при нормални обстоятелства не бих го взел.

— Аз ще се оправям с майка ти — казвам немного уверено, но после си давам сметка, че тя безмилостно ще го разпитва какво сме правили вечерта. — Да кажем, че сме яли пица и сме гледали телевизия в моя апартамент, което ще бъде истина, защото сега ядем пица, а като се приберем, ще си пуснем телевизора.

За секунди синът ми изглежда объркан, после лицето му светва.

Когато се връщаме в апартамента, той гледа анимационни филмчета, докато аз се преобличам. Харесва му жълтото ми яке с надписа „Тадео Запате“ на гърба. Обяснявам му, че обикновено стоя в ъгъла. Всеки боец има екип в ъгъла, за да му помага между рундовете, и аз отговарям за водата и за всичко останало, от което може да има нужда Тадео. Не, не съм чак толкова нужен, но ми е много забавно.

Партнър ни взема с черния бус и потегляме към залата. През следващите два часа той ще бъде детегледачка — нова роля за него. Шофьор, бодигард, момче за поръчки, разследващо лице, довереник, стратег, а сега и това. Той няма нищо против. Използвам връзките си и уреждам две места долу, на шест реда от клетката. Настанявам ги с пуканки и безалкохолно и казвам на Старчър, че отивам да нагледам боеца си. Той е развълнуван, ококорен, говори си с Партнър, който вече е най-добрият му приятел. Знам, че е в безопасност, но въпреки това се тревожа. Притеснявам се, че майка му ще научи и ще ме съди за безотговорност, за покваряване на малолетен и за всичко друго, което й хрумне. Тревожа се също, че сред тази тълпа всичко може да се случи. Гледал съм много боеве и често си мисля, че на ринга е по-безопасно, отколкото в залата. Феновете пият, стават груби и жадни за кръв. В Уичита се бяха опитали да прокарат наредба, забраняваща лица под

осемнайсет години да бъдат допускани на боевете в клетка. Не бяха успели, но в намерението им има здрав разум. В нашия град обаче няма подобна наредба, затова Старчър е на първите редове.

Главното събитие е боят Запате срещу Кръш, което е фантастично, разбира се, така и трябва, но се налага да чакаме дълго, преди да излезем. Тази вечер има пет подгриващи схватки и вечерта напредва мъчително бавно.

Присъединявам се към екипа на Запате и заварвам всички в добро разположение на духа. Смълчани, както обикновено, но доста уверени. Тадео още е с обичайните си дрехи, лежи върху масата със слушалки в ушите. Брат му Мигел твърди, че е готов. Оскар ми прошепва, че ще нокаутира Кръш още в първия рунд. Оставам няколко минути, но не издържам на напрежението. Излизам и се спускам през тунела на по-ниско ниво, където малката ми банда престъпници чака в склада. Слайд, осъденият убиец, напоследък губи и е намалил залозите си. Нино, продавачът на метамфетамини, както винаги има една бала пари и пилее показно. Денардо, който се прави на мафиот, не си е харесал нито един от боевете. Джони го няма. Франки, най-възрастният, който води сметките, смуче двоен скоч и вероятно не му е първият. Разглеждаме графика на боевете и залагаме. Както обикновено, никой не иска да залага срещу моя човек. Мъмря ги, дразня ги, ругая ги, но те не се огъват. Предлагам десет хиляди долара за нокаут в първи рунд, но никой не се връзва. Тръгвам си ядосан, само с пет хиляди на масата — по хилядарка за всеки бой.

Плащам осем долара за разредена бира и се качвам на най-горните редове в залата, където е претърпкано. Местата са разпродадени, останали са само за правостоящи. Тадео се превръща в голяма атракция в родния си град и аз натисках организаторите за гарантирана сума. Осем хиляди долара — независимо дали печели, губи, или направи равен. Облягам се на стоманената греда зад мен и гледам първия бой. Почти не виждам сина си долу, сред тълпата.

Губя залозите си на първите четири боя, печеля на петия и бързо слизам в съблекалнята. Екипът на Запате се е скупчил около своя герой, който също е облечен в яркожълто. Приличаме на торба лимони. Прекарваме го през тунела и когато излизаме в светлината на прожекторите, тълпата надава рев. Махвам на Старчър и той също ми махва, ухилен до уши.

Първи рунд. Три минути скука, защото, за наша изненада, Кръш не се спуска като бясно куче. Действа дефанзивно и избягва сериозни наранявания. С внезапния си ляв прав, който понякога дори нямаш време да зърнеш, Тадео ранява Кръш над дясното око. По-късно Кръш връща жеста с неприятна аркада на челото на Тадео. Оскар успява да я затвори в почивката между рундовете. Раните не са от толкова съществено значение при боевете в клетка, защото те са кратки. В бокса аркада в първия рунд е ужасно нещо, защото се превръща в основната мишена през следващия половин час.

Втори рунд. Излизат на ринга и се вкопчват един в друг. Горната половина на тялото на Кръш е по-силна и Тадео не успява да го притисне. Разнасят се дюдюкания. Двамата отново се изправят, боксират се и се ритат, но никой не отбелязва много точки. Точно преди гонга Тадео стоварва силен десен в челюстта на Кръш, който би повалил всеки от последните десетина бойци, с които се е срещал, но Кръш не пада. Когато Тадео понечва да нанесе съкрушителния удар, той го сграбчва през кръста и не го пуска до гонга. Изведнъж този бой спира да ми харесва. Тадео очевидно води по точки, но нямам вяра на съдиите.

Сигурно защото професията ми е такава. Предпочитам нокаутите пред съдийските решения.

Трети рунд. Кръш е напипал ритъма си и си е въобразил, че има сили. Хвърля се към отсрещния край на ринга и изненадва всички с бяс, който възпламенява тълпата. Със сигурност е вълнуващо, но не е опасно. Тадео се прикрива добре, после му стоварва две силни крошета и му пуска още кръв. Кръш атакува отново и отново. Тадео, нали е боксьор, го издебва, когато се открива, и изстрелва удивително точни прави удари.

Аз креця, тълпата крещи, подът се тресе. Междувременно часовникът тиктака, а Кръш още е там — не спира да напада с окървавена физиономия. С неистов десен удар поваля Тадео, но само за секунда. Кръш скача върху него, двамата започват да се ритат, да се удрят и накрая успяват да се откопчат един от друг. Кръш отново атакува и през последната минута двамата се бият в средата на ринга като побеснели псета.

Сърцето ми блъска като лудо, коремът ми се бунтува, а съм най-незначителният в екипа. Допускаме, че Тадео отново е спечелил, и

чакаме ли, чакаме. Най-накрая реферът отвежда състезателите в средата на ринга. Водещият съобщава, че с два на три гласа съдиите определят Кръш за победител е една точка.

Вълна от оглушителни дюдюкания и крясъци залива залата. Тадео е изумен, шокиран, стои със зяпнала уста и изпълнени с ненавист подути очи. Феновете му замерват клетката, всеки момент ще избухне бунт.

Следващите петнайсет секунди завинаги ще променят живота на Тадео.

Той изненадващо се завърта и стоварва мощен десен в главата на Кръш. Изненадващ и жесток удар, който Кръш изобщо не е очаквал. Той рухва на ринга в безсъзнание. Тадео тутакси напада рефера, който също е чернокож, и ожесточено го обсипва с удари. Реферът залита и се свлича по стената на клетката, а Тадео продължава с канонада от удари в лицето му. Няколко секунди всички са твърде шокирани, за да реагират. В крайна сметка те са вътре, в клетката, и отнема време някой да се притече на помощ. Когато Норберто успява да обуздае Тадео, реферът вече е в безсъзнание.

Залата изригва, навсякъде избухват схватки. Феновете на Тадео, предимно латиноси, и феновете на Кръш, предимно чернокожи и в малцинство, се сбиват като улични банди. Бирените чаши и кутиите от пуканки се посипват като конфети. Един охранител наблизко е ударен по главата със сгъваем стол. Настава пълен хаос, никой не е в безопасност. Забравям за кръвопролитие в клетката и хуквам към сина си. Не е на мястото си, но през мелето мярвам тромавата фигура на Партнър, който го извежда. Тръгвам след тях и след секунди вече сме в безопасност. Докато се измъкваме от залата, подминаваме паникьосани полицаи, които тичат в обратна посока. В буса прегръщам Старчър на предната седалка, а Партнър подкарва по страничните улици.

— Добре ли си, приятелче? — питам го.

— Хайде пак да го направим — отговаря той.

Минути по-късно сме в моя апартамент и си поемаме дъх. Нося питиета — бира за мен и Партнър и безалкохолно за Старчър — и включваме на местните новини. Драмата продължава да се разиграва и репортерите са обезумели. Хлапето е развълнувано и говори

достатъчно, за да преценя, че не е травмирано. Опитвам се да му обясня какво се е случило.

Партнър остава да спи на канапето. Събуждам го в четири, за да обсъдим стратегията. Той потегля към градския арест, за да се опита да намери Тадео, и към болницата, за да се информира за рефера. Не мога да прогоня от главата си мига, в който Тадео помля лицето му. Човекът изгуби съзнание още след първия удар, а последваха още десетина от един луд. Не ми се мисли какво ще сполети сега боеца ми.

Меля кафето и докато го варя, проверявам новините онлайн.

За щастие, никой не е умрял, поне засега, но най-малко двайсет са в болница. На мястото още има спасителни екипи. За всичко обвиняват Тадео Запате, двайсет и две годишен, нашумял ММА боец, който в момента се намира в градския арест.

Джудит се обажда в шест и половина да провери как е синът ѝ. Далече е и не знае нищо за мелето, от което сме се измъкнали невредими. Питам я как е приятелката ѝ. Щяла да оцелее, но положението било сериозно. Джудит ще се върне на следващия ден, в неделя, и аз я уверявам, че детето е добре.

Всичко е наред.

Ако имаме късмет, тя изобщо няма да научи.

Но късметът не е на наша страна. Няколко минути след краткия ни разговор преглеждам онлайн изданието на „Кроникъл“. Късният брой е успял да отрази водещата новина и на първа страница има доста голяма цветна снимка на мъж, който тича към изхода, понесъл на ръце дете. Мъжът е Партнър. Старчър гледа право към фотографа, все едно позира за снимката. Имената им не са споменати, но хората, които познават сина ми, няма как да се объркат.

Кога ли някой приятел на Джудит ще види снимката и ще ѝ се обади? Кога ли тя ще отвори лаптопа си и лично ще я види? Докато чакам, включвам телевизора на „Спортс Сентър“. Историята е неустоима, защото всичко е заснето на видео — удар по удар. Прилошава ми, докато гледам отново и отново.

Партнър ми звънва от болницата с новината, че реферът (казвал се Шон Кинг) още е в операционната. Нищо чудно, че Партнър не е единственият, който души по коридорите за новини. Чул да споменават „сериозни рани по главата“, но не разполага с никакви подробности.

Вече е ходил до ареста, където наш познат е потвърдил, че Запате е под ключ. Не се допускат посетители от съображения за сигурност.

В осем сутринта нашият смотан шеф на полицията решава да се покаже пред света. Дава пресконференция — от онези показни демонстрации на мускули с плътна стена от бели униформени мъже, подредени зад началника, които гледат смръщено репортерите и се преструват, че не искат никой да ги вижда. Началникът говори трийсет минути, отговаря на въпроси и не разкрива нито един факт, който вече не е публикуван онлайн два часа по-рано. Видимо се наслаждава на момента, защото никой не може да обвини в нищо него или хората му. Тъкмо започва да ми доскучава, когато се обажда Джудит.

Разговорът е предсказуем — напрегнат, гаден и пълен с обвинения. Видяла е на снимката на първа страница как синът ѝ бяга от мелето и сега иска обяснения, веднага, мамка му. Уверявам я, че синът ни спи дълбоко и вероятно сънува прекрасния ден, който е прекарал с баща си. Тя ме осведомява, че ще хване ранен полет и иска в пет следобед да ѝ го предам в парка. В пет нула-нула. Още в понеделник ще подаде документи, за да ми отнеме правото да го виждам. Ами подавай, казвам, няма да се получи. Нито един съдия в града няма да разпореди да не виждам сина си поне веднъж месечно. Пък и, кой знае, може да ни се падне такъв, който е фен на боевете в клетка.

Тя ругае, аз ругая в отговор и накрая прекратяваме разговора.

Май току-що поведохме война.

Неделните вестници беснеят срещу боевете в клетка с първосигнални обвинения от всички страни. Историята е заляла интернет. Видеото с нападението над рефера имаше четири милиона гледания в Ютюб още преди обед и Тадео тутакси стана най-популярният ММА боец на света, макар че никога повече няма да се бие. Постепенно ранените са изписани от болниците и, за щастие, няма сериозно пострадали фенове. Просто няколко пияници, които размахват юмруци и хвърлят столове. Шон Кинг продължава да е в кома и състоянието му е тежко. Кръш е на легло с разбита челюст и мозъчно сътресение.

Късно следобед ми позволяват да посетя клиента си в една от стаите за срещи между адвокати и арестанти. Когато влизам, той седи от другата страна на дебела метална решетка. Лицето му е разранено и силно подуто от боя, но това е най-малкият му проблем. Много е унил, чудя се дали не е упоен.

— Кога ще изляза от тук? — пита ме.

Иде ми да му кажа: по-добре свиквай.

— Първото ти явяване в съда е утре сутринта. Ще бъда там. Няма да се случи нищо особено. Ще изчакат да видят какво ще е състоянието на рефера. Ако умре, ще загазиш здравата. Ако се възстанови, ще те обвинят в няколко неща, но няма да е в убийство. Може би след около седмица ще се върнем в съда и ще поискаме разумна гаранция. Не мога да гадая какво ще направи съдията. Така че да отговоря на въпроса ти: има вероятност да излезеш под гаранция след няколко дни, но има още по-голяма вероятност да останеш в ареста до процеса.

— Колко ще трае?

— Процесът ли?

— Да.

— Трудно ми е да кажа. Най-малко шест месеца, но по-скоро ще е година. Същинският процес няма да трае дълго, защото няма да има кой знае колко свидетели. Просто ще пуснат видеото.

Той свежда очи, сякаш ще се разплаче. Обичам това хлапе, но не мога да направя много за него — нито сега, нито след шест месеца.

— Помниш ли какво стана? — питам.

Той бавно кима.

— Просто превъртах. Реферът ми отне чиста победа. Принуди ме да се бия, както иска той, не по моя си начин. Постоянно ми се пречкаше, разбираш ли, човече, не можех да си водя боя. Не исках да го нараня, но превъртах. Сритах му задника, нали?

— На Кръш или на рефера?

— Стига, човече. На Кръш. Сритах му задника, нали?

— Не, не го срита. Но спечели боя.

Гледах всяка секунда от този бой и изобщо нямах впечатлението, че реферът се пречка. А що се отнася до правната защита, не мисля, че това ще свърши работа: реферът ми пречеше, което ми струва победата, затова му смачках физиономията, оправдано беше.

— Отне ми победата — повтаря Тадео.

— Реферът не е съдия, Тадео. Тримата съдии дават точките. Нападна не когото трябва.

Той опипва шевовете на лицето си и казва:

— Знам, знам. Сбърках, Себастиан, но ти ще направиш нещо, нали?

— Знаеш, че ще направя всичко по силите ми.

— Ще лежа ли в затвора?

В момента лежиш, свиквай. Вече съм премислил вероятностите. Ако Шон Кинг умре, предполагам, че ще получим дващест години за предумишлено убийство втора степен — непланирано и в състояние на афект, или може би петнайсет за непредумишлено. Ако оживее — от три до пет години за нападение с тежки телесни повреди. Но понеже не съм готов да споделя с него тези мисли, казвам:

— Ще се тревожим за това по-късно.

— Вероятно ще лежа, нали?

— Вероятно.

Разговорът секва, когато чуваме блъскането на врати някъде наблизо. Надзирател изкрещява някаква мръсотия. В подутото ляво око на Тадео бликва сълза и се стича по насинената му буза.

— Не мога да повярвам, човече. Просто не мога да повярвам.

Гласът му е тих и измъчен.

Ако ти не можеш да повярваш, представи си какво му е на горкия рефер и на семейството му.

— Трябва да тръгвам, Тадео. Ще се видим утре в съда.

— Така ли ще съм облечен в съда? — пита той и подръпва оранжевия си гащеризон.

— Боя се, че да. Това е само първо явяване.

В девет часа сутринта в понеделник съм в препълнена съдебна зала с още няколко адвокати и прокурори. В ъгъла седят няколко съмнителни на вид типове с оранжеви гащеризони, оковани заедно и наблюдавани от въоръжени пристави. Това са новите арестанти, а тук е втората им спирка на конвейерната лента на съдебната система. Първата е арестът. Повикват ги по име един по един и след като отключат белезниците им, те застават пред съдията — един от двайсетте в нашата система, който се занимава с предварителни изслушвания. Съдията им задава няколко въпроса, най-важният от които е: „Имате ли адвокат?“. Много малко от тях имат, затова съдията им определя служебен защитник. Появява се някой новобранец, който застава до новия си клиент и го предупреждава да не казва нищо повече. Определят се дати за следващите явявания пред съда.

Тадео Запате обаче има адвокат. Викат го по име и двамата заставаме пред съдията. Лицето му изглежда още по-зле. Повечето приглушени разговори секват, когато присъстващите осъзнават, че това е човекът, за когото всички говорят, многообещаващият ММА боец, който сега е звезда в Ютюб.

— Вие ли сте Тадео Запате? — пита съдията с интерес и за пръв път тази сутрин изглежда заинтригуван.

— Да, господине.

— Допускам, че това е господин Себастиан Ръд, адвокатът ви.

— Да, господине.

Зад него застава заместник-прокурор.

Съдията продължава:

— Засега сте обвинен в нападение с особено тежки телесни повреди. Разбирате ли?

— Да, господине.

— Господин Ръд, обяснихте ли на клиента си, че обвиненията може да станат много по-сериозни?

— Да, ваша чест, той разбира.

— Между другото, какви са последните новини за рефера? — пита съдията заместник-прокурора, като че ли той е лекуващият лекар.

— Доколкото знам, състоянието на господин Кинг все още е критично.

— Така — казва негова чест, — ще се съберем отново след седмица и ще видим какво е положението. А дотогава, господин Ръд, няма да обсъждаме гаранция.

— Разбира се, господин съдия.

Отпраща ни. Докато Тадео се отдалечава, му прошепвам:

— Ще се видим утре в ареста.

— Благодаря — казва той, поглежда към присъстващите и кимва на майка си.

Тя седи заедно с цяла група роднини. Емигрирала е от Ел Салвадор преди двайсет и пет години, има зелена карта, работи вечерна смяна в кафене и отглежда многобройни деца, внуци и всякакви други роднини. Тадео и неговите бойни умения бяха нейният пропуск към по-добър живот. Мигел я държи за ръката и шепне на испански. Съдебната ни система няколко пъти го е дъвкала, така че знае как стоят нещата.

Разговарям с тях накратко, уверявам ги, че правя необходимото, и ги извеждам от съдебната зала в коридора, където чакат няколко репортери, двама от които с камери. Ето за това живея.

Много натоварена сутрин. Докато съм в съда с Тадео, Джудит прави точно каквото ми е обещала и подава подъл иск за прекратяване на правото ми да виждам детето — държи да ми отнеме дори трите часа на Бъдни вечер и двата часа на рождения ден на сина ми. Твърди, че съм негоден за родител, опасност за физическата му безопасност и „пагубно влияние“ в живота му. Настоява за ускорено изслушване. Голям театър. Като че ли хлапето е в опасност.

„Хари и Хари“ подготвят ожесточен отговор и аз го подавам в понеделник следобед. Отново заемаме бойни пози в нейната непрекъсната борба да ми даде ценен урок. Никой съдия няма да удовлетвори исканията ѝ и тя го знае, но го прави, защото е ядосана и смята, че ако отново ме прекара през мелачката, най-накрая ще се откажа и ще изчезна от живота им. Очаквам изслушването почти с нетърпение.

Преди това обаче имаме друг проблем. В сряда Джудит ми се обажда на мобилния към обед и оповестява грубо:

— Имаме среща в училището днес следобед.

Нима? Може би за втори път ме вика да се явя в училището и да се държа като родител. Досега правеше всичко възможно да не ме допуска до живота на сина ни.

— Добре. Какво става? — питам.

— Старчър е загазил. Сбил се в училище, ударил друго дете.

Преливам от бащина гордост и а-ха да се засмея, но се сдържам и казвам:

— О, боже, какво се е случило? — Искане ми се да добавя също: „Надвил ли е?“, „Колко пъти го е ударил?“ и „В трети клас ли е другото дете?“, ала успявам да овладея вълнението си.

— Точно затова е срещата. Ще се видим в кабинета на директорката в четири.

— В четири днес?

— Да — отговаря тя заядливо и категорично.

— Добре.

Ще се наложи да преместя едно явяване в съда, но не е проблем. За нищо на света не бих пропуснал тази среща. Моето дете — кротко момченце, което никога не е имало шанса да се кали — е ударило някого!

Усмивката не слиза от устните ми чак до училището. Директорката има просторен кабинет с няколко стола край ниска масичка. Срещаме се там, без официалности. Директорката се казва Дорис, поизморен ветеран с поне четирийсет години стаж в държавната образователна система, но има непринудена усмивка и успокоителен глас. Кой знае през колко такива срещи е минала. Джудит и Ава вече са там, когато пристигам. Кимвам им безмълвно. Джудит е облечена с дизайнерска рокля и е ослепителна. Ава, бившият модел на бельо, е със страшно тесен кожен панталон и прилепнала блуза. Мозъкът ѝ може да е колкото на пиле, но още има тяло за корица на списание. И двете жени изглеждат шеметно и очевидно, поне за мен, специално са се издокарали за случая. Но защо?

После пристига госпожица Тарант и всичко се изяснява. Тя е учителката на Старчър — трийсет и три годишна убийствена мацка, неотдавна разведена и според мой източник вече готова за нова връзка. Има къса руса коса, елегантно подстригана, и големи кафяви очи, караси всички, с които се среща, поне веднъж да я стрелнат удивено с поглед. Джудит и Ава вече не са най-готините мадами в стаята. Засенчени са.

Изправям се и галантно се суея около госпожица Тарант, която се радва на вниманието. Джудит моментално включва на режим „пълна гаднярка“ — той ѝ е програмиран по рождение, — но Ава задържа поглед върху тялото на учителката. А на мен ще ми изтекат очите.

Дорис ни запознава с основните факти. През междучасието вчера следобед няколко второкласници играели кикбол на игрището. Разменили си обиди, сборичкали се, после момче на име Брад бутнало Старчър, който на свой ред цапнал Брад в устата. Отворила се малка рана, потекла кръв и случаят станал сериозен. Нищо чудно, че когато дошли учителите, момчетата млъкнали и не казали нищо.

— На мен ми се струва доста безобидно. Момчешки работи.

Никоя от четирите жени не е съгласна, но аз не съм и очаквал друго.

— Едно от момчетата ми каза, че Брад се подигравал на Старчър заради снимката му във вестника — отбелязва госпожица Тарант.

— Кой е ударил пръв? — питам доста грубо.

Те се свиват неспокойно, въпросът не им допада.

— Има ли значение? — изстрелва Джудит.

— Има, и още как.

Дорис надушва неприятности и бърза да се намеси:

— Имаме строги правила за сбиванията, господин Ръд, независимо кой ги предизвиква. Учим възпитаниците си да не участват в подобни неща.

— Това го разбирам, но нали не очаквате едно дете да бъде подложено на тормоз и да не се защити?

Думата „тормоз“ е модерна. Сега, когато синът ми става жертвата, те не знаят как да реагират.

— Ами не съм сигурна, че е бил подложен на тормоз — казва госпожица Тарант.

— Брад побойник ли е? — питам учителката.

— Не, определено не. Учениците ми тази година са страхотни.

— Не се съмнявам. Включително моят син. Те са просто малки момчета, нали така? Не могат да се наранят. Затова се бутат и блъскат на игрището. Момчета са, за бога! Нека си бъдат такива. Не бива да ги наказваме за всяко недоразумение помежду им.

— Даваме им урок, господин Ръд — намесва се Дорис добродетелно.

— Обсъждал ли си с него сбиванията? — изръмжава Джудит.

— Да. И му казах, че не е редно да се бие, че никога не бива да удря пръв, но ако някой друг го удари, непременно трябва да се защити. Какво нередно има в това?

Нито една от четирите не пожелава да ми отговори, затова продължавам:

— По-добре отсега да се научи да се защитава, иначе ще го тормозят до края на живота му. Те са деца, спречкват се. Някой път печелят, друг път губят, но ще го израстат. Повярвайте ми, когато едно момче е понесло няколко удара в ранни години, ентусиазмът му да се бие изчезва.

За втори път улавям Ава да зяпа краката на госпожица Тарант. И аз ги зяпам, просто не се сдържам. Заслужават сериозно внимание.

Дорис наблюдава бройкането. Не ѝ е за пръв път.

— Родителите на Брад са много разстроени — отбелязва тя.

— В такъв случай с радост ще поговоря с тях, ще им се извиня и ще накарам и Старчър да се извини. Какво ще кажете?

— Аз ще се оправя — изръмжава Джудит.

— Тогава защо ме покани на това мило събрание? Ще ти кажа защо. Искаш да си сигурна, че всички обвинения ще паднат върху мен. Преди пет дни заведох детето да гледа боеве в клетка, а сега то се бие в училищния двор. Ясно доказателство, че вината е моя. Ти печелиш. Трябвах ти свидетели. Е, имаш ги. По-добре ли се чувстваш?

Разбира се, това нажежава обстановката в стаята. Очите на Джудит се оцъклят от омраза, направо виждам как главата ѝ пуши. Дорис, професионалистка до мозъка на костите, бърза да се намеси:

— Добре, добре. Допада ми идеята някой от вас да поговори с родителите на Брад.

— Някой от нас двамата или от нас тримата? — питам. Голям умник съм! — Извинете, но сме се събрали повече хора.

Ава ме стрелва с гневен поглед. Аз поглеждам към краката на учителката. Ама че нелепа среща.

Дорис демонстрира характер, като ме поглежда и казва:

— Мисля, че трябва вие да го направите. Имате право, това са момчешки работи. Обадете се на родителите на Брад и се извинете.

— Дадено.

— Какво ще е наказанието на Старчър? — пита Ава, защото в момента Джудит не е в състояние да говори.

— Какво е вашето мнение, госпожо Тарант? — пита Дорис.

— Ами наказание трябва да има.

— Не ми казвайте, че ще изключите детето — влошавам допълнително положението аз.

— Не, двамата с Брад са приятели и според мен вече са се помирили — отговаря госпожица Тарант. — Какво ще кажете за една седмица без междучасия?

— Ще може ли все пак да обядва? — питам, колкото да сложа прът в колелата на справедливостта.

Адвокат съм все пак, правя го инстинктивно.

Тя се усмихва, но пренебрегва думите ми. Изработваме споразумение и аз си тръгвам пръв. Докато потеглям от паркинга,

усещам, че се усмихвам. Старчър е отстоявал позицията си!

Късно вечерта пиша имейл на госпожица Тарант — малкото ѝ име е Наоми — и ѝ благодаря за добре свършената работа. След десет минути тя отговаря на имейла ми и също благодари. Изстрелвам второ съобщение с покана за вечеря. Двайсет минути по-късно тя ме осведомява, че не е редно да се среща с бащите на настоящите си ученици. С други думи: не сега, но може би в бъдеще.

Сряда вечер е и вали. Играли сме „мръсен голф“ много пъти в лошо време, но Алън не ни позволи тази вечер — край на браздите във феъруея. „Стария Зарко“ е затворен тази вечер. Не ми се спи, скучно ми е, тревожа се за Тадео и за Дъг Ренфро, освен това съм превъзбуден от далечната перспектива да се получи нещо с учителката. Сънят отново ми убягва, затова грабвам един чадър и поемам към „Рек“. В полунощ съм изгубил десет долара на игра с девет топки от някакво хлапе, което не изглежда на повече от петнайсет. Питам го дали ходи на училище, а то отговаря: „Понякога“.

Кърли ни наблюдава и по едно време ми прошепва:

— За пръв път го виждам. Скри ми шапката.

За щастие, Кърли затваря в един. Хлапето ми е отмъкнало деветдесет долара. Следващия път ще го избягвам. В два часа успявам да затворя очи и да заспя.

Партнър ми звъни в четири сутринта. Шон Кинг е починал от мозъчен кръвоизлив. Правя си кафе и го изпивам в тъмното, загледан надолу към града, който в този час все още е тих и неподвижен. Грее пълна луна и високите сгради в центъра отразяват светлината ѝ.

Каква трагедия. Тадео Запате ще прекара поне десет години зад решетките. Сега е на двайсет и две, така че ще бъде твърде стар да се бие, когато излезе. Твърде стар за много неща. Замислям се за парите, но само за миг. Инвестирал съм трийсет хиляди долара в хлапето срещу една четвърт от приходите от кариерата му, които до днес възлизат на около осемдесет хиляди долара. Освен това съм прибрал още двайсет хиляди от залози на мачовете му. С парите съм напред. Опитвам се да не мисля какви щяха да са печалбите му в бъдеще. Тъпо е.

Вместо това се замислям за семейството му, за трудния им живот и за надеждата, която той им вдъхна. Беше техният шанс да се откопчат от уличния живот и насилието и да се причислят към средната класа, ако не и нещо повече. А сега ще затънат в още по-голяма бедност, докато той лежи в затвора.

Няма защита, няма надеждна адвокатска стратегия, която да го спаси. Вече сто пъти съм гледал видеозаписа. Последната канонада от удари в лицето на Шон Кинг дойде, когато той вече беше в безсъзнание. Няма да е трудно да се намери експерт, който да заяви, че тъкмо тези удари са причинили фаталния край. Но дори няма нужда от експерт. Няма да стигнем до съдебна зала. Щях да направя нужното за клиента си и да притисна някак си щата да ни отпрати смислено предложение за споразумение. Надявам се само да са десет години, а не трийсет, но нещо ми подсказва, че съм се размечтал. Нито един прокурор в тази страна няма да пропусне възможността да закове толкова нашумял убиец.

Принуждавам се да мисля за Шон Кинг, но не го познавам. Сигурен съм, че семейството му е съсипано, но мислите ми се връщат към Тадео.

В шест часа вземам душ и се отправям към ареста. Трябва да съобщя на моя боец, че с досегашния му живот е свършено.

Следващия понеделник двамата с Тадео Запате отново се явяваме пред съда, но настроението е съвсем различно. Вече е обвинен в убийство, а благодарение на интернет е прочут. Хората явно не могат да устоят на изкушението да го гледат как убива Шон Кинг с голи ръце.

Както може да се очаква, съдията ни отказва гаранцията и отвеждат Тадео. Имал съм два кратки разговора с прокурора и ми се струва, че искат да се лее кръв. Убийство втора степен се наказва с максимум трийсет години затвор. Ако се признаеш за виновен, ще се съгласят на двайсет. И понеже системата ни на условно предсрочно освобождаване е скапана, Тадео ще лежи най-малко десет. Тепърва ще обяснявам това на клиента си. Той все още е във фазата на отричането, в онази мъгла от разкажание за стореното, неспособност да си го обясни, но и вяра, че един добър адвокат ще може да уреди нещо и да го отърве.

Денят е тъжен, но не е напълно пропилян. Във фоайето пред съдебната зала ме очакват тълпа репортери. Още няма забрана на съдията за изявления пред медиите, затова мога да наговоря всички нелепости, които адвокатите изричат преди процес. Клиентът ми е добър човек, който е превъртял, когато са го измамили. Сега е съсипан заради случилото се. Плаче от състрадание към семейството на Шон Кинг. Всичко би дал, само и само да върне обратно онези няколко съдбоносни секунди. Ще се защитаваме енергично. Да, разбира се, той се надява някой ден отново да се състезава. Помагал е на бедната си майка да издържа семейството им и пълна къща с роднини.

И така нататък.

Докато „Хари и Хари“ бълват нужните документи, а съдия Самсън кастри юристите на общината, когато припарят до съдебната му зала, гражданският ми иск се придвижва необичайно бързо.

Няма да спечелим тази надпревара. Много бих желал делото, заведено от Дъг Ренфро, да се гледа в препълнена зала, преди да започне процесът срещу него. Проблемът е, че има краен срок за гледане на наказателните дела, но не и на гражданските. На теория наказателното дело трябва да стигне до процес или да бъде решено по друг начин в рамките на сто и двацет дни от внасяне на обвинението. Макар че обикновено адвокатът на защитата се отказва от това правило, защото му е нужно повече време да се подготви. Няма подобно правило при гражданските дела, които нерядко се точат с години. Съгласно моя безукорен сценарий най-напред трябва да се гледа гражданското дело, за да издействаме огромна присъда, която да се озове на първите страници на вестниците и — още по-важно — да повлияе на бъдещите съдебни заседатели на процеса. Пресата няма да може да се насити на историята с Ренфро и аз с наслада очаквам възможността да въртя на шиш ченгетата на свидетелското място за благото на целия град.

Ако първо се гледа наказателното дело и Дъг Ренфро бъде осъден, ще е много по-трудно да спечели гражданското. В качеството си на свидетел той ще бъде дискредитиран заради присъдата си.

Съдия Самсън разбира това и се опитва да помогне. По-малко от три месеца след фиаското на спецотряда той разпорежда всичките осем ченгета да се явят в кабинета му за клетвени показания. На никой съдия, нито федерален, нито друг, не би му хрумвало да се подложи на мъчението да изслуша дори едни показания — ще бъде под достойнството му. За да даде тон обаче и да изпрати послание на ченгетата и на юристите им, че се отнася към тях изключително подозрително, съдия Самсън разпорежда показанията да бъдат взети на негова територия в присъствието на неговия секретар и неговия асистент.

Жесток маратон, който ме изцежда до капка. Започвам с лейтенант Чип Самърол, ръководителя на спецотряда. Разпитвам го относно неговия опит, подготовка и участие в други нахлувания в частни домове. Нарочно съм скучен, досаден, с каменна физиономия. Това е само предварителен разпит под клетва, с цел да имаме показанията им черно на бяло. С помощта на карти, снимки и видеоматериали часове наред уточняваме събитията в дома на семейство Ренфро.

Отнема ни шест дни да приключим с всичките осем полицаи. Но сега показанията им са записани и те не могат да ги променят нито при наказателното, нито при гражданското дело.

Явявам се на семейни дела само когато ме призовават там заради собствените ми прегрешения. Не се занимавам с разводи и осиновявания, дори да ми опрат пистолет в главата. Джудит обаче си изкарва прехраната в окопната война на бракоразводните дела и това е нейната територия. Днес съдия е Стенли Лийф, раздразнителен ветеран, изгубил интерес към работата си още преди години. Джудит сама се представлява, аз също. За днешния случай е довела и Ава, която е единствен зрител. С толкова къса пола е, че е безпредметно да я носи. Улавям съдия Лийф да я зяпа и да се любува на гледката.

Тъй като и двамата сме адвокати и се представляваме сами, съдия Лийф пренебрегва формалностите и ни позволява да седим и да говорим като на арбитраж. Води се протокол обаче и стенографката записва всичко.

Джудит говори първа, излага фактите и ме представя за най-лошия баща в историята, задето съм завел сина си да гледа бой в клетка. А после, четири дни по-късно, Старчър за пръв път се е сбил в училище. Ясно доказателство, че съм го превърнал в чудовище. Съдия Лийф се мръщи, като че ли това е ужасно.

Колкото се може по-драматично Джудит заявява, че трябва напълно да ми бъде отнето правото да се виждам с детето, за да не бъде излагано на моето влияние. Съдия Лийф ме стрелва с бърз поглед, който казва: „Ама тя луда ли е?“.

Ние обаче не сме тук за справедливост, а за шоуто. Джудит е разгневена майка и за пореден път ме е домъкнала в съда. Наказанието ми не е загубата на правото да виждам сина си, а фактът, че трябва да си имам вземане-даване с нея. Тя няма да допусне никой да я разиграва! Ще защити правата на детето си на всяка цена!

От мястото си разказвам своята версия на историята без никакво разкрасяване.

Тя вади вестника със снимка на „нейния син“ на първа страница. Какво унижение! Можел е да пострада сериозно. Съдия Лийф почти дреме.

Джудит призовава експерт, детски психолог. Д-р Салабар, разбира се, осведомява съда, че е разговаряла със Старчър, че е прекарала с него цял час, обсъдили са боевете в клетка и „сбиването“ на игрището. По нейно мнение касапницата, на която той е станал свидетел, докато е бил поверен на грижите ми, му е оказала вредно въздействие и го е насърчила самият той да започне да се бие. Джудит успява да провлочи тези показания, докато съдия Лийф почти изпада в кома. По време на кръстосания разпит питам:

— Омъжена ли сте?

— Да.

— Да имате син или синове?

— Да, две момчета.

— Водите ли някой от тях на боксови мачове, на борба или на боеве в клетка?

— Не.

— Някой от синовете ви да се е сбивал с друго дете?

— Ами вероятно, но не съм сигурна.

Фактът, че тя не отговаря на въпроса, е много показателен. Съдия Лийф клати глава.

— Синовете ви понякога боричкат ли се помежду си?

— Не помня.

— Не помните ли? Не сте ли грижовна майка, която отделя много внимание на своите синове?

— Искане ми се да вярвам, че е така.

— Значи винаги сте насреца?

— Доколкото ми е възможно.

— И не помните нито веднъж някой от тях да е участвал в сбиване?

— Ами не, в този момент не си спомням.

— А в друг момент? Изтрийте от протокола. Нямам повече въпроси.

Поглеждам към съдията и виждам, че е доста оклюмал. Но положението се разведрява чувствително, когато следващият свидетел заема мястото си. Наоми Тарант, учителката на Старчър, облечена с тясна рокля и на високи токчета. Докато тя се заклева да говори истината, възрастният съдия Лийф вече се е разсънил напълно. Аз също.

Учителите не обичат да бъдат въвличани в битките за попечителство и посещения. Наоми не прави изключение, макар да умее да се справя със ситуацията. Вече цял месец си пишем имейли. Още не се съгласява да излезе с мен на вечеря, но напредвам. Свидетелства, че Старчър никога не е проявявал склонност към насилие до няколко дни след първото си посещение на боевете в клетка. Тя описва инцидента на игрището, без да го нарича сбиване или спречкване. Просто недоразумение между две момчета.

Джудит я призовава за свидетел не за да получи помощ при търсенето на истината, а за да покаже на Наоми, както и на всички останали, че има властта да ги замъкне в съда и да ги тормози.

По време на кръстосания разпит успявам да накарам Наоми да признае, че рано или късно всяко нормално момче, на което е преподавала, участва в някакво боричкане на игрището. Престоят ѝ на свидетелското място трае петнайсет минути и когато съдия Лийф я освобождава, изглежда малко разочарован.

В заключение Джудит повтаря вече казаното и отправя остро искане за прекратяване на правото ми на посещения.

Съдия Лийф я прекъсва рязко, като отбелязва:

— Но бащата има само трийсет и шест часа месечно. Това не е много.

— Благодаря ви — казвам.

— Достатъчно — скастрия ме Джудит.

Съдията ме поглежда и пита:

— Господин Ръд, съгласен ли сте да не водите детето на боеве в клетка, боксови мачове и срещи по борба?

— Да, обещавам.

— Съгласен ли сте да учите детето, че боят не е добър начин за решаване на споровете?

— Да, обещавам.

Той поглежда строго Джудит и казва:

— Молбата ви се отхвърля. Още нещо?

Джудит се поколебава за секунда и казва:

— Ами ще се наложи да обжалвам.

— Имате това право — казва той ѝ удря с чукчето си. — Изслушването приключи.

Наказателното дело на Дъг Ренфро започва в понеделник и залата е пълна с потенциални съдебни заседатели. Докато приставите ги настаняват, адвокатите се срещат в кабинета на почитаемия Райън Пондър, който от десет години е съдия в нашия град и един от добрите ни магистрати. Както винаги в първия ден на важен процес, обстановката е напрегната, всички са на тръни. Адвокатите изглеждат така, сякаш не са спали през целия уикенд.

Сядаме около голяма кръгла маса и обсъждаме някои предварителни въпроси. Към края на срещата съдия Пондър ме поглежда и казва:

— Да сме наясно, господин Ръд. Щатът предлага споразумение, ако клиентът ви се признае за виновен по по-леките обвинения — простъпка в изблик на гняв, да речем, и няма да лежи в затвора. Ще бъде свободен. В замяна той се съгласява да прекрати гражданското дело срещу общината и всички останали обвиняеми. Нали така?

— Да, господин съдия.

— И той отказва това споразумение?

— Точно така.

— Да се впише в протокола.

Извеждат Дъг Ренфро от стаята за свидетелите и го водят в кабинета на съдията. Облечен е с тъмен вълнен костюм, бяла риза, тъмна вратовръзка — по-елегантен е от всеки в стаята, с изключение на мен. Стои висок, изправен и горд, стар воин, жаден за битка. Минали са десет месеца, откакто полицията е нахълтала в дома му, и той е чувствително състарен, но раните му са заздравели, а поведението му е уверено.

Съдия Пондър го заклева да говори истината.

— А сега, господин Ренфро, щатът ви предлага споразумение за признаване на вина. Писмено. Прочетохте ли го и обсъдихте ли го с адвокатата си?

— Да, господин съдия.

— Съзнавате ли, че ако приемете това споразумение, ще избегнете съдебен процес, ще си тръгнете свободен и няма да влезете в затвора?

— Да, съзнавам, но няма да се призная виновен за нищо. Полицията нахлу в дома ми и уби съпругата ми. Те няма да бъдат обвинени, а това не е редно. Ще поема риска на процес със съдебни заседатели.

Поглежда гневно прокурора, измерва го възмутено с очи и отново приковава погледа си върху съдия Пондър.

Прокурорът, ветеран на име Чък Фини, крие физиономията си зад някакви документи. Фини не е лош човек и никак не му се иска да е там, където е. Проблемът му е прост и очевиден — прекалено усърдно ченге е ранено по време на оплескана акция и законът постановява черно на бяло, че човекът, който го е ранил, е виновен. Това е лош закон, написан от лаици, а сега Фини е принуден да го прилага. Не може просто да снесе обвиненията. Полицейският профсъюз му диша във врата.

Няколко думи за Макс Манчини. Макс е главният прокурор на Сити, назначен от кмета и одобрен от общинския съвет. Той е шумен, претенциозен, амбициозен, устремен нанякъде, без и той да знае точно накъде. Обича камерите колкото мен и е готов да събаря хора, само и само да се озове пред някоя. Умел е в съдебната зала и се хвали с деветдесет и девет процента успеваемост също като всеки друг прокурор в Америка. И понеже той е шефът, манипулира цифрите, за да има реални доказателства, че неговите деветдесет и девет процента са легитимни.

Обикновено дела като това на Дъг Ренфро със сигурност завладяват първите страници и репортажите на живо сутрин, обед и вечер, затова Макс се издокарва най-старателно и узурпира светлините на прожекторите. Но това дело е опасно и Макс го съзнава. Всички го знаят. Ченгетата са сгрещили. Семейство Ренфро са жертви. Присъда „виновен“ изглежда малко вероятна, а ако има нещо, което Макс Манчини не може да рискува, то е нежеланата присъда.

Затова се крие. От главния прокурор няма и помен. Сигурен съм, че се спотайва някъде в сенките, зяпа камерите и се разкъсва вътрешно, но няма да го виждаме по време на този процес. Стоварил го е на Чък Фини.

Изборът на съдебни заседатели отнема три дни и става ясно, че всичките дванайсет знаят много за случая. Обмислях дали да не поискам процесът да се проведе другаде, но отхвърлих тази стратегия. По две причини: едната основателна, а другата себична. Първата е, че на много хора в града им е писнало от ченгетата и от техните брутални действия. Втората е, че навсякъде има репортери и камери, а това е моята територия. Най-важното обаче е, че клиентът ми предпочита делото му да се гледа пред съдебни заседатели, които са негови съграждани.

В претъпканата зала съдия Пондър казва:

— Госпожи и господа съдебни заседатели, започваме процеса с встъпителните речи. Първо ще говори прокурорът господин Фини, после адвокатът на защитата господин Ръд. Предупреждавам ви, че каквото и да чуете сега, това не са доказателства. Източникът на доказателства е само един — свидетелското място ето тук. Господин Фини, имате думата.

Прокурорът се изправя тържествено от мястото си на масата, край която са седнали многобройни прокурори и безполезни помощници. Демонстрация на правни мускули, опит да впечатлят съдебните заседатели със сериозността на обвиненията срещу господин Ренфро. Моята стратегия е различна. С Дъг седим сами, само ние двамата. Двама незначителни мъже, изправени пред бездънните ресурси на правителството. Масата на защитата изглежда почти празна в сравнение с армията от другата страна. Давид срещу Голиат — този образ е смисълът на живота ми.

Чък Фини е свирепо мрачен, когато започва със сериозното:

— Госпожи и господа, случилото се е трагедия.

Ама вярно ли, Чък? Можеш и по-добре.

Дори Фини да не е вложил цялото си сърце в това дело, няма да се предаде. Твърде много хора гледат, залогът е прекалено голям. Сега, след началния гонг, играта започва. И целта не е справедливостта — от този момент нататък целта е победата. Фин описва сносно опасностите

на полицейската работа, особено в днешното време на автоматични оръжия, опитни престъпници, наркобанди и терористи. Полицаяте често са мишени, жертви на изключително безмилостни бандити без капка уважение към властта. Навън се води война, война срещу наркотиците, война срещу тероризма, война срещу почти всичко и нашите храбри защитници на реда имат пълното право да се въръжават до зъби. Именно затова мъдрите хора, които избираме да творят законите ни, преди шест години са определили като престъпление случаите, когато някой — да, дори ако е собственик на дома — стреля по полицай, който просто си върши работата. Затова Дъг Ренфро е виновен по смисъла на закона. Той е стрелял по нашата полиция и е ранил полицай Скот Кийслър — ветеран, който просто си е вършел работата.

Фини подръпва подходящите струни и отбелязва няколко точки. Двама-трима съдебни заседатели поглеждат неодобрително към клиента ми. В крайна сметка той е стрелял по полицай. Фини обаче е предпазлив. Фактите не са в негова полза независимо от буквата на закона. Говори сбито, по същество и сяда на мястото си само десет минути по-късно. Рекорд за прокурор.

— Господин Ръд за защитата — оповестява съдия Пондър.

Като защитник в наказателни дела фактите рядко са в моя полза. Но когато са, ми е невъзможно да действам с финес. Удряй копелетата бързо и силно и ги гледай как се гърчат. От самото начало съм убеден, че мога да спечеля това дело още с встъпителната си реч. Оставям бележника си на масата и оглеждам съдебните заседатели. Всеки един от тях право в очите. И започвам:

— Първо застреляли кучето Спайк, жълт лабрадор на дванайсет години, който спял дълбоко на постелката си в кухнята. Какво е направил Спайк, за да бъде убит? Нищо, просто е бил на подходящото място в неподходящия момент. Защо е трябвало да убиват Спайк? Ще се опитат да отговарят на този въпрос с някоя от обичайните си лъжи. Ще ви кажат, че Спайк ги е застрашил, както твърдят за всяко друго куче, което убиват при нощните си нахлувания в частни домове. През изминалите пет години, госпожи и господа, нашите храбри момчета от спецотряда са убили най-малко трийсет невинни кучета в този град — и стари песове, и малки кученца, които не са правели никому нищо.

Зад мен Чък Фини се изправя и казва:

— Възразявам, господин съдия. Не знам каква връзка с това дело имат другите действия на спецчастите.

Обръщам се към съдията и още преди да се е произнесъл, казвам:

— О, имат връзка, господин съдия. Нека да осведомим съдебните заседатели точно как протичат тези среднощни атаки. Ще докажем, че полицаите много обичат да натискат спусъка и да стрелят по всичко, което се движи.

Съдия Пондър вдига ръка и казва:

— Достатъчно, господин Ръд. Не забравяйте, че това е само встъпителна пледоария, не представяне на доказателства.

Така е, но съдебните заседатели вече са ме чули. Отново се обръщам към тях.

— Спайк не е имал никакъв шанс. Спецчастите разбили едновременно предната и задната врата и осем тежковъоръжени полицаи се втурнали в дома на семейство Ренфро. Още преди да успее да скочи на крака и да пролае, Спайк бил мъртъв, прострелян с три патрона от полуавтоматично оръжие, каквото използват рейнджърите. А убийствата тепърва започвали.

Правя пауза и поглеждам съдебните заседатели, някои от които несъмнено са по-опечалени заради мъртвото куче, отколкото от всичко друго, случило се през онази нощ.

— Осем полицаи, осем членове на спецотряда, екипирани с повече оръжия и оборудване от всеки американски войник, който се е сражавал във Виетнам или във Втората световна война. Бронежилетки, прибори за нощно виждане, свършени оръжия, дори черна боя на лицата за подсилване на драматичния ефект. Но защо? Какво са търсели там?

Вече крача напред-назад пред съдебните заседатели. Поглеждам към зрителите в претъпканата зала и виждам шефа на полицията на предния ред, изпълнен с омраза към мен. Обикновено на всяко дело срещу полицаи подреждат дващестина униформени на първите редове, които седят със скръстени ръце и гледат свирепо съдебните заседатели. Съдия Пондър обаче не го позволи. Подадох искане в залата да не бъдат допускани униформени полицаи и той се съгласи. Осемте момчета от спецотряда стоят в стаите за свидетели и пропускат купона.

— Трагедията започва от съседското момче, деветнайсетгодишен лентяй на име Ланс. Ланс, разбираемо, бил безработен, но изобщо не бездействал. Печелел добре от продажбата на незаконни наркотици, най-вече екстази. Бил достатъчно съобразителен да не продава по улиците, а да използва интернет. Само че не известната на всички ни мрежа. Ланс обитавал мрачния и забранен свят на Тъмната мрежа, докъдето Гугъл, Яху и другите търсачки не стигат. Купувал и продавал наркотици в Тъмната мрежа две години, преди да открие, че семейство Ренфро имат рутер за безжичен интернет без парола. Съобразително момче като Ланс се възползвало с лекота. Цяла година продавал и купувал екстази през безжичния интернет на семейство Ренфро, а те изобщо не подозирали, разбира се. Само че това дело не е за търговия с наркотици, не се бъркайте. То е за гигантски фал от страна на нашата полиция. Следователите били погнали търговците на наркотици по интернет и се натъкнали на айпи адреса на семейство Ренфро. Без да разполагат с други доказателства и без да е проведено истинско разследване, те организирали изненадващо нахлуване. Имали две заповеди: за ареста на Дъг Ренфро и за обиск на дома му.

Правя пауза и отпивам глътка вода. Всички погледи са приковани в мен. Всички уши слушат. Връщам се пред съдебните заседатели и се облягам на парапета, като че ли ще си говоря задушевно с дядо си.

— И така, да се върнем в миналото, при това недалечното, когато полицейската работа се вършеше от ченгета, които познаваха районите си и знаеха как да се разправят с престъпниците, когато бяха полицаи, а не морски тюлени, когато, госпожи и господа, заповедта за арест щеше да бъде връчена от двама служители на реда, които щяха да отидат в дома на господин Ренфро в прилично време, да позвънят, да влязат в къщата и да го осведомят, че е арестуван. Щяха да му сложат белезници и да го отведат и щяха да го направят много професионално. Други двама полицаи щяха да се явят със заповедта за обиск и да вземат лаптопа на господин Ренфро. И след броени часове полицията щеше да установи грешката си. Щяха да се извинят надлежно на господин Ренфро и да го върнат у дома. И щяха да са разкрили престъплението. Да сравним тогава и сега. Сега, поне в този град и с настоящото ръководство, полицията извършва изненадващи среднощни нападения срещу нищо неподозиращи и спазващи закона граждани. Стрелят по тях и по кучетата им, а когато разберат, че са

сбъркали къщата, лъжат и прикриват действията си. — Поредната продължителна пауза, докато поглеждам ненужно бележките си и отново отправям поглед към съдебните заседатели. Дори някой от тях да диша, не си личи. — Госпожи и господа, в този щат е в сила лош закон, според който собственик на дом като Дъг Ренфро, който стреля по служител на реда, дори ако въпросният служител е сбъркал къщата, автоматично е виновен. Тогава защо изобщо си създаваме главоболия с този процес? Защо някой просто не прочете обвинителния акт и не осведоми господин Ренфро, че ще прекара следващите четирийсет години в затвора? Ами защото няма такова нещо като автоматично признаване на вина. Затова имаме съдебни заседатели и вашата работа е да решите дали Дъг Ренфро е съзнавал какво прави. Знаел ли е, че в къщата му е полицията? Какво си е помислил, когато се е втурнал в коридора и е видял фигури да се движат в тъмното? Ще ви кажа. Бил е ужасен. Вярвал е, че са нахлули опасни престъпници, и е започнал да стреля. И най-важното — не е знаел, че са полицейски служители. А ако не е знаел, не е виновен. Нямало е как да знае, нали? Защо полицаи ще нахлуват в дома му, след като не е направил нищо нередно? Защо ще се появяват в три през нощта, когато всички спят дълбоко? Защо ще разбиват и предната, и задната му врата? Защо, защо, защо? Полицаяте не се държат по този възмутителен начин. Или пък се държат?

Първият свидетел е голяма клечка в полицията. Казва се Ръскин и застава на свидетелското място, за да се заеме с невъзможната задача да оправдае действията на спецотряда при нахлуването в дома на Ренфро. Фини му задава директни въпроси, които са отрепетирани толкова добре, че са изгубили всякаква спонтанност, и двамата заедно описват „пагубното“ засилване на търговията с наркотици по интернет, „плашещото“ увеличаване на броя на тийнейджърите, които купуват и продават онлайн, и така нататък. Непрекъснато скачам на крака и казвам:

— Господин съдия, възразявам, няма връзка. Какво общо имат тези показания със случилото се с Дъг Ренфро?

Съдия Пондър три пъти отхвърля възраженията ми и започва да губи търпение. Фини го усеща и продължава. Представят отегчителен разказ в опит да обяснят как щатската полиция устройва клопки по интернет, за да залавя търговците на наркотици. Като цяло, доста успешни. Пипнали са около четирийсет души в нашия щат. Ама не са ли умни ченгета?

— Убили ли сте още някого при тези арести? — гласи първият ми въпрос, изстрелян от място, преди да се изправа и да подхвана предстоящия заядлив кръстосан разпит.

Разпитвам Ръскин за другите случаи. Спецчасти ли са връчвали заповедите за арест? Имало ли е нахлувания в частни домове в три през нощта? Някой друг да е изгубил кучето си? Изпращали ли сте танкове? Към средата на кръстосания разпит го притискам да признае онова, което светът знае от месеци: че полицията е сбъркала къщата. Неохотното му признание обаче вреди на благонадеждността му.

Два часа по-късно съм принудил Ръскин да бръцолови глупости и да умира от желание да напусне свидетелското място.

Често, когато клиентите ми са виновни, се държа като лицемерно кротък негодник. Дайте ми обаче някой невинен, и от мен бликват надменност и високомерие. Съзнавам го и се боря мощно да създам впечатлението, поне у съдебните заседатели, че всъщност съм

симпатичен човек. В действителност не давам пет пари дали ме мразят, стига да не мразят клиента ми. Но когато представляваш светец като Дъг Ренфро, е абсолютно задължително да изглеждаш ревностен, а не нападателен защитник. Възмутен от извършената несправедливост, а и почтен.

Следващият им свидетел е Чип Самърол, командирът на отряда, лейтенант от полицията. Водят го от стаята за свидетели и той полага клетва да казва истината. Както винаги, е облечен в униформа, отрупана с ордени и медали, но без служебния си пистолет и белезници. Наперен и надут задник с дебели ръце и къса военна подстрижка. Разменихме си остри реплики по време на клетвените показания, затова го гледам свирепо, все едно вече лъже. Фини го превежда през техния сценарий. Подробно представят обширната му подготовка и опит, великолепните му постижения. Разказват хронологично епизода в дома на семейство Ренфро. Самърол прави всичко по силите си да прехвърли отговорността, като повтаря неведнъж, че само е изпълнявал заповеди.

Оставам с впечатлението, че цялата съдебна зала очаква да го съсипя по време на кръстосания разпит, затова се старая да се овладея. Започвам с коментар за униформата му — колко е красива и колко професионално изглежда. Колко често я носи? За какво са някои от ордените? После го моля да опише униформата, с която е бил облечен в нощта, когато е разбил вратата на семейство Ренфро. Описваме всичко дреха по дреха, предмет по предмет, оръжие по оръжие — от ботушите със стоманени върхове до бойната му каска на танкист. Разпитвам го за картечния му пистолет „Хеклер и Кох“, МП5, предназначен за близък бой. Най-доброто оръжие на света, гордо отбелязва той. Питам го дали го е използвал през онази нощ и той потвърждава. Въртя го на шиш, разпитвам дали той е произвел изстрелите, убили Кити Ренфро. Твърди, че не знае. Било тъмно и всичко се случвало светкавично. Летели куршуми, били „под обстрел“.

Както крача из съдебната зала, поглеждам към Дъг Ренфро. Скрил е лицето си в ръце, докато преживява отново кошмара от онази нощ. Поглеждам към съдебните заседатели — някои са изумени.

— Твърдите, че било тъмно, лейтенант. Но вие сте били екипирани с прибори за нощно виждане, нали?

— Да. — Добре са го обучили и отговорите му са максимално кратки.

— Тяхното предназначение е полицаите да виждат в тъмното, нали?

— Да.

— Добре. В такъв случай защо не виждахте в тъмното?

Отговорът е очевиден и той леко се смущава. Опитва се да се измъкне с думите:

— Пак повтарям, всичко стана светкавично. Преди да успея да се съсредоточа, се разнесе стрелба и ние просто отвърнахме.

— И не видяхте Кити Ренфро в дъното на коридора, на десетина метра от вас, по бяла нощница?

— Не, не я видях.

Тормозя го безмилостно относно това какво е видял или какво би следвало да види. Когато съм извлякъл всяка възможна полза от този въпрос, се връщам на полицейските процедури. Кой одобрява акциите на спецотряда? Кой е присъствал на вземането на решението? Дали той или някой друг са проявили благоразумието да изтъкнат, че подобна акция е ненужна? Защо са изчакали с нахлуването до три през нощта? Какво ги е накарало да сметнат Дъг Ренфро за опасен? Той започва да се огъва и да губи самообладание. Търси с очи Фини за помощ, но прокурорът няма какво да направи. Поглежда към съдебните заседатели и вижда единствено подозрение. Аз продължавам да разобличавам идиотската им процедура. Разговаряме за подготовката и за екипировката им. Съумявам дори да намеса танка и съдия Пондър ми позволява да го покажа на съдебните заседатели на увеличена снимка.

Истинската веселба започва, когато ми позволяват да разгледам други техни гафове. Самърол вече два пъти е отстраняван временно заради прекомерна употреба на сила и аз го превеждам през тези епизоди. Понякога лицето му пламва. Друг път се облива в пот.

Накрая, в шест следобед, след като Самърол цели четири часа се пържил на свидетелското място, съдия Потър ме пита дали се ориентирам към приключване.

— Не, господин съдия, тепърва започвам — отговарям бодро и поглеждам кръвнишки към Самърол. Толкова съм напопан с адреналин, че мога да продължа цяла нощ.

— Много добре, в такъв случай продължаваме от девет часа
утре.

Точно в девет в петък сутринта въвеждат съдебните заседатели и съдия Пондър ги поздравява. Лейтенант Самърол е призован отново да заеме свидетелското място. Напереността му се е стопила, но не напълно.

— Моля, продължете кръстосания разпит, господин Ръд — подканя ме Пондър.

С помощта на някакъв служител разгръщам и провесвам архитектурен план на дома на семейство Ренфро — и на първия, и на втория етаж. Моля Самърол като командир на екипа да ни просветли относно начина на подбор на осемте мъже.

Защо са били разделени на два екипа — един за предната врата и втори за задната? Каква е била ролята на всеки от тях? Как е бил въоръжен всеки полицаи? Кой е взел решението да не звънят на входната врата, а направо да нахлуят? Как са отворили вратите? Кой ги е отворил? Кои ченгета са влезли първи? Кой е застрелял Спайк и защо?

Самърол не може или пък не иска да отговори на повечето ми въпроси и не след дълго изглежда като пълен глупак. Той е бил командирът и се гордее с това, но на свидетелското място не е сигурен за много подробности.

Изтезвам го два часа и после правим почивка. Докато набързо прием кафе, Дъг ми казва, че съдебните заседатели са скептични и подозрителни, струвало му се, че неколцина направо кипят от гняв.

— Спечелихме ги — отсича той.

Аз го предупреждавам да не прибързва. Двама от съдебните заседатели ме тревожат, защото според стария ми приятел Нейт Спърио имат връзки с полицейското управление. Срецнахме се предишната вечер на пиетие и той ми каза, че полицаите разчитат на номер четири и седем. После ще се оправям с това.

Устоявам на желанието да измъчвам Самърол цял ден — нещо, което правя по-често, отколкото трябва. Кръстосаният разпит е изкуство и умението да се откажеш, когато имаш предимство, е част от

него. Още не съм го усвоил, защото инстинктът ме тласка да ритам злодей като Самърол дори когато вече е повален, да ритам и да не спирам.

— Мисля, че постигна достатъчно с този свидетел — казва Дъг.

Прав е, затова заявявам на съдията, че съм приключил със Самърол. Следващият свидетел е Скот Кийслър, полицаят, прострелян от Дъг Ренфро. Фини го поема пръв и прави всичко по силите си да предизвика съчувствие към него. Истината е — а аз разполагам с всички медицински заключения, — че куршумът го е одраскал по шията повърхностно, нищо сериозно. В битка биха му дали няколко лепенки и биха го изпратили обратно да се сражава. Прокурорът обаче има нужда да отбележи точки, а Кийслър говори така, все едно са го уцелили между очите. Проточват разпита твърде дълго и най-сетне правим почивка за обяд.

Когато се връщаме в съдебната зала, Фини казва:

— Нямам повече въпроси, господин съдия.

— Господин Ръд.

Нахвърлям се на Кийслър с гръмогласния въпрос:

— Господин полицай, вие ли убихте Кити Ренфро?

Ето на това му се вика цялата зала да затаи дъх. Фини скача да възрази.

— Господин Ръд, ако ще... — намесва се съдия Пондър.

— Става дума за убийство, господин съдия, нали? Кити Ренфро не е била въоръжена, когато някой е стрелял и я е убил в дома ѝ. Това е предумишлено убийство.

— Не е — силно възразява Фини. — В закона е записано. Пазителите на реда не подлежат на подвеждане под...

— Може и да не подлежат — прекъсвам го, — но въпреки това си е предумишлено убийство. — Размахвам ръце към съдебните заседатели и питам: — Как иначе ще го наречем?

Трима-четирима действително кимат одобрително.

— Моля ви, господин Ръд, въздържайте се от употребата на думите „предумишлено убийство“ — намесва се съдия Пондър.

Поемам си дълбоко въздух, всички останали също. Кийслър изглежда като човек, изправен пред наказателния отряд. Впервам поглед в него и го питам:

— Пазителю на реда Кийслър, как бяхте облечен в нощта на нападението на този спецотряд?

— Моля?

— Какво носехте? Опишете на съдебните заседатели всичко по тялото си.

Той преглъща на сухо и започва да изрежда оръжията си, камуфлажното си облекло и така нататък. Списъкът е дълъг. Подканям го да продължи и той приключва със:

— Боксерки, фланелка, бели спортни чорапи.

— Благодаря ви. Това ли е всичко?

— Да.

— Сигурен ли сте?

— Да.

— Напълно сигурен?

— Да, сигурен съм.

Впервам поглед в него, все едно е долен лъжец, после се приближавам до масата с веществените доказателства и вземам голяма цветна снимка на Кийслър на носилка, докато го носят към спешното отделение. Лицето му се вижда съвсем ясно.

Снимката вече е приложена като веществено доказателство, затова направо я подавам на Кийслър и питам:

— Това вие ли сте?

Той я поглежда объркан и отговаря:

— Аз съм.

Съдията ми позволява да подам снимката на съдебните заседатели. Без да бързат, те я разглеждат, после аз я вземам.

— А сега, пазителю на реда Кийслър, какво е това черно нещо, което се вижда, че носите на лицето си?

Той се усмихва с облекчение. Глупости!

— О, това е просто черна камуфлажна боя.

— Известна още като бойна боя?

— Да, струва ми се. Има няколко названия.

— За какво се използва бойната боя?

— За маскировка.

— Значи е доста важна, нали?

— Разбира се.

— Необходима е, за да подсигури безопасността на хората на терена, нали?

— Несъмнено.

— Колко от осемте пазители на реда във вашия спецотряд през онази нощ бяха намазали лицата си с черна бойна боя?

— Не съм ги броил.

— Всички наши пазители на реда ли бяха с черна бойна боя през онази нощ?

Той знае отговора и допуска, че аз също го знам.

— Не съм сигурен — отговаря.

Приближавам се до масата си и вземам дебела папка с клетвени показания. Старая се той да я види.

— А сега, пазителю на реда Кийслър...

Фини става и казва:

— Господин съдия, възразявам. Той непрекъснато се обръща към свидетеля с думите „пазителю на реда“. Мисля, че...

— Вие пръв ги споменахте преди малко — отговаря съдия Пондър. — Вие бяхте пръв. Отхвърля се.

В крайна сметка установяваме, че четирима полицаи са се намазали с черна бойна боя, и когато се обръщам към Кийслър, той изглежда занемял като тийнейджър, който си играе с пастели. Време е да се позабавляваме както трябва.

— Пазителю на реда Кийслър, вие играете много видеоигри, нали?

Фини отново скача.

— Възразявам, господин съдия. Каква е връзката?

— Отхвърля се — отсича съдията, без дори да погледне прокурора.

Личи си, че все повече му писва от полицията, от лъжите и тактиката им. Натрупали сме мощна инерция — рядкост за мен — и аз не съм сигурен как да се възползвам от нея. Да ускоря ли нещата и да предам делото на съдебните заседатели, докато са на наша страна? Или да продължа да се боря и да трупам точки?

Отбелязването на точки е много забавно, освен това имам предчувствие, че съдебните заседатели са на моя страна и се наслаждават на тази катастрофа.

— Кои са някои от видеоигрите, които обичате да играете?

Той назовава няколко — безобидни, почти детски — все едно е едър за възрастта си петокласник. Двамата с Фини знаят какво предстои и се опитват да омекотят удара. Но това поставя Кийслър в още по-лоша светлина.

— На колко години сте, господин Кийслър?

— На двайсет и шест — отговаря той с усмивка.

Най-после един честен отговор.

— И още играете на видеоигри?

— Ами да.

— Всъщност сте посветили хиляди часове на видеоигрите, нали?

— Вероятно.

— И една от любимите ви е „Смъртоносна атака — три“, нали така?

Държа в ръка клетвените му показания, дебела папка твърдения под клетва, в които съм успял да изтръгна от него, че се е пристрастил към видеоигрите като дете и все още ги обича.

— Да, струва ми се — казва той.

Размахвам клетвените му показания, все едно са отрова, и казвам:

— Е, нали вече заявихте в клетвените си показания, че през последните десет години играете на „Смъртоносна атака — три“?

— Да, господине.

Поглеждам към Пондър и казвам:

— Господин съдия, бих искал да покажа на съдебните заседатели видеоклип от играта „Смъртоносна атака — три“.

Финли откача. Вече цял месец спорим по въпроса, но Пондър още не се е произнесъл. Най-сетне казва:

— Заинтригуван съм. Да видим.

Фини безсилно захвърля бележника си върху масата.

— Стига драми, господин Фини. Седнете!

Рядко съдия е на моя страна, затова не съм сигурен как да реагирам.

Загасват светлината в съдебната зала и от тавана се спуска екран. Един компютърен спец ми е монтирал петминутно клипче от видеоиграта. По мое нареждане той усилва звука и съдебните заседатели се сепват от изненадващата поява на едър войник, който рита и разбива една врата на фона на отекваща експлозия. Подобно на

куче животно с оголени зъби и огромни нокти се хвърля напред и нашият герой го застрелва. По прозорците и вратите се появяват злодеи, които биват взривени и направени на пух и прах. Куршуми, от онези, които се виждат, свистят и рикошират. Откъсват се парчета от тела. Кръв до колене. Хора пицят, биват простреляни и умират драматично — две минути са ни достатъчни.

Пет минути по-късно цялата съдебна зала се нуждае от почивка. Екранът изгасва, включват осветлението. Поглеждам гневно Кийслър, който още е на свидетелското място, и казвам:

— Игри и забавления, така ли, пазителю на реда Кийслър?

Той не отговаря. Оставям го да се дави няколко секунди, после питам:

— Приятно ли ви е да играете и на игра, която се казва „Взлом“?

Той свива рамене, търси с очи помощ от Фини и накрая промърморва:

— Да.

Фини се изправя и казва:

— Господин Съдия, каква е връзката?

Съдията се обляга на лакти и се готви за нещо повече.

— О, мисля, че има връзка, господин Фини. Да пуснем записа.

Светлините угасват и в продължение на три минути гледаме същия безсмислен хаос и кръвопролитие. Ако пипна Старчър да играе на този боклук, ще го заключа в клиника. По едно време съдебен заседател номер шест прошепва силно: „О, боже!“. Наблюдавам ги, докато гледат екрана дълбоко отвратени.

Когато видеото свършва, принуждавам Кийслър да признае, че харесва и игра, която се казва „Кърваво нападение“. Той обяснява, че ченгетата имат съблекалня в приземието на участъка. Благодарение на данъкоплатците разполагат с четирийсет и пет инчов плосък екран и се събират там да се развличат с турнири по видеоигри. Съпровождан от неубедителните възражения на Фини, малко по малко измъквам тази информация от Кийслър. На него вече не му се говори и мънка, което влошава положението му — неговото и на обвинението. Когато приключвам с него, той е сразен и злепоставен.

Оглеждам залата, докато сядам. Шефът на полицията си е тръгнал и повече няма да се появи.

— Кой е следващият ви свидетел, господин Фини? — пита съдия Пондър.

Фини има гузния вид на прокурор, който не желае да призовава повече свидетели. Исква му се да се качи на първия влак, който напуска града. Поглежда бележника си и съобщава:

— Полицай Бойд.

През онази нощ Бойд е изстрелял седем куршума. На седемнайсет е осъден за шофиране в нетрезво състояние, но е съумял впоследствие да прочисти досието си. Фини не знае за шофирането в нетрезво състояние, обаче аз знам. Двайсетгодишен, Бойд е бил позорно уволнен от армията. Когато бил на двасет и четири, приятелката му повикала полиция и се оплакала от домашно насилие. Покрили случилото се, но обвиненията си остават. Бойд е участник в още две скандални нападения на спецотряда и е фен на същите видеоигри, по които си пада и Кийслър.

Съсипването на Бойд по време на кръстосания разпит като нищо може да се превърне в кулминацията на правната ми кариера.

Но съдия Пондър неочаквано заявява:

— Съдът се оттегля до понеделник сутринта в девет часа. Адвокатът и прокурорът да дойдат в кабинета ми.

Със затварянето на вратата съдия Пондър поглежда свирепо Фини и изръмжава:

— Обвинението ви не струва. Съдим не когото трябва.

Горкият Фини го знае, но не може да го каже. Всъщност в този момент не е способен да каже нищо. Съдията продължава да го мъмри:

— Да не възнамерявате да качите на свидетелското място всичките осем души от спецотряда?

— В момента отговорът е „не“ — смотолевя Фини.

— Страхотно, тогава аз ще ги призова като свидетели на противната страна — нападам аз. — Искам до един да застанат лице в лице със заседателите.

Съдията ме поглежда уплашено. Имам пълното право да го направя и те го знаят. Минават няколко секунди, докато двамата се опитват да си представят кошмара на още шест оловни войничета, които аз бяхтя като луд.

Негова чест поглежда към Фини и пита:

— Обмисляли ли сте възможността да свалите обвиненията?

Не, разбира се. Фини може да е обезкуражен, но все пак е прокурор.

При наказателно дело съдията има правото да изключи доказателствата на обвинението и сам да произнесе присъда в полза на обвиняемия. Но това се случва рядко. В нашето дело обаче според закона всеки, стрелял по полицай, който влиза в дома му, независимо дали полицаите са на правилния адрес, е виновен в опит за убийство на полицай. Законът е лош, зле замислен и ужасно формулиран, но според съдия Пондър той не му дава възможност да прекрати делото.

Присъдата ще бъде произнесена от съдебните заседатели.

През уикенда едно от останалите шест ченгета неочаквано се оказва в болницата и не може да свидетелства. Второ просто изчезва. Отнема ми ден и половина да премажа останалите четирима.

Процесът се отразява на първите страници на вестниците и полицията никога не е изглеждала толкова зле. Старая се да се наслаждавам на този славен миг, защото едва ли ще се повтори.

През последния ден от свидетелските показания се срещам със семейство Ренфро на ранна закуска. Обсъждаме дали Дъг трябва да свидетелства. Присъстват и трите му деца — Томас, Фиона и Сузана. Гледали са целия процес и са убедени, че съдебните заседатели ще обявят баща им за невинен, независимо какво пише в скапания закон.

Описвам им най-лошия случай: Фини ще започне да лази по нервите на Дъг по време на кръстосания разпит и ще се опита да го извади от кожата. Ще го накара да признае, че е стрелял пет пъти и умишлено се е опитал да убие полицаите. Единственият начин щатът да спечели делото е Дъг да излезе от равновесие на свидетелското място — нещо, което ние не допускаме. Той е стабилен и настоява да свидетелства. На този етап от всеки съдебен процес обвиняемият има право да свидетелства независимо от мнението на адвоката си. Семейството ме притиска по този въпрос. Инстинктът ми подсказва същото, каквото и на всеки адвокат по наказателно право: ако прокуратурата не успява да докаже тезата си, не качвай клиента си на свидетелското място.

Дъг Ренфро обаче не приема отказ.

Най-напред питам Дъг за военната му кариера. Четиринайсет години в униформа гордо и безукорно е служил на страната си. Две мисии във Виетнам, един орден „Пурпурно сърце“, две седмици военнопленник, преди да бъде спасен. Половин дузина медали, уволнение с почести. Истински воин, не някакво жалко подобие.

Примерен гражданин с една-единствена глоба за превишена скорост.

Ярки контрасти, които говорят сами по себе си.

През въпросната нощ двамата с Кити гледали телевизия до десет часа, после почели няколко минути и угасили лампите. Той я целунал за „лека нощ“, казал ѝ, че я обича, както всяка вечер, и двамата заспали. Събудили се, когато започнало нападението. Къщата се тресяла, чували се изстрели. Дъг се спуснал да вземе пистолета си и казал на Кити да се обади в полицията. В последвалото безумие той хукнал по тъмния коридор и видял два силуета бързо да се качват по стълбите. От долния етаж се чували гласове. Дъг залегнал на пода и започнал да стреля. Веднага го улучили в рамото. Не, категорично твърди той, никой не извикал, че са полицаи. Кити изпищяла и се втурнала в коридора под дъжда от куршуми.

Дъг се разридава, докато описва звуците при прострелването ѝ.

Половината съдебни заседатели също плачат.

Фини не желае да се занимава с Дъг Ренфро. Опитва се да докаже, че той умишлено е стрелял по полицията, но Дъг го разгромява, като не спира да повтаря:

— Не знаех, че са полицаи. Мислех, че са престъпници, които нахълтват в къщата ми.

Не призовавам други свидетели. Не ми трябват.

Фини изнася апатична заключителна реч, по време на която не поглежда съдебните заседатели. Когато е мой ред, аз обобщавам важните факти и съумявам да се овладеея. Лесно бих могъл да направя ченгетата на пух и прах, да се впусна в ожесточена сеч, но съдебните заседатели са чули достатъчно.

Съдия Пондър дава напътствия на журито относно законовите изисквания за постигане на присъда, после оповестява, че е време да се оттеглят, за да започнат обсъждането си. Само че никой не помръдва. Онова, което се случва после, е почти епохално.

Съдебен заседател номер шест е мъж на име Уили Грант. Той бавно се изправя и казва:

— Господин съдия, избран съм за старши съдебен заседател и имам въпрос.

Съдията, юрист с голямо самообладание, е смаян и поглежда недоумяващо към мен и Фини. Залата отново притихва. Аз не дишам.

— Не съм сигурен, че е възможно на този етап. Вече наредих да се оттеглят за обсъждане.

Съдебните заседатели не помръдват.

— Не е нужно да се оттегляме, господин съдия. Знаем какво ще направим.

— Но аз многократно ви предупредих да не обсъждате делото помежду си — строго отбелязва съдия Пондър.

Господин Грант невъзмутимо повтаря:

— Не сме обсъждали делото, но имаме присъда. Няма какво да се обсъжда и да се размишлява. Въпросът ми е защо обвиняем е господин Ренфро, а не полицаите, убили съпругата му?

В съдебната зала се разнасят възклицания и глъч. Съдията се опитва да възстанови реда, кашля и пита:

— Единодушна ли е присъдата ви?

— И още как. Намираме господин Ренфро за невинен и смятаме, че полицаите трябва да бъдат обвинени в убийство.

— Моля съдебните заседатели да вдигнат ръка, ако са съгласни с присъдата „невинен“.

Дванайсет ръце се изстрелват във въздуха.

Прегръщам Дъг Ренфро, който отново се разплаква.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

РАЗМЯНАТА

1

Обикновено след голям процес изчезвам, особено ако е широко отразяван в пресата и ефира. Не че не ми допада вниманието, напротив — аз съм адвокат, нося го в гените си. Но по време на процеса срещу Дъг Ренфро унижих полицейското управление, поставих натясно няколко наистина корави мъже, които не са свикнали да отговарят за престъпленията си. Както се казва, положението е напечено и е време за почивка.

Натоварвам малко дрехи в буса, стиковете за голф, няколко книги и половин кашонче превъзходен бърбън и се измъквам от града в деня след произнасянето на присъдата. Времето е лошо и ветровито, твърде студено за голф, затова мигрирам на юг като всички други прелетни птици, които търсят слънце. Научил съм от многобройните си странствания, че почти всяко малко градче с население над десет хиляди има игрище за голф. Игрищата обикновено са пренаселени през уикендите, но не и през седмицата. Придвижвам се на юг, играейки голф поне на едно игрище дневно, понякога на две, сам, без помощник и без да записвам резултата; плащам в брой за непретенциозни мотелски стаи, ям по малко и пия бърбън през нощта, докато чета Джеймс Лий Бърк или Майкъл Конъли. Ако имах една камара пари, щях до края на живота си да правя това.

Обаче нямам, затова в крайна сметка се връщам в града, където лошата ми слава ме застига моментално.

Преди около година млада жена на име Джилиана Кемп беше отвлечена на излизане от болница, където била на посещение при приятелка. Намериха колата непокътната на третия етаж на паркинг до болницата.

Охранителните камери я бяха уловили как крачи към колата си, но после бе излязла от обхвата им. Анализирани бяха видеоматериалът от всички четиринайсет камери. На него бе заснет номерът на всяко превозно средство, влязло или излязло от паркинга за период от двайсет и четири часа, и изникна една съществена следа. Час след като Джилиана бе заснета да върви към колата си, син джип ффорд бе напуснал паркинга. Шофьорът беше бял мъж с бейзболна шапка и очила. Джипът се оказа с откраднати регистрационни номера от Айова. През нощта охраната не забелязала нищо подозрително, а служителят, взел билета на белия мъж на изходната бариера, не го помнел. Четирийсет превозни средства бяха преминали през тази бариера за часа преди отпътуването на джипа. Полицията претърси всеки сантиметър от паркинга и не откри нищо.

Похитителят не поиска откуп. От трескаво разследването постепенно стана безплодно. Предложената награда от сто хиляди долара не предизвика реакция. Две седмици по-късно синият джип бе открит изоставен в обществен парк на сто и шейсет километра от Сити. Бил откраднат миналия месец в Тексас. Регистрационните му номера бяха от Пенсилвания, откраднати, разбира се.

Похитителят играеше игрички. Почистил бе целия джип: никакви отпечатъци, никакви косми, никаква кръв, нищо. Размахът му и начинът, по който бе планирал всичко, ужасяваха разследващите. Не преследваха обикновен престъпник.

Важността на случая се подсилваше от факта, че бащата на Джилиана Кемп беше един от двамата заместник-директори на градската полиция. От само себе си се разбираше, че разследването беше най-приоритетната задача на участъка. Онова, което не стана публично достояние навремето, беше фактът, че при похищението

Джилиана е била бременна в третия месец. Пазеха го в тайна, докато полицаите я издирваха денонощно.

От Джилиана нямаше ни вест, ни кост. Тялото ѝ не беше открито. Вероятно беше мъртва, но кога беше убита? Най-лошият сценарий беше и най-очевидният: не е била убита веднага, а е била държана в плен, докато роди.

Девет месеца след изчезването ѝ паричната награда продължаваше да расте и сигнал отведе полицията до заложна къща, близо до моя жилищен блок. Златна верижка с малка гръцка монета била заложена за двеста долара. Ченгетата агресивно и неуморно се опитваха да проследят притежателите на верижката. Стигнаха до друга заложна къща, до друга сделка и накрая заподозряха мъж на име Арч Суенгър.

Трийсет и една годишен лентяй без явни средства за препитание, Суенгър имал няколко малки кражби зад гърба и история като дребен наркопласьор. Живеел на паркинг за каравани с майка си — пияница с инвалидна пенсия. След едномесечно интензивно наблюдение и разследване Суенгър най-накрая бил прибран за разпит. Отговарял уклончиво и лукаво и след двучасов безполезен разпит млъкнал и поискал адвокат. Полицията не разполагала с достатъчно улики, затова го освободили, но продължили да наблюдават всяка негова крачка. Въпреки това той няколко пъти успял да им се изплъзне, но винаги се връщал у дома.

Предишната седмица го закарали отново за разпит. Той поискал адвокат.

— Добре, кой е адвокатът ти? — попитал полицаят.

— Един, който се казва Ръд, Себастиан Ръд.

Последното, от което се нуждая, са още проблеми с полицията. Но както казваме ние, адвокатите: невинаги избираме клиентите си. Всеки обвиняем, колкото и отвратително да е престъплението му, има право на адвокат. Повечето лаици не го разбират и не им пука. И на мен не ми пука. Това ми е работата. Честно казано, отначало се въодушевих, че Суенгър е избрал мен, въодушевих се, че отново ще съм в играта, че ще имам шанс да участвам в поредния сензационен процес.

Този случай обаче ще ме преследва вечно. Ще проклинам деня, когато поех към централния арест за първия си разговор с Арч Суенгър.

Информацията изтича от полицейското управление през повече пробойни, отколкото има стар водопровод, и когато пристигам в ареста, вече се е разчуло. Репортер с оператор ме хваща на влизане в сградата и настоява да узнае дали представлявам Арч Суенгър. Аз отговарям грубо с „без коментар“ и отминавам. Но от този момент нататък всички в града знаят, че аз съм адвокатът му. Идеално си пасваме, нали? Чудовищен убиец и адвокат негодник, готов да защитава всеки.

Много пъти съм бил в централния арест и там винаги кипи от напрегната енергия. Редови полицаи с униформи забързано кръстосват напред-назад и подмятат по някоя грубиянска шега на седналите зад бюрата. Разследващи полицаи с евтини костюми седят на пейки в очакване на лоши новини. И винаги има по някой адвокат, който напрегнато уговаря за нещо ченге или бърза да отиде при клиента си, преди той да се е раздрънкарал.

Днес атмосферата е особено тежка, усеща се напрежение. Привличам повече погледи от обикновено, когато влизам през входната врата. И защо не? Заловили са убиеца, намира се малко по-надолу по коридора. А ето го и адвоката му, който идва да го спаси. И двамата трябва да бъдат пипнати и изтезавани. Освен това още смъди и раната от процеса срещу Ренфро. Беше само преди три седмици, а

ченгетата имат дълга памет. Някои от тях с удоволствие биха грабнали полицейска палка, за да ми строят костите, че и по-лошо.

Превеждат ме през лабиринта до стаята за разпит. Надолу по коридора има двама от отдел „Убийства“ — пушат и гледат в едностранно огледало. Ланди Риърдън е полицаецът, който ми се обади с новината, че от всички адвокати в града съм избран аз. Риърдън е най-добрият детектив в отдела. На около шейсет е, но изглежда с десет години по-възрастен, има гъста бяла коса, която обикновено е рошава. Продължава да пуши — доказва го сбръчканото му лице.

Той ме забелязва и кимва. Вика ме. Колегата му изчезва.

Хубавото на Ланди Риърдън е, че е жестоко откровен и няма да си губи времето със случай, който не може да докаже. Рови здравата за доказателства, но ако не намери, значи няма, и толкова. За трийсет години нито веднъж не е обвинил в убийство погрешен заподозрян. Обаче, ако Ланди те пипне за убийство, съдията и съдебните заседатели ще приемат доказателствата и със сигурност ще пукнеш в затвора.

Случаят на Джилиана Кемп му е поверен още от самото начало. Преди четири месеца Ланди прекара лек инфаркт и лекарят му каза да се пенсионира. Той си намери друг лекар.

Стоя до него и двамата гледаме през огледалото. Не се поздравяваме. Ланди смята, че адвокатите на престъпници са измет и никога не би се ръкувал с такъв.

Суенгър е сам в стаята за разпити. Наклонил е назад сгъваемия си стол и е вдигнал крака върху масата, отегчен до смърт.

— Какво каза? — питам Ланди.

— Нищо. Името и адреса си. Чел за теб във вестника.

— Значи може да чете?

— Коефициентът му на интелигентност вероятно е към сто и трийсет. Само изглежда като глупак.

Ама разбира се. Пълен и с двойна брадичка, с едри кафяви лунички от шията нагоре. Главата му е обръсната, с изключение на съвсем малко четина с гел като прическите отпреди шейсет години, отпреди „Бийтълс“. С цел да привлече внимание или присмех носи кръгли очила — нелепо големи и сини.

— Заради тези очила — казвам.

— От дрогерията са, евтини и фалшиви. Не му трябват очила, но си въобразява, че много умно се дегизира. Всъщност доста го бива. През последния месец няколко пъти се изплъзва от наблюдението ни, но винаги се прибира у дома.

— Какво имате за него?

Ланди въздъхва уморено и безсилно.

— Не много.

Възхищавам се на честността му. Той е блестящо ченге и знае, че е непредпазливо да бъде искрен с мен, но аз му вярвам.

— Има ли достатъчно доказателства за обвинение?

— Иска ми се. Много сме далече дори от основания за арест. Шефът иска да го задържим седмица-две. Да го натиснем здраво, да видим дали ще се огъне. Едва ли. Сигурно пак ще го пуснем. Между нас казано, Ръд, нямаме много.

— Но явно имате достатъчно подозрения.

Ланди изсумтява и се засмива.

— В това ни бива. Като говорим за подозрения — погледни го само. Бих го затворил за десет години в карцера само въз основа на първото ми впечатление.

— Може би пет — отвръщам.

— Говори с него и ако искаш, утре ще ти покажа досието.

— Добре, влизам, но за пръв път го виждам и не съм сигурен, че ще му стана адвокат. Винаги стои въпросът с хонорара, а той не ми изглежда платежоспособен. Ако няма средства, да го поемат служебни защитници. А аз излизам от картинката.

— Приятно прекарване.

Суенгър сваля крака от масата, изправя се и двамата се запознаваме. Здраво ръкостискане, гледа ме в очите, спокоен глас без следа от притеснение. Запазвам спокойствие и се сдържам да не му кажа да свали тези проклети очила. Щом ги харесва, и аз ще си падна по тях.

— Гледах ви по телевизията — казва той. — С онзи боец, който уби рефера в клетката. Какво стана с него?

— Още не се знае, предстои процес. Ходите ли да гледате свободни боеве?

— Не, гледам ги по телевизията с майка ми. Преди няколко години си мислех дали да не се захвана с този спорт.

Едва не прихвам. Дори да свали тринайсетина килограма и да тренира по осем часа дневно, няма да издържи и десет секунди в клетката. Най-вероятно ще припадне още в съблекалнята. Сядам на масата с празни ръце и питам:

— А сега ми кажете за какво искате да говорим?

— За онова момиче, знаете случая. Ченгетата смятат, че съм замесен, и ме тормозят. От месеци ми дишат във врата, все се спотайват, като че ли не знам какво става. За втори път ме прибират тук като по телевизията. Гледате ли „Закон и ред“? Е, тия типове явно много го гледат, но са скапани актьори, нали разбирате? Старият с бялата коса, Риърдън, струва ми се, той е свестен, винаги търси истината и се опитва да намери начин да ми помогне. Така е. После онзи кльошавият, Баркли, нахлува и започва да крещи. Крачи напред-назад. Доброто и лошото ченге, като че ли не знам играта. Не ми е за пръв път.

— Не за пръв път ви обвиняват в убийство ли?

— Чакайте малко, Супермен, още не са ме обвинили.

— Добре, да допуснем, че ви обвинят в убийство. Доколкото разбирам, искате да ви представявам.

— Ами че защо иначе да ви викам, господин Ръд? Не съм сигурен, че се нуждае от адвокат в момента, но точно така ми се

струва, да му се не види.

— Ясно. Работите ли?

— От време на време. Колко вземате за дело за убийство?

— Зависи колко може да плати човекът. В случай като този ще ми трябват десет хиляди аванс, които ще са достатъчни за предварителното производство. Когато стигнем до процес, ще стигнем и до сериозния хонорар. Ако не се споразумеем, ще потърсите друг.

— Кой друг?

— Някой от Центъра за служебна защита. Буквално всички убийства са техни.

— Ясно. Но вие не отчитате нещо, господин Ръд — медийната шумотевица. Големите дела не са много. Красиво момиче, важно семейство, а и бебето. Ако е родила, тогава къде е детето? Пресата направо ще откачи. Имайте предвид, че това е новина за първа страница, и то още отсега. Гледал съм ви по телевизията. Знам колко обичате да ръмжите, да се зъбите и да се перчите пред камерите. Делото ще бъде златна мина за моя защитник. Съгласен ли сте, господин Ръд?

Удря право в целта, но не мога да го призная.

— Не работя без пари, господин Суенгър, колкото и голяма да е медийната шумотевица. Имам твърде много други клиенти.

— Разбира се, че имате. Известен адвокат като вас. Не извиках тук някой новобранец да ме спасява. Става дума за смъртна присъда, човече, сериозно го мислят. Ще намеря парите по един или друг начин. Въпросът е дали ще поемете делото ми.

Обикновено на този етап от първата среща обвиняемият вече отхвърля обвиненията. Мислено си отбелязвам, че Суенгър не го е направил, изобщо не е повдигнал въпроса за вината или невинността. Всъщност той сякаш очаква с нетърпение предявяването на обвинение и големия процес, който ще последва.

— Да, ще ви представявам, ако се споразумеем за парите и ако наистина ви обвинят. Мисля, че имат начини да го направят. А междувременно не казвайте нищо на полицаите, на никой от тях. Ясно?

— Ясно, човече. Можете ли да ги накарате да ме оставят на мира, да спрат да ме тормозят?

— Ще видя какво мога да направя.

Ръкуваме се отново и аз излизам. Риърдън не е помръднал. Наблюдавал е кратката ни среща и сигурно е слушал всяка дума, макар да е незаконно. До него в цивилни дрехи стои Рой Кемп, бащата на изчезналото момиче. Отправя ми поглед, в който блика неистова омраза, като че ли няколкото минути, които съм прекарал с техния пръв и доста неубедителен заподозрян са недвусмислено доказателство за участието ми в изчезването на дъщеря му.

Съчувствам на този човек и семейството му, но в момента той иска да ме удуши.

Пред сградата са се събрали репортери. Щом ме забелязват, започват да подскачат и да се блъскат. Минавам покрай тях с думите „без коментар, без коментар, без коментар“, докато те блъват идиотските си въпроси. Един дори се прониква: „Господин Ръд, клиентът ви отвлякъл ли е Джилиана Кемп?“. Искане ми се да спра, да се приближа до този палячо и да го попитам дали не би могъл да измисли по-тъп въпрос. Вместо това обаче просто ги подминавам и се качвам в буса при Партнър.

В новините в шест вечерта гръмко обявяват, че полицията има заподозрян по случая „Кемп“. Показват видеоматериал с Арч Суенгър, обграден от репортери на излизане от ареста скоро след мен. Според източниците (неназовани, разбира се, но несъмнено от тази сграда) той е разпитан от полицията и скоро ще бъде арестуван и обвинен в отвличане и убийство. Фактът, че е наел Себастиан Ръд да го защитава, е доказателство, че е виновен! Водещите ми се мръщят от екраните.

Най-сетне градът може да си поеме дъх. Заловили са убиеца! За да облекчи натиска върху себе си, полицията започва да трови общественото мнение и да насажда презумпция за вина по обичайния си начин — като манипулира медиите. Изтичане на информация тук-там и ето че камерите се появяват да заснемат лице, което всички отчаяно копнеят да видят. Така наречените журналисти си гонят опашката, а Арч Суенгър направо го броят за осъден.

Защо изобщо да си правим труда да организираме съдебен процес?

Ако ченгетата не могат да обвинят някого с помощта на доказателства, използват медиите, за да го обвинят чрез подозрения.

Прекарвам много време в сградата, официално и нежно наричана Стария съд. Това е внушителна постройка от началото на двайсети век, с високи готически колони и високи тавани, бели мраморни коридори, украсени от двете страни с бюстове и портрети на починали съдии, извити стълбища и четири етажа със съдебни зали и канцеларии. Обикновено гъмжи от хора — адвокати, които си вършат работата, тъжители, които търсят нужната съдебна зала, семейства на обвиняеми, които боязливо се лутат, потенциални съдебни заседатели, стиснали призовките си, и полицаи, които чакат да дадат показания. В града има пет хиляди адвокати и понякога сякаш всички ние обикаляме по етажите на Стария съд.

Една сутрин тъкмо излизам от изслушване, когато до мен застава човек, който ми изглежда смътно познат, и пита:

— Здравсти, Ръд, имаш ли минутка?

Не ми допада нито видът му, нито тонът, нито грубостта. Защо не „господин Ръд“ например? Не спирам, а той крачи до мен.

— Познаваме ли се? — питам.

— Няма значение. Трябва да обсъдим нещо.

Поглеждам го, както вървим. Евтин костюм, кафеникава риза, отвратителна вратовръзка, няколко малки белега по лицето, каквито оставят юмруци и бирени бутилки.

— О, нима? — отговарям възможно най-грубо.

— Трябва да поговорим за Връзката.

Разумът ми подсказва да не спирам, но краката ми просто се заковават на място. Стомахът ми се преобръща обратно, сърцето ми тупти бясно. Поглеждам гангстера и казвам:

— Виж ти! Как е Връзката напоследък?

Минали са два месеца от зрелищното му бягство минути преди изпълнението на смъртната присъда и нямам от него ни вест, ни кост. Не съм и очаквал да се свърже с мен, но не съм съвсем изненадан. Уплашен съм може би, но не и изумен. Уединяваме се в един ъгъл.

Гангстерът се представя като Фанго и наистина има десет процента вероятност Фанго да е името на акта му за раждане.

Облегнал гръб на стената, от ъгъла наблюдавам преминаващите и двамата разговаряме тихо, почти без да мърдаме устни.

— На Връзката хич не му е лесно, да знаеш. Няма мангизи, ама никакви, защото ченгетата държат под око всеки, който има дори далечна връзка с бизнеса. Наблюдават сина му, хората му, мен, всички. Ако сега си купя билет до Маями, ченгетата веднага ще научат. Не може да се диша, ако ме разбираш.

Всъщност не го разбирам, но просто кимам. Той продължава:

— Както и да е, Връзката смята, че му дължиш пари. Платил ти е една камара, ти нищо не свърши, здравата го прецака, да знаеш, и сега той си иска мангизите.

Изсмивам се насила, като че ли не съм чувал по-смешно нещо. И си е за смях — клиент, получил присъда, си иска обратно адвокатския хонорар след края на делото. Фанго обаче не е в настроение за шеги.

— Интересно — казвам. — И колко точно пари иска?

— Всичките. Сто бона. В брой.

— Разбирам. Значи цялата работа, която свърших, е била безвъзмездна, така ли, Фанго?

— Връзката смята, че работата ти пет пари не струва. Тъй де, ти нищо не направи за него. Нае те, защото уж си печен и много се репчиш, така че трябваше да го отървеш. Кое то не стана, разбира се, прецакаха го отвсякъде. Според него здравата си се изложил, затова си иска мангизите обратно.

— Връзката сам се прецака, като уби съдия. Да се чудиш защо, ама когато това стане, а то става изключително рядко, другите съдии адски се вбесяват. Обясних му го, преди да ме наеме. Писмено дори. Казах му, че ще е чудо да спечелим, защото доказателствата са бетон. Да, той наистина ми плати в брой, но аз осчетоводих всичко и изплатих на Чичо Сам една трета. Другото е похарчено отдавна. Така че нищо не е останало за Връзката. Съжалявам.

Партньор приближава и аз му кимвам. Фарго го вижда, познава го и казва:

— Ти имаш един питбул, Ръд, но Връзката има малко повече. Давам ти трийсет дни да събереш парите. Ще се върна.

Обръща се и нарочно блъска Партнър на тръгване. Партнър е способен да му счупи врата, но му правя знак да запази самообладание. Няма смисъл да започва юмручен бой наред Стария Съд, макар че съм присъствал на няколко там. Предимно между разгневени юристи, които си разменят удари.

Скоро след като Тадео се прочу с убийството на рефер, към мен започнаха да се обръщат лекари, които твърдяха, че са вещи лица и искат да участват в шоуто. Бяха общо четирима, до един с медицинско образование и впечатляващи биографии, до един с опит в съдебната зала. Бяха чели за случая, бяха гледали видеото и в различна степен предлагаха едно и също — да свидетелстват, че Тадео е бил невменяем от правна гледна точка, когато е нападнал Шон Кинг на ринга. Че не е различавал добро от зло и не е осъзнавал какво прави.

„Невменяемост“ е правен термин, не медицински.

Разговарях и с четиримата, направих някои проучвания, обадих се на други адвокати, които бяха ползвали услугите им, и се спрях на д-р Тасълман от Сан Франциско. Срещу двайсет хиляди долара, плюс разноските, той е съгласен да свидетелства в полза на Тадео и да направи чудеса със съдебните заседатели. Тепърва ще се срещне с обвиняемия, но е убеден, че вече знае истината.

Истината може да струва скъпо, особено когато я подсигурира нещо лице. Нашата правна система направо е залята от експерти, които не правят почти нищо друго — не преподават, не изследват, не пишат. Просто обикалят страната като наемници и свидетелстват срещу безбожни хонорари. Изберете си проблем, набор от факти, трудна кауза, непредвидим резултат, каквото и да е всъщност, и ще се натъкнете на цял камион хора с научни степени, готови да свидетелстват с всякакви безумни теории. Те се рекламират. Те настоятелно молят. Те душат за дела. Навъртат се на места, където се събират адвокати да пийнат по нещо и да си сверят бележките. Хвалят се със своите „победи“. Рядко споменават загубите.

Понякога биват злепоставяни на кръстосаните разпити в съдебната зала, но остават в играта, защото много често думите им дават резултат. В наказателните дела е достатъчно експертът да убеди само един съдебен заседател, за да не може журито да постигне единодушно съгласие и процесът да се провали. Ако и при новия процес няма единодушие, прокуратурата обикновено вдига ръце.

Срещам се с Тадео в стаята за посещения в затвора, обичайното ни място, за да обсъдим евентуалната роля на д-р Тасълман в защитата му. Вещото лице ще свидетелства, че той, Тадео, е изключил за момент, че е превъртял и не помни случилото се. Новата теория допада на Тадео. Да, като се замисли, наистина бил откачил. Обявявам хонорара на доктора и той отговаря, че е фалирал. Вече съм споменавал и своя хонорар, но тогава е още по-фалирал. Излишно е да отбелязвам, че представлявам Тадео Запате само защото го обичам. И заради славата.

Това е теорията на О Джей Симпсън относно адвокатските хонорари: няма да ти плащам, имаш късмет, че си тук. Напиши книга и спечели някой долар.

„Хари и Хари“ изготвят документацията и аз уведомявам по съответния ред съда, че защитата ще пледира за невменяемост. Асът на прокурорите Макс Манчини както винаги надава вой. Макс е поел изцяло процеса срещу Запате най-вече поради неопровержимите доказателства за вината му, но и заради славата. Все още предлага петнайсет години срещу признаване на вина. Аз се инатя на десет, но не съм сигурен, че клиентът ми ще се признае за виновен в убийство. Седмиците се нижат, Тадео се ползва с многочасови безплатни правни услуги в затвора и още по-неотклонно вярва, че мога да направя нещо и да го измъкна. Иска някоя от онези технически подробности, за която знаят всичките му съкилийници.

Доктор Тасълман пристига в града и се срещаме на обед. Той е пенсионер. Като психиатър никога не е обичал да преподава или да изслушва пациентите си. Открай време го интригува невменяемостта от юридическа гледна точка — престъпленията от страст, неустоимият импулс, мигът, когато съзнанието е дотолкова преизпълнено с емоция и омраза, че разпорежда на тялото да прибегне към насилие по невъобразим начин. Предпочита само той да говори. С това ме убеждава колко е съобразителен.

Слушам щуротиите му и се опитвам да анализирам как ще реагират съдебните заседатели. Той е симпатичен, сериозен, умен и говори добре. Освен това е от Калифорния, на повече от три хиляди километра от тук. Всички адвокати знаят, че колкото по-отдалече идва едно нещо лице, толкова по-достоверно стои в очите на съдебните заседатели.

Пиша му чек за половината хонорар. Другата половина е дължима по време на процеса.

В продължение на два часа той преглежда Тадео и — каква изненада! — вече е сигурен, че хлапето просто е изгубило разсъдъка си, полудяло е и не помни как е пребило рефера.

Имаме защита, колкото и да е несигурна. Не съм особено въодушевен, защото прокуратурата ще привика двама-трима експерти, благонадеждни поне колкото Тасълман, които ще ни заслепят с блясъка си. Тадео ще даде показания и ще се справи убедително, докато аз го разпитвам, може би дори ще пусне някоя сълза, но после Манчини ще го схруска на кръстосания разпит.

Видеото не лъже. Все още съм убеден, че съдебните заседатели ще го гледат отново и отново и ще прозрат истината. Безмълвно ще се подиграват на Тасълман и ще се присмиват на Тадео, а накрая ще отсъдят, че е виновен. Което означава от двайсет до трийсет години. В деня на процеса сигурно ще убедя прокурора да смъкне присъдата на четиринайсет-петнайсет години при споразумение.

Как обаче да убедя твърдоглав двайсет и две годишен младеж да се признае за виновен, за да получи петнайсет години? Да го заплаща с трийсетгодишна присъда? Едва ли. Великият Тадео Запате не се плаши лесно.

Днес е осмият рожден ден на Старчър. Според старата съдебна заповед, която недвусмислено определя колко време да прекарвам със сина си, ми се полагат два часа с него на рождените му дни.

Майка му смята двата часа за твърде много. Нея ако питаш, един час е предостатъчен; всъщност би предпочела да нямам никакво време. Цели напълно да ме изтласка от живота му, но няма да позволя това да се случи. Може и да съм жалък баща, но се старая. Току-виж, някой ден детето поискало да прекарва повече време с мен, за да се махне от кавгите между майките си.

Затова седя в „Макдоналдс“ и чакам да започнат моите два часа. Джудит най-накрая се появява с ягуара си, адвокатския ѝ автомобил. Излиза заедно със Старчър. Въвежда го вътре, начумерва се, все едно предпочита да е някъде другаде, и ми го предава.

— Ще се върна в пет — просъсква тя.

— Вече е четири и петнайсет — отбелязвам.

Тя не ми обръща внимание. Тръгва си намусена, а той се настанява срещу мен. Усмиввам се и питам:

— Как е, приятелче?

— Добре — промърморва той, все едно го е страх да говори с баща си.

Не мога дори да си представя строгите нареждания, които му е дала Джудит на път за насам. Не яж. Не пий. Не играй на площадката. Измий си ръцете. Не отговаряй на въпроси, ако „той“ те разпитва за мен и Ава или за нещо, свързано с къщи. Не си прекарвай хубаво.

Обикновено му трябват няколко минути, за да се отърси от глупостите, които му е набила в главата, и да се отпусне в мое присъствие.

— Честит рожден ден — казвам.

— Благодаря.

— Разбрах от майка ти, че ще има голямо парти в събота. С много деца, торта, такива работи. Ще бъде забавно.

— Сигурно.

Аз, естествено, не съм поканен. Празненството ще бъде в неговия дом, където прекарва половината от живота си с Джудит и Ана. Място, което не съм виждал.

— Гладен ли си?

Озърта се. Намираме се в „Макдоналдс“, детския рай, където всичко е измислено така, че да събужда желание за храната, която изглежда много по-апетитна на стената, отколкото по масите. Спира се на голям плакат, рекламиращ нов сладолед, който се казва „Макфрост“. Изглежда много добре.

— Аз ще опитам това — казвам. — А ти?

— Мама каза, че не бива да ям нищо тук. Било вредно за мен.

Това е моето време, не на Джудит. Усмиввам се и се привеждам напред, сякаш сме двама заговорници.

— Но мама не е тук, нали? Аз няма да ѝ кажа и ти няма да ѝ кажеш. Това са си мъжки работи.

Той се ухилва и казва:

— Добре.

Изваждам изпод масата кутия, опакована като подарък, и я поставям върху масата.

— За теб е, приятелче. Хайде, отвори го.

Грабва го, докато аз се запътвам към касите. Когато се връщам, той разглежда дъската за табла. Като бях малък, дядо ме научи да играя на дама, после на табла и накрая на шах. Бях запален по всякакви настолни игри. Подарявах ми ги на всяка Коледа и на рождения ми ден. Когато станах на десет, в стаята си имах купища от тях, за които се грижех старателно. Рядко губех срещу някого. Любимата ми беше таблата и тормозех дядо, майка и приятелите ми, всъщност всеки, да играем. Дванадесетгодишен станах трети в градския детски турнир. На осемнайсет се представях добре в турнирите за възрастни. В колежа играех за пари, докато състудентите ми не престанаха да играят със залози срещу мен.

Надявам се синът ми да прихване нещо от тази моя страст. Вече е очевидно, че и като порасне, най-вероятно ще прилича на мен, ще има моята походка и моя говор. Много е умен, но трябва да призная, че това до голяма степен е наследил от майка си. Джудит и Ава не му позволяват да припарва до видеоигри. След процеса срещу Ренфро страшно одобрявам тази забрана.

— Какво е това? — пита той, взема своя „Макфрост“ и разглежда дъската.

— Казва се табла, игра, създадена преди векове. Ще те науча как се играе.

— Изглежда трудна — отбелязва той и лапва лъжичка сладолед.

— Не е. Започнах да я играя, когато бях на осем. Бързо ще се научиш.

— Добре — съгласява се Старчър, готов за предизвикателството. Подреждам пуловете и му обяснявам основните правила.

Партнър намира място на претъпкания паркинг и влиза в мола. Ще отиде в двуетажен ресторант, който заема цяло крило, и ще си намери място до прозореца на бара на горния етаж. Оттам ще наблюдава буса, за да види кой още го наблюдава.

В четири следобед Арч Суенгър чука на плъзгащата се врата. Отварям. Добре дошъл в кантората ми. Той се настанява на удобната седалка и се озърта. Усмехнат оглежда телевизора, стереото, канапето, хладилника.

— Много готино — отбелязва. — Верно ли това ти е кантората?

— Да.

— Мислех, че тузар като теб ще има лъскав кабинет в някоя от ония високи сгради в центъра.

— Имах, но хвърлиха в него запалителна бомба. Сега предпочитам да бъда движеща се мишена.

Той се вира в мен за секунда, като че ли не е сигурен дали говоря сериозно. Шантавите сини очила са заменени с очила за четене с черни рамки, които наистина му придават по-интелигентен вид. Носи черен филцов каскет. Добра маскировка. От няколко метра човек не би познал, че е същият човек.

— Верно ли са взривили кантората ти?

— Да, преди пет години. Не питай кой, защото не знам. Беше или наркопласъор, или наркоченгетата. Според мен второто, защото полицията почти не си мръдна пръста да разследва пожара.

— Ей това ми харесва у теб, господин Ръд. Може ли да те наричам Себастиан?

— Предпочитам господин Ръд, докато не ме наемеш. После може Себастиан.

— Добре, господин Ръд, харесва ми, че ченгетата не те харесват и ти не ги харесваш.

— Познавам много, с които се разбираме чудесно — послъгвам донякъде. Харесвам Нейт Спърио и още един-двама. — А сега делово. Говорих с разследващия полицай, нашия приятел Ланди Риърдън, и

разбрах, че нямат много доказателства. Почти сигурни са, че ти си извършителят, но още не могат да го докажат.

Сега е моментът той да отрече вината си. Да подхвърли нещо просто и съвсем банално като например „Хванали са не когото трябва“. Вместо това той казва:

— Имал съм и други адвокати, повечето назначени от съда, но никога не съм им вярвал, нали разбираш? Ти обаче ми вдъхваш доверие, господин Ръд.

— Да се върнем на уговорката, Арч. Срещу десет хиляди долара ще те представлявам до повдигане на обвинението. След като обвинителният акт срещу теб бъде внесен, спирам да те представлявам. Тогава ще седнем и отново ще обсъдим бъдещето си заедно.

— Нямам десет бона и според мен това е твърде много само за да стигнем до обвинителния акт. Знам как работи системата.

Донякъде има право. Десет бона за предварителните схватки са много, но аз винаги предпочитам да тръгвам отвисоко.

— Няма да се пазарим, Арч. Аз съм зает адвокат с много клиенти.

Той изважда сгънат чек от джоба на ризата си.

— Ето пет хиляди от сметката на майка ми. Не можем да си позволим повече.

Разгръщам чека. Местна банка. Пет хиляди. Подписът е на някоя си Луиз Пауъл.

— Пауъл беше третият ѝ съпруг, но той умря. Родителите ми се разведоха, когато бях още дете. Не съм виждал скъпия ми баща много отдавна.

С пет бона ще остана в играта и в новините, а и не е лош хонорар за първите един-два рунда. Отново сгъвам чека, прибирам го в джоба на ризата си и вадя договор за правни услуги. Мобилният ми е върху масичката пред мен. Вибрира. Партнър е.

— Извини ме за секунда, трябва да вдигна.

— Кантората е твоя.

— Две ченгета в бял джип на петнайсетина метра. Току-що спряха и оглеждат буса.

— Благодаря. Дръж ме в течение. — Казвам на Суенгър: — Твоите приятелчета са надушили следата. Знаят, че си тук и че това е

моят бус. Но няма нищо нередно адвокат да се среща с клиента си.

Той поклаща глава и казва:

— Следят ме навсякъде. Трябва да ми помогнеш.

Стъпка по стъпка му разяснявам договора. Когато сме уточнили всичко, и двамата подписваме. Накрая добавям:

— Сега отивам право в банката. Ако чекът няма покритие, договорът е нищожен. Ясно?

— Мислиш ли, че ще напиша чек без покритие?

Не успявам да сдържа усмивката си.

— Майка ти го е написала. Не рискувам.

— Тя пие много, но не е мошеничка.

— Извинявай, Арч. Не намеквам това. Просто съм виждал много невалидни чекове.

— Както и да е — махва с ръка той.

Вторачваме се в масата за минута-две, после питам:

— Искаш ли да поговорим за нещо сега, когато вече съм ти адвокат?

— Имаш ли бира в това готино хладилниче?

Пресягам се, отварям вратичката и изваждам кутийка бира. Той я отваря и отпива голяма глътка. Харесва му и казва през смях:

— Това е най-скъпата бира, която съм пил.

— Може и така да се каже. Но не забравяй, че друг адвокат едва ли би ти поднесъл питие в кантората си.

— Дума да няма, ти си първият. — Отново отпива. — Е, Себастиан, вече може да ти казвам Себастиан, след като ти платих хонорара и подписахме договора, нали?

— Да, става.

— Е, Себастиан, какво още ще получа за пет бона освен една бира?

— Като начало правен съвет. И закрила — ченгетата няма да се изкушават да те прибират за някой от техните прословути десетчасови разпити. Няма да те закачат и ще действат по правилата. Имам си приказка с Риърдън и ще се опитам да го убедя, че не разполагат с достатъчно доказателства, за да продължат напред. А ако изровят нещо, аз най-вероятно ще науча веднага.

Той вдига кутийката, пресушава я и избърсва уста с ръкава си. Моментът отново е идеален да каже нещо от сорта на „Няма никакви

доказателства“. Арч обаче се оригва и пита:

— А ако ме арестуват?

— Тогава ще дойда в ареста и ще се опитам да те измъкна, но няма да е възможно. В този град обвинението в убийство не позволява освобождаване под гаранция. Ще подам няколко искания и ще вдигна малко шум. Имам приятели във вестника, на които ще подшушна, че полицията не разполага с почти никакви улики. Ще започна да заплашвам прокурора.

— Не е много срещу пет хилядарки. Може ли още една бира?

Поклебавам се за секунда и бързо решавам, че две е максимумът, поне в моята кантора. Подавам му още една кутийка и казвам:

— Арч, веднага ти връщам парите, ако не си доволен от споразумението ни. Както ти казах, аз съм зает адвокат с много клиенти. Пет хиляди долара няма да променят живота ми.

Той отваря кутийката и отпива разумно.

— Искаш ли си чека?

— Не.

— Тогава престани да се заяждаш за хонорара.

Вторачва се в мен и аз за пръв път забелязвам студения и празен поглед на убиец. Поглед, който ми е познат.

— Ще ме убият, Себастиан. Ченгетата не могат да докажат нищо, не могат да намерят извършителя, а са под огромен натиск. Страхуват се от мен, защото, ако ме арестуват, ще си имат работа с теб, а понеже нямат доказателства, не искат да се стига до процес. Представяш ли си, ако журито ме оправдае след шумен процес. Затова просто ще ме очистят по бързата процедура и ще спестят неприятности за всички. Знам го, сами ми го казаха. Не Риърдън. Не големите клечки в централното управление, а ченгетата на улицата, едни от онези, които непрекъснато ме следят, денонощно, всеки ден. Наблюдават караваната дори като спя. Тормозят ме, ругаят ме, заплашват ме. Знам, че ще ме убият, Себастиан. Известно ти е колко гнило е това управление.

Млъква и пак отпива от бирата.

— Едва ли чак толкова — казвам. — Да, има няколко гнили ябълки, но не съм чувал да очистят заподозрян само защото не успяват да го изпратят в затвора.

— Знам за един, когото са убили точно за това, наркопласъор. Изкараха го, че е било отмъщение на измамен клиент.

— Няма да споря по въпроса.

— Ето какъв е проблемът, Себастиан. Ако ме свитнат, никога няма да намерят трупа на онова момиче.

Стомахът ми се преобръща, но запазвам каменно изражение. Заподозреният обичайно отрича вината си. Нечувано е да признае престъплението на толкова ранен етап. Никога не питам обвиняемите, които защитавам, дали са виновни — загуба на време е, пък те и бездруго лъжат.

— Значи знаеш къде е тялото? — питам предпазливо.

— Дай да уточним едно нещо, Себастиан. Вече си ми адвокат и мога да ти казвам всичко, нали? Ако съм убил десет момичета, скрил съм труповете и ти кажа за тях, ти нямаш право да повториш нито дума пред никого, нали така?

— Точно така.

— Никога?

— Има само едно изключение от правилото. Ако ми кажеш нещо поверително, което според мен застрашава други хора, тогава имам право да го съобщя на властите. Иначе съм длъжен да мълча.

Той се усмихва доволно и отпива глътка бира.

— Споко, не съм убил десет момичета. И не съм казал, че съм убил Джилиана Кемп. Но знам къде е погребана.

— А знаеш ли кой я е убил?

Мълчи, после казва „да“ и отново млъква. Явно няма да спомене име. Пресягам се към хладилника, за да взема бира и за себе си. Прием мълчаливо няколко минути. Той наблюдава всяко мое движение, сякаш знае, че сърцето ми бие като лудо. Накрая казвам:

— Добре, не те моля да ми дадеш информация, но не мислиш ли, че е важно някой, може би аз, да знае къде е тя?

— Да, но трябва да го обмисля. Може би ще ти кажа утре. А може би не.

Замислям се за семейство Кемп и за техния неописуем кошмар. В този момент ненавиждам този тип и ми се иска да го видя зад решетките, че и по-лошо. Преспойно се налива с бира в буса ми, докато семейството страда.

— Кога е била убита? — притискам го.

— Не съм сигурен. Не съм го направил аз, кълна се. Обаче тя не е родила, докато е била в плен. Няма никакво бебе, продадено на черно.

— Май знаеш много.

— Знам прекалено много и заради това ще ме убият. Може да се наложи да изчезна, така да знаеш.

— Бягството е недвусмислен признак за вина. Ще го използват срещу теб в съда. Не те съветвам.

— Значи искаш да си стоя тук и да чакам куршума.

— Ченгетата не убиват заподозрени в убийство, Арч, ясно? Повярвай ми.

Той смачква кутийката и я оставя на масата.

— Засега нямам друго за казване, Себастиан. Ще се видим по-нататък.

— Имаш номера ми.

Отваря вратата и излиза. Партнър го е наблюдавал как се озърта за полицаи, после влиза в мола и изчезва.

С Партнър отиваме право в банката. Чекът е без покритие. Звъня на Арч цял час и най-накрая се свързвам с него. Извинява се и обещава, че чекът ще има покритие на следващия ден. Нещо ми подсказва, че е глупаво да му вярвам.

Четири и трийсет и три сутринта е и телефонът ми звъни. Грабвам го, но номерът не ми е познат. Което винаги вещае неприятности.

— Ало?

— Здравсти, Себастиан, аз съм, Арч. Имаш ли една минута?

Разбира се, Арч. Странно, но не съм особено зает посред нощ. Поемам дълбоко въздух и отговарям:

— Разбира се, Арч, имам една минута. Но е четири през нощта, затова дано да е важно.

— Извън града съм, официално бягам. Изплъзнах им се, проврях се през мрежата им и няма да се върна, така че никога няма да ме пипнат.

— Огромна грешка, Арч. Най-добре си намери нов адвокат.

— Ти си моят адвокат, Себастиан.

— Чекът е просто хартийка. Помниш ли какво ти казах?

— Още е у теб, пробвай днес. Кълна се, че ще има покритие.

Говори бързо и отсечено, все едно тича.

— Слушай, Себастиан, искам да знаеш къде е момичето, ясно? В случай че ми видят сметката. Замесени са и други хора и аз като нищо мога да изтегля късата клечка, нали ме разбираш?

— Ами не.

— Не мога да ти обясня всичко, Себастиан, сложно е. Погнали са ме — и ченгетата, и други типове, в сравнение с които ченгетата са като скаути.

— Кофти, Арч. Не мога да ти помогна.

— Виждал ли си онзи билборд на междуцатската, на около един час път южно от Сити? Голяма ярка табела наред царевична нива, на която пише: „Възстановяване след вазектомия“. Виждал ли си го, Себастиан?

— Не, струва ми се.

Всяка разумна мисъл и инстинкт ми подсказват на мига да прекъсна този разговор. Просто затвори, глупако. И повече никога не

говори с него. Но тялото ми се е сковало и нищо не мога да направя.

Гласът му вече звучи въодушевено, изглежда, всичко това наистина му е приятно.

— „Възстановяване след вазектомия при д-р У. Приемаме всякакви застраховки. Звънете денонощно. Безплатна телефонна линия.“ Там е заровена, Себастиан, под този билборд в царевичната нива. Баща ми си направил вазектомия две години преди да се родя, не знам какво се е объркало. Майка ми била адски озадачена. Може да е имало и трети човек. Така че кой е баща ми? Май никога няма да науча. Карай да върви. Но вазектомията от край време ми е интересна. Кръц-кръц, прибираш се вкъщи и до края на живота си стреляш с халосни. Елементарна процедура с драматични резултати. Ти направил ли си си вазектомия, Себастиан?

— Не.

— Така си и мислех. Ти си жребец.

— Значи ти си я заровил, това ли ми казваш, Арч?

— Нищо не ти казвам, Себастиан. Само дочуване и благодаря, че ще го пазиш в тайна. Ще ти звънна по-късно.

Увивам се с одеяло и сядам на малката тераса. Студено и тъмно е, а улиците долу са притихнали и пусти. В такива моменти се питам защо изобщо се захванах с тази професия. Защо се посветих на това да защитавам предимно хора, които са извършили ужасни неща? Мога да се оправдая с обичайните доводи, но от време на време, както сега, усещам, че тази работа не ми е по сърце. Замислям се за архитектурата, второто ми предпочитание, но познавам архитекти — и те си имат своите проблеми.

Първи сценарий: Суенгър казва истината. В този случай задължават ли ме етиката и дългът да си мълча? И да, и не. Подписали сме договор, но той го наруши, като ми даде чек без покритие. Нямаме ли договор, значи не го представлявам, но това никога не е толкова недвусмислено. Срещал съм се с него два пъти и по време на двете срещи той ме смяташе за свой адвокат. И двете ни срещи съвсем ясно бяха между адвокат и клиента му. Той ми поиска съвет. Аз му го дадох. И той се вслуша в него до голяма степен. Довери ми се. Когато ми разказа за трупа, със сигурност смяташе, че говори с адвокатата си.

Втори сценарий: Да кажем, че съм му адвокат, но че повече няма да го видя и реша да кажа на полицията какво ми е доверил. Това би било сериозно нарушение на изискването за поверителност между мен и клиента ми, вероятно достатъчно сериозно, за да изгубя адвокатските си права. Но кой ще се оплаче? Ако бяга или е мъртъв, какви неприятности може да ми създаде?

Трети сценарий: много неприятен. Ако трупът се окаже там, където твърди Суенгър, и аз съобщя на полицията, ще го погнат, ще го намерят и ще го осъдят на смърт. Той ще обвинява мен, и то с основание. С кариерата ми ще бъде свършено.

Четвърти сценарий: При никакви обстоятелства не мога да съобщя на полицията. Те не знаят, че аз знам, и аз няма да им казвам. Мисля за семейство Кемп и техния кошмар, но няма начин да наруша поверителни взаимоотношения. Ако имам късмет, семейството никога няма да узнае, че аз знам.

Пети сценарий: Суенгър лъже. Изглежда нетърпелив да ми разкаже всичко, сякаш се забавлява с някаква игра, в която ме въвлича. Игра с ужасен замисъл, която ще приключи зле. Знаел е, че няма да мога да осребря чека. Бедната му майка никога през живота си не е имала пет хиляди долара, нито пък той.

Шести сценарий: Суенгър не лъже. Мога да подшушна информацията на Нейт Спърио, моята къртица в полицията. Ще намерят тялото. Ще заловят Суенгър, ще го изправят пред съда, а аз изобщо няма да се вясвам там. Ако е убил момичето, искам да го затворят.

Обмислям още няколко сценария и ситуацията става все по-объркана, вместо да се изяснява. В пет и половина слагам кафето. Докато го чакам, подреждам всичките петнайсет топки на масата. Съседът ми се оплаква от тракането в малките часове, затова се старая да съм максимално безшумен. Вкарвам всички топки, а осмата в ъгловия джоб с един спонт, наливам си чаша силно кафе и отново вкарвам всички топки. Пак разбивам, вкарвам три топки, но четвъртата остава на ръба на джоба. Трийсет и три една след друга. Не е зле.

Възстановяване след вазектомия ли?

Полицията ме следи, но не нахъсано. Според Партнър те си ме следят през половината време и са се активизирали след срещата ми със Суенгър в буса, но това беше преди повече от седмица. Партнър ме оставя пред „Кенс Карс“, евтина автокъща за коли на старо в латиноамериканския квартал. Кен ми е бил клиент, спасих го от затвора и двамата знаем, че сътрудничеството ни не е приключило. Той обича съмнителните сделки — колкото по-съмнителни, толкова по-добре, — затова е само въпрос на време спецотрядът да се появи с нова заповед за арест.

Срещу дващест долара дневно Кен ми отпуска „под наем“ прилична кола от жалките си наличности, без да задава въпроси. Правя го от време на време, когато подозирам, че ме наблюдават. Черният ми форд се набива на очи. Очуканото комби субару, което ми е избрал Кен, няма да привлича вниманието. Прекарвам при него няколко минути, разменяме си ругатни и после се отправям на път.

Лъкатуша през порутената част на града, въртя се в кръг и хвърлям око към огледалото. Накрая намирам път, който ме извежда на междуцатската, и когато съм сигурен, че никой не ме следи, се отправям на юг. Осемдесет и четири километра след края на града минавам покрай билборда на доктор У. Както ми го описа Суенгър — голям билборд в края на царевична нива. До думите „Възстановяване след вазектомия“ се мъдри едрата глупашка физиономия на д-р У, който гледа отвисоко пътуващите на север превозни средства. Обръщам на следващата отбивка, карам шест километра обратно до билборда и паркирам наблизко. Натовареното движение боботи, а въздушната струя от големите камиони едва не помита малкото ми субару. До банкета има канавка, обрасла с бурени и задръстена от боклуци, а отвъд канавката се вижда телена ограда, оплетена с увивни растения. От другата ѝ страна има черен път, с който граничи нивата. Собственикът ѝ е разчистил тесен правоъгълник и го е отдал под наем на фирмата за билбордове, а в средата на въпросния правоъгълник са забити четири големи метални пръта, които крепят табелата. Край тях

има бурени, още боклуци и царевични стебла. Д-р У ухилено известява трафика за уменията си. Той е последният човек на света, на когото бих поверил тестисите си.

Нямам опит, но предполагам, че можеш да използваш прикритието на мрака, за да се промъкнеш по черен път, да изкопаеш хубав гроб, да довлачиш труп до него, да запълниш изкопа и да разпръснеш отгоре боклуци и чакъл, за да прикриеш следите. Няколко месеца по-късно сезоните ще се сменят и пръстта ще се слегне.

Но защо човек би избрал място, толкова близо до междуцатската магистрала, по която минават двайсет хиляди автомобила дневно? Нямам представа, но си напомням, че се опитвам да вникна в ума на много болен човек. Изглежда, винаги е успешен ход да скриеш нещо на видно място. Сигурен съм, че в три през нощта тук е доста пусто.

Взирам се в плевелите под билборда и мисля за семейство Кемп. И проклинам деня, в който срещнах Арч Суенгър.

Два дни по-късно чакам в коридора на Стария съд, когато получавам есемес от Риърдън. Пише, че трябва да поговорим, и то скоро. Спешно било. След един час Партнър ме оставя пред централния арест и аз бързо се отправям към тесния и задушен кабинет на Риърдън. Никакво „здрасти“, никакво ръкостискане, изобщо никакъв поздрав, но аз и не очаквам.

— Имаш ли малко време? — изръмжава той.

— Ето ме тук.

— Седни.

Има само едно място за сядане — тапицирана с кожа пейка, покрита с папки и прах. Поглеждам я и казвам:

— Няма нужда, ще остана прав.

— Както искаш. Имаш ли представа къде е Суенгър?

— Не, никаква. Мислех, че вие го следите.

— Следяхме го, но той се изплъзна. Вече седмица няма и следа от него. Изпари се. — Отпуска се на дървения въртящ се стол и вдига крака върху бюрото. — Още ли си му адвокат?

— Не. Когато ме нае, ми даде чек без покритие. Договорът ни е невалиден.

Самодоволна престорена усмивка.

— Е, той е на друго мнение. Това е пристигнало снощи малко след полунощ на служебния ми телефон.

Пресяга се и натиска две копчета на архаичния си телефонен секретар. След сигнала се разнася гласът на Арч: „Това е съобщение за Ланди Риърдън. Обажда се Арч Суенгър. Заминах и няма да се върна. Преследвате ме от месеци и вече ми писна. Горката ми майка не е на себе си заради постоянното наблюдение и тактиката на тормоз. Моля ви, оставете я на мира. Тя е невинна, аз също. Прекрасно знаете, че не съм убил онова момиче, нямам нищо общо. Искам да обясня всичко на някой, който ще ме чуе, но ако се върна, ще ме арестувате и ще ме пратите в затвора. Имам ценна информация, Риърдън, и искам да поговоря с някой. Знаем къде е тя сега. Какво ще кажеш?“.

Следва дълга пауза.

Поглеждам към Риърдън и той казва:

— Почакай.

Арч кашля дълго и когато отново заговаря, гласът му трепери, сякаш е развълнуван. „Само трима души знаят къде е погребана тя, Риърдън. Само трима. Аз, този, който я уби, и адвокатът ми Себастиан Ръд. Казах на Ръд, защото като мой адвокат той няма право да съобщи на никого. Шантава работа, нали, Риърдън? Защо един адвокат може да пази такива ужасни тайни? Харесвам Ръд, не ме разбирай погрешно. Нали го наех, мамка му! И ако извадите късмет и ме намерите, ще повикам Ръд да ми помогне.“ Още една пауза и после: „Трябва да вървя, Риърдън. До скоро“.

Приближавам до кожената пейка и сядам върху някакви папки. Риърдън изключва телефонния секретар и се привежда напред, облегнат на лакти.

— Съобщението е от предплатен мобилен и не можем да го проследим. Нямаме представа къде е.

Поемам дълбоко въздух, докато се опитвам да подредя мислите си. Няма стратегическа или разумна причина Суенгър да съобщава на полицията, че знам къде е заровено тялото. Точка! А фактът, че беше толкова нетърпелив да ми каже и после да изпее всичко на ченгетата, само засилва съмненията ми в него. Той е мошеник, вероятно сериен убиец, психопат, който обича да играе игрички и обожава да лъже. Но какъвто и да е, каквито и да са мотивите му, Арч ме хвърли от висока скала и сега летя в бездната.

Вратата внезапно се отваря и в стаята влиза Рой Кемп — заместник-директор на полицията и баща на изчезналото момиче. Затваря вратата зад себе си и пристъпва към мен. Коров мъж е, бивш морски пехотинец с четвъртита челюст и прошарена къса коса. Очите му са изморени и зачервени, издават какво му е струвала последната година. От тях блика омраза, от която кожата ми настръхва. Яката ми тутакси се навлажнява.

Риърдън скача на крака, изпуква кокалчетата на пръстите си, като че ли се кани да използва юмруци, и ми хвърля убийствен поглед. Сигурно наистина би ме убил.

Фатално е да проявяваш слабост пред полицай, прокурор и съдия, дори пред съдебни заседатели, но в момента не мога да изцедя и

капчица самоувереност, камо ли обичайната си дързост. Кемп веднага минава на въпроса:

— Къде е тя, Ръд?

Бавно се изправям, вдигам и двете си ръце и казвам:

— Трябва да го обмисля, ясно? Сварихте ме неподготвен. Вие сте имали време да планирате засадата. Дайте и на мен малко време.

— Пет пари не давам за твоята поверителност, за етиката и за други подобни глупости, Ръд. Нямах представа какво преживяхме. Единнайсет месеца и осемнайсет дни в пъкъла. Жена ми не може да стане от леглото. Семейството ми се разпада. Отчаяни сме, Ръд.

Колкото и да е страховит, Рой Кемп е човек, който страда неистово, баща, който преживява като сомнамбул най-ужасния си кошмар. Има нужда от тяло, от погребение, от постоянен гроб, където със съпругата му да коленичат на тревата и да плачат, както си му е редът. Ужасът и несигурността сигурно са нетърпими.

Той препречва тесния проход към изхода и аз се питам дали няма да прибегне до физическа разправа.

— Господин началник, вие допускате, че всичко казано от Арч Суенгър е истина, а това не е добро предположение — обаждам се плахо.

— Знаеш ли къде е дъщеря ми?

— Знам каквото ми каза Суенгър, но не знам дали казва истината. Честно казано, съмнявам се.

— Тогава просто ни кажи. Ние ще проверим.

— Не е толкова просто. Не мога да издавам неща, които ми е съобщил поверително, знаете го.

Кемп затваря очи. Свеждам поглед и забелязвам, че е стиснал юмруци. Бавно ги отпуска. Поглеждам към Риърдън, който се е вторачил свирепо в мен. После поглеждам към Кемп, който леко отваря зачервените си очи. Клати глава, сякаш иска да каже: „Добре, Ръд, ще играем по твоята свирка. Но ще те пипнем“.

Честно казано, съм на тяхна страна. Страшно ми се иска да им съобщя всичко, да им помогна да погребат момичето по подобаващ начин, после да им помогна да намерят Суенгър и да гледам доволно как съдебните заседатели го осъждат за убийство. За жалост обаче, и дума не може да става да действам така. Правя малка крачка към вратата.

— Сега наистина бих желал да си тръгна.

Кемп не помръдва и аз някак си успявам да се промуша покрай него, без да предизвикам сбиване. Когато стисвам бравата, почти усещам ножа в гърба си, но оцелявам и излизам в коридора. Никога не съм се изпарявал толкова бързо от централния арест.

Третият петък на месеца е, време за среща с Джудит на нашите задължителни две питиета. И двамата не го искаме, но и двамата не сме склонни да се предадем и да се откажем. Би било равносилно на признание за слабост, а това и тя, и аз не го можем, поне не един пред друг. Казваме си, че трябва да поддържаме общуването, защото имаме син. Горкото дете.

Това ще е първата ни петъчна среща, откакто тя ме замъкна в съда в безплоден опит да ми отнеме напълно правото да виждам сина си. Заради тази пресен скандал ще се усеща по-силно напрежение. Честно казано, надявах се тя да отмени срещата. Няма да е трудно да ме провокира да я завра в миша дупка.

Пристигам в бара рано и намирам сепаре. Тя идва навреме както винаги, но с мило изражение. Джудит не е мил човек и не се усмихва често. Повечето адвокати се борят със стреса, но повечето адвокати не работят във фирма с девет други жени, които са същински хиени. Кантората ѝ е като тенджерата под налягане и подозирам, че животът ѝ у дома не е много по-забавен. Колкото повече расте Старчър, толкова повече разказва за крясъците между Джудит и Ава. А аз, разбира се, гледам да измъкна от него всичките гадории, на които е свидетел.

— Как беше тази седмица? — питам. Обичайното начало.

— Както винаги. На теб обаче май ти върви. Пак има твоя снимка във вестника.

Сервитьорът взема поръчката ни, която си е една и съща: шардоне за нея, уиски сауър за мен. С каквито и приятни мисли да е влязла в бара, вече са се изпарили.

— Малко преждевременно — отговарям. — Вече не представлявам този тип. Не можеше да си позволи хонорара ми.

— Боже, и ще се лишиш от шанса да си в центъра на вниманието?

— Ще се появи друг.

— Изобщо не се съмнявам.

— Не съм в настроение да си разменяме обиди. Ще взема Старчър утре за моите трийсет и шест часа. Някакъв проблем?

— Какви са ти плановете?

— Вече трябва да представям и плановете си за одобрение, така ли? Когато го разпореди съдът?

— Просто питам, това е. Трябва да пийнеш.

Взираме се в масата още няколко минути, докато чакаме алкохола. Когато пристига, грабваме нетърпеливо чашите. След третата глътка казвам:

— Майка ми е в града. Ще заведем Старчър в мола за обичайния ритуал, с който родител без попечителство убива няколко часа в пиене на кафе, докато хлапето се вози на въртележката и вилнее на игралната площадка. После ще ядем вредна пица и вреден сладолед в някое заведение вътре и ще гледаме как клоуните се премятат и раздават балони. Накрая ще отидем до реката и ще се разходим покрай лодките на пристанището. Какво друго те интересува?

— Смяташ ли да го задържиш утре вечер?

— Имам трийсет и шест часа веднъж месечно. Коего прави от девет сутринта утре до девет вечерта в неделя. Пресметни, не е сложно.

Сервитърът идва да попита как сме. Поръчвам по още едно, макар че чашите ни не са дори наполовина празни. През последната година почти успях да се радвам на тези кратки срещи с Джудит. И двамата сме адвокати и от време на време намираме общи теми. Някога я обичах, но не съм сигурен, че тя изпитваше същото. Имаме дете. Въобразявах си, че помежду ни може да се зароди приятелство, което ми е нужно, защото имам съвсем малко приятели. В момента обаче не мога да я понасям.

Пием мълчаливо, двама вкиснати бивши любовници, които са готови да се удушат. Тя прекъсва напрежението с въпроса:

— Що за човек е Арч Суенгър?

Обсъждаме го няколко минути, после говорим за отвличането и за кошмара, в който живее семейство Кемп. Познат на Джудит преди време бил адвокат на последното гадже на Джилиана по дело за шофиране в нетрезво състояние. И би трябвало това да ме осветли някак?

Изпиваме питиетата си за трийсет минути — рекорд — и се разделяме дори без задължителното млясване по бузата.

Истинско предизвикателство е всеки месец да измислям нещо, с което да забавлявам Старчър. Вече ми каза, че му е омръзнало от мола, зоопарка, пожарната, миниголфа и кукления театър. Всъщност му се иска пак да гледаме бой в клетка, но няма да стане. Затова му купувам лодка.

Срещаме се с майка ми край езерото в градския парк. С нея пием кафе, а Старчър сърба какао. Майка ми се тревожи за възпитанието му. Детето няма никакви обноски на масата и никога не казва „господине“, „госпожо“ и „благодаря“. Настоявал съм пред него за това, но нищо не съм постигнал.

Лодката е състезателен модел с дистанционно управление и има двигател, който вие като моторна резачка. Изкуственото езеро е кръгло, с бликащ фонтан в средата. Привлича като магнит модели на лодки на всякаква възраст и за всякаква възраст. Със Старчър се туткаме с дистанционното половин час, преди да го разгадаем. Когато му свиква, аз го пускам да играе и сядам до майка ми на пейка под едно дърво.

Денят е прекрасен, въздухът е свеж и чист, а небето — искрящо синьо. Паркът гъмжи от хора — семейства, които се разхождат и ближат сладолед, майки с огромни бебешки колички, влюбени двойки, които се търкалят в листата. Не липсват и разведени бащи, които упражняват правото си на среща с децата.

С майка ми говорим за едно-друго, докато наблюдаваме от разстояние единствения ѝ внук. Тя живее на два часа път и не научава местните новини. Не е чула за случая „Суенгър“ и аз не се каня да я осведомявам. Обича да се изказва по всички въпроси, пък и не одобрява кариерата ми. Първият ѝ съпруг, баща ми, беше адвокат по вещно право, който изкарваше добри пари от сделки с недвижими имоти. Почина, когато бях на десет. Вторият ѝ съпруг натрупа състояние от гумени куршуми и почина на шейсет и две години. Страх я е да заложи на трети съпруг.

Купувам още кафе в картонени чашки и двамата подновяваме разговора си. Старчър ми махва да отида при него и когато пристигам,

ми връчва дистанционното, защото трябва да пишка. Тоалетната е от отсрещната страна на езерото, залепена за сградата на парковата администрация. Питам го дали има нужда от помощ и той ме поглежда възмутено. Вече е на осем години и става все по-самоуверен. Наблюдавам го как върви към сградата и влиза в мъжката тоалетна. Спирам лодката и чакам.

Зад мен настава неочаквано оживление, разнасят се силни сърдити гласове, после във въздуха отекват два изстрела. Хората се разпищяват. На петдесетина метра чернокож тийнейджър тича през парка, прескача една пейка, стрелва се между дърветата и потъва в гората. Тича бясно, сякаш животът му е застрашен. И явно е така. Гони го друг чернокож, разгневен и с пистолет в ръка. Той отново стреля и хората залягат на земята. Доскоро се наслаждаваха на деня, а сега са приведени, пълзят, притискат здраво децата си, бягат да си спасят кожата. Като екшън по телевизията е, като нещо, което всички сме гледали, но едва след няколко секунди разбираме, че това не е филм. Пистолетът е истински!

Първата ми мисъл е за Старчър, но той е от отсрещната страна на езерото, в тоалетната, доста далече от престрелката. Привеждам се и се озъртам като обезумял, когато в мен се блъска мъж, който бяга, промърморва едно „извинете“ и отминава.

Когато и преследвачът, и преследваният се скриват в гората, аз продължавам да чакам, страх ме е да помръдна. После в далечината се чуват още два изстрела. Ако вторият тип е настигнал първия, поне не се наложи да гледаме развръзката. Замръзнали сме, чакаме, после отново се раздвижваме. Сърцето ми блъска в гърдите, докато стоя и се вирам към дебелия ствол на дърветата като всички останали. Когато решавам, че опасността е преминала, си поемам дъх. Хората се споглеждат изумено, чувстват облекчение, но още са потресени. Наистина ли видяхме онова, което видяхме?

Двама велополицаи прелитат покрай нас и изчезват в гората.

В далечината се чува сирена.

Поглеждам към майка ми, която говори по телефона, сякаш нищо не се е случило. Поглеждам към мъжката тоалетна, Старчър още не е излязъл. Тръгвам нататък, като спирам да оставя дистанционното на пейката при майка си. Няколко мъже и момчета са влезли и излезли от тоалетната.

— Какво беше това? — пита майка ми.

— Животът в големия град — отговарям и се отдалечавам.

Старчър не е в тоалетната. Бързо излизам навън и се озъртам. Сграбчвам майка ми, казвам ѝ, че е изчезнал, и я изпращам да провери в дамската тоалетна. Няколко дълги минути двамата претърсваме района и ужасът ни расте с всяка секунда. Той не е дете, което би се запиляло ей така. Не, Старчър би се изпишкарал и веднага би се върнал при езерото, за да продължи състезанието с лодки. Сърцето ми ще се пръсне, плувнал съм в пот.

Двамата велополицаи се появяват от гората и аз хуквам към тях. Крещя, че синът ми е изчезнал, и те незабавно съобщават по радиостанцията. В отчаянието си спирам хората и ги моля за помощ.

Пристигат още двама велополицаи. Районът около езерото вече е обхванат от паника, всички знаят, че е изчезнало дете. Полицаяте се опитват да блокират целия парк, но има десетки места, откъдето може да се влезе и излезе. Пристигат патрулни коли. Настойчивият вой на сирените засилва ужаса ми. Забелязвам мъж с червен пуловер. Струва ми се, че го мярнах да влиза в тоалетната. Той потвърждава, че е бил там и е видял дете на писоара. Всичко му се сторило наред. Не, не видял детето да излиза. Тичам напред-назад по алеите, които лъкатушат през парка, и разпитвам всички дали не са забелязали осемгодишно момче, което да има вид на изгубено. Облечено е с джинси и кафяв суичър. Никой не го е виждал.

Секундите летят и аз се мъча да се успокоя: скрил се е някъде, не е отвлечен. Не се получава, паниката ми е пълна.

Това е ужасната история, за която четеш във вестниците, но ти се струва, че никога няма да се случи на теб.

Половин час по-късно майка ми е на крачка от припадък. Дошло е медицинско лице, което полага грижи за нея. Полицаяте ми казват и аз да остана там, но не ме свърта на едно място. Пълно е с ченгета. Бог да ги благослови.

Млад мъж с тъмен костюм ми се представя като Лин Колфакс. От отдел „Изчезнали деца“ на градската полиция. Що за болно общество — да се нуждае от специален отдел, който издирва изчезнали деца!

Двамата възстановяваме последния час. Заставам точно където стоях, когато Старчър тръгна към тоалетната на трийсетина метра от тук. Не го изпуснах от поглед, докато не влезе, после ме стресна стрелбата. Стъпка по стъпка, мисъл по мисъл повтаряме всичко.

Мъжката тоалетна има само една врата, прозорци няма. Нито аз, нито агент Колфакс сме в състояние да проумеем как някой ще сграбчи осемгодишно момче и ще го отнесе незабелязано. В онзи момент обаче повечето хора бяха край езерото — или приклекли зад пейки и храсти, или проснати на земята, докато се стреляше. И други свидетели го потвърждават. Преценяваме, че случката, приковала вниманието ни, е траяла петнайсет, може ми двайсет секунди. Предостатъчно време, предполагам.

Час по-късно признавам пред себе си, че Старчър не се е скрил някъде. Бил е отвлечен.

Най-добрият начин да запозная Джудит със ситуацията е да я извикам тук, да прецени сама. Ако нещо се случи със сина ни, тя никога няма да ми прости и винаги ще твърди, че понеже съм неспособен баща, нехаен във всяко отношение, изчезването на детето е изцяло по моя вина. Страхотно, Джудит, ти печелиш, вината е моя.

Сигурно би помогнало, ако тя сама види местопрестъплението, особено гъмжащо от полиция.

Дълго се вирам в мобилния си и накрая се обаждам. Тя веднага пита:

— Какво има?

Преглъщам измъчено и се опитвам да звуча спокойно:

— Джудит, Старчър изчезна. Намирам се на езерото в парка с баба му и с полицията. Изчезна преди около час. Трябва да дойдеш?

— Каквооо? — изпищява тя.

— Чу ме. Старчър изчезна. Мисля, че са го отвлекли.

— Какво?! Как?! — отново пищи тя. — Не го ли гледаше?

— Гледах го, разбира се. Ще спорим после. Просто ела.

Двайсет минути по-късно я виждам да тича по алеята, обезумяла от ужас. Когато приближава езерото и вижда полицията, после мен, после жълтите полицейски ленти, опънати около тоалетните, спира, вдига ръка към устата си и избухва в плач. Двамата с Лин Колфакс се приближаваме до нея и се опитваме да я успокоим. Тя скърца със зъби и пита:

— Какво се случи?

Бърше очи, докато отново разказваме събитията. И отново. На мен не казва и дума, като че ли не съм участник в тази драма. Дори не ме поглежда. Върти Колфакс на шиш, докато не изчерпва всички въпроси. Поема изцяло нещата в свои ръце, дори го осведомява, че тя е родителят, на когото е поверено детето, и всичко трябва да минава през нея. На мен гледа просто като на безотговорна бавачка.

Джудит има снимка на Старчър в смартфона си. Колфакс я изпраща по имейл в отдела си. Уверява ни, че веднага ще разлепят

плакати. Полицията е вдигната на крак. Всеки полицай в града издирва Старчър.

Накрая си тръгваме от парка, колкото и да е болезнено. Бих предпочел да остана там целия следобед и през нощта, просто да чакам момченцето ми да се появи и да попита: „Къде ми е лодката?“. Там е видяло баща си за последен път. Ако просто се е изгубило, може пък да намери обратния път. Преживяваме всичко като насън, вцепенени от страх, и си повтаряме, че това не е истина.

Лин Колфакс твърди, че е минавал през подобен ужас и че най-добрият ход в момента е да се срещнем в централното управление, в неговия кабинет, и да обсъдим как да процедираме. Става дума или за похищение, или за изчезване, или за отвличане с цел откуп, а трите неща поставят различни проблеми.

Отвеждам майка ми в апартамента, където я посреща Партнър. Той ще се грижи за нея няколко часа. Тя се обвинява, че не е била побдителна, и мърмори, че онази кучка Джудит се е направила, че не забелязва присъствието ѝ.

— Защо изобщо се ожени за тази проклетия?

Нямах избор. Ти сериозно ли, мамо? Не може ли да го обсъдим по-късно?

Колфакс има подредено бюро и уравновесено, успокоително присъствие. За нас — за Джудит и за мен — това не означава нищо. Ава, третият родител, е извън града. Най-напред той ни разказва за похищение с щастлив финал. Повечето приключват лошо, знам го. Чел съм резюметата. С всеки изминал час шансовете за благополучен изход намаляват.

Пита ме дали е възможно похитителят да бъде наш познат. Роднина, съсед, перверзен съсед може би, който и да е? Клатя глава. Вече съм си помислил за Сканлън Връзката и не съм готов да го заподозра. Отвличането не пасва на профила му. Той иска от мен сто хиляди в брой, възстановяване на сумата, но не вярвам да прибегне до отвличане на сина ми за откуп. Връзката би предпочел да счупи десния ми крак тази седмица, а левия — следващата.

Колфакс ни обяснява, че би било полезно веднага да обещаем награда за информация. Добро начало била сумата от петдесет хиляди долара. Джудит, единственият родител, отговаря:

— Ще се оправя с това.

Съмнявам се, че може да напише чек за тази сума, но давай, момиче.

— Ще дам половината — обявявам, все едно играем карти.

И сякаш за да влошат и бездруго непоносимото положение, пристигат родителите на Джудит и биват въведени в кабинета. Прегръщат дъщеря си и тримата дълго плачат. Стоя до стената, колкото се може по-далече. Все едно не ме забелязват. Старчър живее при баба си и дядо си поне половината време, затова са много привързани към него. Опитвам се да разбера скръбта им, но от толкова отдавна мразя тези хора, че не мога да ги гледам. Когато се успокояват, питат какво се е случило и аз им разказвам. Колфакс ми помага с няколко подробности. В края на разказа те са убедени, че случилото се е по моя вина. Страхотно, ето че напредваме.

Не съм длъжен да оставам в стаята. Извинявам се, напускам сградата и се връщам при езерото. Полицията още е там, обикалят наоколо, не допускат хора в мъжката тоалетна. Разговарям с тях и им благодаря, те ми съчувстват. Пристига Партнър, съобщава ми, че майка ми е изпила две мартинита и се е поуспокоила. Двамата се разделяме и обикаляме алеите на парка. Слънцето залязва, сенките се издължават. Партнър ми носи фенерче и продължаваме издирването си до късно.

В осем вечерта се обаждам на Джудит да проверя как е. Вкъщи е с родителите си, чака до телефона. Предлагам да отида и аз, но тя отговаря: не, благодаря. Дошли приятели, не било удобно.

Часове наред обикалям из парка, осветявам с фенерчето си всяко мостче, канал, дърво и купчина камъни. Това е най-ужасният ден в живота ми и когато приключва, сядам на една пейка в полунощ и най-сетне заплаквам.

С помощта на уиски и едно хапче успявам да поспя три часа на канапето, после се събуждам, облян в пот. Вече съм съвсем буден, а кошмарът продължава. Вземам си душ, колкото да убия време, и проверявам как е майка ми. И тя е пила някакви хапчета и изглежда като в кома. Призори с Партнър се връщаме в парка. Всъщност няма къде другаде да отидем. Какво друго бих могъл да правя? Да седя до телефона? В джоба ми е и звънва в седем и три минути. Лин Колфакс проверява какво правя. Обяснявам му, че съм в парка и продължавам да търся. Той съобщава, че им се обадили няколко души, но нищо полезно. Просто наркомани, заинтригувани от паричната награда. Пита дали съм видял сутрешния неделен вестник. Да, видях го. На първа страница.

Партнър носи мъфини и кафе и двамата сядаме на маса за пикник с изглед към езеро, на което хората се пързаят с кьнки през зимата.

— Мина ли ти е през ум, че може да е Връзката? — пита ме той.

— Да, хрумна ми, но според мен не е той.

— Защо?

— Не е по такива престъпления.

— Сигурно си прав.

Възобновяваме мълчанието, което е отличителна черта на приятелството ни — тишина, която винаги съм ценил. Сега обаче се нуждаем от някого, с когото да говорим. Приключваме със закуската и отново се разделяме. Аз тръгвам по същите пътеки и алеи, надзъртам под същите мостчета, крача по същите пресъхнали канали. Обаждам се на Джудит късно сутринта и попадам на майка й. Джудит си почивала и не, нямали новини. Полицаяте са махнали жълтия кордон при езерото и положението се нормализира. Мястото отново е пълно с хора, явно неподозиращи за вчерашния ужас. Гледам как няколко момчета управляват дистанционно лодки в езерото. Състезават се. Стоя на същото място като предишния ден, когато видях Старчър за

последен път. Тъпа болка раздира вътрешностите ми и съм принуден да си тръгна.

С темпото, с което действам, Старчър явно ще остане единственото ми дете. Той беше случайност, нежелано бебе, родено в разгара на войната между родителите си, но въпреки това се превърна в прекрасно момченце. Никога не съм бил кой знае какъв баща, но пък бях изключен от живота му. Не съм допускарал, че може толкова да ми липсва друго човешко същество.

Но кой родител може да си представи, че отвличат детето му?

Часовете се нижат и аз скитам из парка. Стряскам се, когато телефонът ми звънна, но е просто познат, който иска да помогне. Покъсно същия ден седя на пейка близо до пътеката за джогинг. Изневиделица се появява Ланди Риърдън и сяда до мен. Облечен е с костюм под неизменния си черен шлифер.

— Какво те води насам? — питам.

— Аз съм само пратеник, Ръд, нищо повече. Всъщност не съм замесен. Но детето ти е добре.

Поемам огромна глътка въздух и се привеждам напред с лакти върху коленете си, абсолютно объркан. Успявам да кажа задавено:

— Моля?

Той гледа право напред, все едно ме няма.

— Момчето ти е добре. Искат размяна.

— Размяна ли?

— Да. Ти казваш на мен, аз казвам на тях. Кажи ми къде е погребано момичето и ще си получиш сина, след като я намерят.

Не знам какво да мисля или да кажа. Слава богу, че детето е добре, но е така, защото са го отвлекли ченгетата и го държат като заложник! Казвам си, че би трябвало да съм ядосан, гневен, бесен, но всъщност изпитвам само облекчение. Синът ми е жив и здрав!

— Те? Кой са те? Говориш за свои хора, нали?

— Нещо такова. Виж, Ръд, разбери, че с Рой Кемп е почти свършено. Пуснаха го в административен отпуск за около месец, но никой не знае. Той е развалина и е започнал да действа сам.

— Но има много приятели, нали?

— О, да. Кемп е много уважаван. Служи трийсет години, знаеш, има много контакти, много връзки.

— Значи това е вътрешна работа. Не мога да повярвам. И са изпратили теб да преговаряш?

— Не знам къде е момчето, кълна се. И не ми харесва положението, в което се намирам в момента.

— Ставаме двама. Май не бива да се изненадвам. Всъщност трябваше да се сетя, че ченгетата няма да се поколебаят да отвлекат дете.

— Внимавай, Ръд. Имаш голяма уста, нали знаеш? Е, споразумяхме ли се?

— Трябва да ти разкрия онова, което ми е казал Арч Суенгър за момичето, така ли? Къде е погребана? Да допуснем, че ми е казал истината, а вие намерите момичето и го арестувате за убийство, с кариерата ми на адвокат е свършено. Връщате сина ми невредим на майка му и аз започвам да прекарвам много повече време с него. Всъщност ще бъда баща на пълен работен ден.

— На прав път си.

— А ако откажа, какво ще стане със сина ми? Трябва ли да повярвам, че заместник-шефът на полицията и негодниците му са способни да наранят дете за отмъщение?

— Май ще трябва да рискуваш, Ръд.

ΠΕΤΑ ЧΑΣΤ
ΤΟΒΑΡΟ-ΡΑΖΤΟΒΑΡΗΟ ΠΡΑΒΟ

Боря се с паниката. Повтарям си, че синът ми е в безопасност, и го вярвам. Но положението е толкова спешно, че е невъзможно да разсъждавам рационално. С Партнър отиваме в едно кафене и се мушваме в ъгъла. Описвам различните сценарии, той слуша.

Всъщност нямам избор. Единственото важно нещо са безопасността и завръщането на сина ми. Всичко друго бледнее в сравнение с това. Ако издам тайна и изгубя адвокатската си практика, ще оцелея. По дяволите, може би дори ще просперирам на друго поприще и със сигурност няма да си имам вземане-даване с типове като Арч Суенгър. Това може да е шансът ми да се измъкна от професията си, моята единствена великолепна възможност да се откъсна от правото и да потърся истинското щастие. Искам да прегърна момченцето си.

С Партнър обсъждаме дали да се обадя на Джудит и да ѝ кажа. Решавам да не го правя, поне още не. Тя само ще задълбочи стреса и усложненията. И което е много по-важно, може да се изпусне пред някой друг, че Кемп и съучастниците му са въртнали една вътрешна работа. Риърдън ме предупреди да си мълча.

Все пак се обаждам на Джудит само да проверя как е. Вдига ми Ава и казва, че Джудит е в леглото, упоена, и не е добре. ФБР тъкмо си тръгнали. Отпред на улицата имало тълпа репортери. Положението било просто ужасно. Като че ли не знам. В седем вечерта в неделя се обаждам на Риърдън и му съобщавам, че съм готов за сделка.

Издаването на заповед за обиск отнема един час. Явно полицаите имат под ръка благоразположен съдия. В осем и половина с Партнър напускаме града — пред нас и след нас има по една кола без обозначителни знаци, което не е необичайно. Когато стигаме до билборда на д-р У, полицията вече е пристигнала с пълно снаряжение. Прожектори, две багерчета и поне две дузини мъже с лопати и пръчки, а също екип с кучета в клетки. Казал съм им всичко, което знам, и те оглеждат пръстта около редовете с царевица. Щатската моторизирана полиция охранява банката, в случай че някой прояви любопитство.

Партнър паркира буса, където ни нареждат да спрем — на трийсетина метра от билборда и от мястото на действието. Седим, гледаме и се надяваме, докато не отминават първите няколко безумни минути и не започват дългите часове.

Полицаяте методично изследват всеки квадратен сантиметър около билборда. Правят решетка, пробождат я щателно, после правят друга. Не използват багерите. Кучетата стоят спокойни.

От другата страна на билборда има няколко черни коли една до друга в тъмното. Сигурен съм, че заместник-директорът Кемп чака в една от тях. Ненавиждам го от дън душа и лично бих го застрелял между очите, но в момента той е човекът, който може да ми върне сина.

А после си спомням какво е преживял: ужаса, страха, очакването, окончателното примирение, когато със съпругата му са разбрали, че Джилиана няма да се върне. Сега той седи там и се моли хората му да намерят някакви кости, нещо, което да му даде шанс за прилично погребение. Това е най-доброто, на което можем да се надяваме — скелет. Моите очаквания са много по-големи и със сигурност по-реалистични. В полунощ вече проклинам Арч Суенгър.

Докато те работят през нощта, с Партнър се редуваме да подремваме. Умираме от глад и зверски ни се пие кафе, но няма да помръднем от тук. В пет и двацет Риърдън ми се обажда на мобилния и казва:

— Ялова работа, Ръд, тук няма нищо.

— Казах ви всичко, което знам, кълна се.

— Вярвам ти.

— Благодаря.

— Можеш да си вървиш. Карай на юг по магистралата към изхода за Фор Корнърс. Ще ти се обадя пак след двацет минути.

Докато потегляме, търсачите си събират оборудването. Кучетата още са в клетките, почиват си. Арч Суенгър най-вероятно наблюдава и се киска. Отправляме се на юг и двацет минути по-късно Риърдън отново ми се обажда.

— Знаеш ли бензиностанцията при Фор Корнърс?

— Да, струва ми се.

— Паркирай до колонките, но не зареждай. Влез вътре, заведението е отдясно, а в дъното има редица сепарета. Хлапето ти ще е там и ще яде сладолед.

— Ясно.

Страшно ми се иска да добавя нещо глупаво като „благодаря“, все едно дължа някому благодарност, задето е отвлякъл детето ми, но не го е наранил и ми го връща. Истината обаче е, че ме заливат облекчение, признателност, нетърпение и странно неверие, че това похищение наистина може да има щастлив край. Обикновено не става така.

След минута телефонът ми отново звънва. Риърдън, който казва:

— Слушай, Ръд, никой нищо няма да спечели, ако започнеш да ровиш в тази работа, да задаваш въпроси, да идеш при пресата, да гониш камерите, нали се сецаш, обичайните за теб неща. Ние ще се погрижим за медиите и ще им подхвърлим информация, че след анонимно обаждане ти си организирал драматично спасяване. Нашето

разследване за отвличане ще продължи, но няма да постигне нищо. Наясно ли сме, Ръд?

— Наясно сме.

В този момент съм съгласен на всичко.

— Версията ще бъде, че някой е отмъкнал хлапето ти, но му е писнало от него, защото сигурно се държи досущ като теб, и е решил да го зареже в заведението. Запомни ли, Ръд?

— Запомних — успявам да процедя и си прехапвам езика, за да не избълвам всяка гнусна дума, която знам.

Паркингът е облян от светлина и пълен с паркирани в равни редици камиони. Спираме до колонките и аз бързо влизам вътре. Партньър остава в буса и наблюдава дали някой не наблюдава нас. Заведението е пълно с клиенти, които закусват. Вони на тежка мазнина. Барплотът е зает от мускулести шофьори, които се тъпчат с палачинки и наденички. Завивам, виждам сепаретата, минавам покрай едно, второ, трето и в четвъртото заварвам сина ми съвсем сам, ухилен зад огромна купа шоколадов сладолед.

Целувам го по главата, разрошвам косата му и сядам срещу него.

— Добре ли си? — питам.

Той свива рамене и отговаря:

— Ами май да.

— Нарани ли те някой?

Той клати глава.

— Каж ми, Старчър. Някой опита ли се да ти направи нещо?

— Не, бяха много любезни.

— И кои са те? Кой беше с теб, откакто тръгна от парка в събота?

— Нанси и Джо.

В сепарето спира сервитьорка. Поръчвам кафе и бъркани яйца.

— Кой доведе детето? — питам.

Тя се озърта и казва:

— Не знам. Допреди минута имаше някаква жена, каза, че то иска голям сладолед. Сигурно си е тръгнала. Нали вие ще платите сладоледа?

— С удоволствие. Имате ли охранителни камери?

Тя кимва към прозореца.

— Навън, но вътре не. Проблем ли има?

— Не, благодаря.

Щом сервитьорката се отдалечава, питам Старчър:

— Кой те доведе тук?

— Нанси — отговаря той и лапва лъжичка сладолед.

— Чуй ме, Старчър, остави лъжичката за малко и ми разкажи какво ти се случи, когато отиде в тоалетната в парка. Ти се състезаваше с лодката си, после ти се допишка и отиде в тоалетната. Разкажи ми какво стана после.

Той бавно забива лъжичката в сладоледа и я оставя там.

— Ами изведнъж ме сграбчи онзи грамаден мъж. Помислих, че е полицай, защото беше с униформа.

— Имаше ли пистолет?

— Май не. Пъхна ме в пикап, който беше точно зад тоалетната. Друг мъж караше пикапа и потеглиха страшно бързо. Казаха, че ме карат в болницата, защото нещо лошо се е случило е баба. Казаха, че ти си с нея. Карахме, карахме, излязохме от града, отидохме много далече и там ме оставиха при Нанси и Джо. Мъжът си тръгна, а Нанси каза, че баба ще се оправи и че ти скоро ще дойдеш да ме вземеш.

— Добре. Това е било в събота сутринта. Какво прави до края на деня и през целия ден вчера?

— Ами... гледахме телевизия, някакви стари филми, и играхме много табла.

— Табла ли?

— Аха. Нанси ме попита какви игри обичам да играя и аз отговорих табла. Нямаха табла, затова Джо отиде в магазина и купи някаква евтина. Научих ги как се играе и все ги побеждавах.

— Значи са се държали добре?

— Много добре. Непрекъснато повтаряха, че си в болницата и не можеш да тръгнеш.

Най-накрая влиза Партнър. Олеква му, като вижда Старчър, и потупва детето по главата. Казвам му да намери управителя на заведението и да локализира охранителните камери, да му каже, че ФБР иска записа, така че да се погрижи.

Пристигат яйцата ми и аз питам Старчър дали е гладен. Не е. През последните два дни е ял пица и сладолед на корем. Това е искал.

Понеже никога не съм бил канен в дома на Старчър, решавам, че няма да го водя там. Нямам нужда от драми. На половин час път от града най-накрая се обаждам на Джудит с новината, че синът ѝ е в безопасност. Седи в скута ми и пътуваме по междущатската. Тя е толкова изумена, че изгубва ума и дума, затова давам телефона на Старчър.

— Здравсти, мамо — казва той и според мен тя съвсем се разтапя.

Давам им няколко минути, после вземам телефона и обяснявам, че са ми се обадили и са ме инструктирали да го прибера от едно заведение на бензиностанцията. Не, нищо лошо не са му направили, само са го натъпкали с твърде много въглехидрати.

Паркингът пред кантората ѝ още е празен — едва седем и половина е — и ние чакаме. Затишие преди буря. Черният ягуар се плъзва в паркинга и рязко спира до буса. Излизам със Старчър точно когато излиза и Джудит, която се мята към детето. Притиска го с писъци и възклицания, а непосредствено зад нея изникват родителите ѝ и Ава. Един след друг мачкат детето, всички реват. Не мога да ги понасям, затова се приближавам до Старчър, пак го разрошвам и казвам:

— Ще се видим после, приятелче.

Те направо го задушават, затова не може да отговори. Моля Джудит да се отделим настрани и когато оставаме насаме, казвам:

— Може ли да се срещнем тук с ФБР по-късно днес сутринта? Това не е цялата история.

— Кажи ми веднага! — просъсква тя.

— Ще ти кажа, когато искам да ти кажа — тоест пред ФБР. Ясно?

Тя мрази да не контролира положението. Поема дълбоко въздух, скръцва със зъби и успява да смотолев:

— Добре.

Отдалечавам се, без да обръщам внимание на родителите ѝ, и се качвам в буса. Докато потегляме, наблюдавам Старчър и се чудя кога

ЛИ ЦЕ ГО ВИДЯ ОТНОВО.

В девет сутринта съм в съда на предварително изслушване. Благодарение на полицията вече се е разчуло, че синът ми е намерен и върнат на родителите си. Съдията ми дава отсрочка и аз бързам да напусна залата. Имам няколко приятели адвокати и някои от тях искат да ме заговорят и да ме поздравят. Просто не съм в настроение.

Фанго ми устройва засада в коридора точно както три седмици по-рано. Аз не спирам и не го поглеждам. Той тръгва редом с мен и казва:

— Ей, Ръд, Връзката вече губи търпение, иска си парите. Разказах му за хлапето ти и така нататък. Между другото, държи да ти предам колко се тревожи за теб.

— Кажи му да се тревожи за собствените си проблеми — изстрелвам в отговор, докато крачим един до друг.

— Тревожи се, а един от проблемите му сте ти и парите.

— Много лошо — изтърсвам и ускорявам ход.

Той се старая да върви в крак с мен, мъчи се да измисли нещо умно и допуска огромна грешка, като казва:

— Да знаеш, че хлапето ти в крайна сметка може да не е в безопасност.

Завъртам се и изстрелвам десен прав, който попада точно в брадичката му. Забелязал е ръката ми чак когато е твърде късно. Главата му отскача толкова рязко, че чувам хрущенето на кости и за част от секундата ми се струва, че съм му счупил врата.

Нищо му няма на врата — не го удрят за пръв път, има си белези за доказателство.

Фарго се просва на мраморния под и там долу спира да се движи. Губи съзнание. Идеален нокаут. Съвършен удар, който не бих могъл да повторя. Изкушавам се да го прасна няколко пъти по главата просто ей така, но с периферното си зрение забелязвам внезапно движение. Към мен се приближава още един мръсник, който бърка в джоба си за оръжие. Някой зад мен изкрещява.

Вторият негодник се строполява рязко като Фарго, когато Партнър го халосва с палката от неръждаема стомана, която носи в джоба на самото си. Тя е предназначена за такива случаи. Свита е дълга петнайсетина сантиметра, но когато се разтвори, става четирийсет и пет и на върха има стоманена топка. Като нищо може да строши череп, всъщност е проектирана с тази цел. Казвам на Партнър да ми я даде и да изчезва. Притичва служител на охраната и оглежда двамата припаднали бандити. Подавам му адвокатската си карта и се представям:

— Аз съм Себастиан Ръд, адвокат. Тези двама негодници се опитаха да ме нападат.

Струпва се тълпа. Фанго се свестява първи, ломоти нещо и разтрива челюстта си, после се опитва да се изправи, но не успява. Най-накрая става с помощта на охраната, но се олюлява. Исква да си ходи. Един полицаи го кара да седне на пейка наблизко, докато спешен медицински екип се грижи за приятелчето му. Най-сетне и вторият се свестява с огромна цицина на тила. Правят му леден компрес за няколко минути и го слагат на пейката до Фарго. Стоя наблизко и ги гледам кръвнишки. И те ме гледат кръвнишки. Санитарите ми подават леден компрес за дясната ми ръка. За тия двамата е дреболия, че съм ги фраснал, и няма да подадат оплакване. Свързано е с документи и много въпроси, а полицията моментално ще си навре носа. Те работят за Сканлън Връзката и не отговарят на въпроси. В момента искат само да излязат от сградата и да се върнат на улицата, където те определят правилата.

Казвам на полицията, че и аз не смятам да повдигам обвинения. Докато се отдалечавам, се привеждам към Фарго и прошепвам:

— Кажете на Връзката, че ако пак чуя за него или за теб, отивам във ФБР.

Фанго ми се хипи подигравателно, като че ли ще ме заплую в лицето.

Вероятно просто е писано да прекараш някои дни с ФБР. Влизам във фоайето на фирмата на Джудит няколко минути след единайсет. Служителката на рецепцията се усмихва, докато разговаря с една правна асистентка. Усмихват ми се и поднасят поздравленията си. Не схващам веднага, но, изглежда, ме смятат за нещо като герой. Адвокатка наднича от кабинета си и също ме поздравява. Настроението е почти празнично и защо не? Старчър е спасен и е в безопасност у дома, където му е мястото. Всички бяхме вцепенени, шокирани и ужасени и очаквахме кошмарът да се превърна в трагедия. Но ето че ни провървя.

Джудит е в просторна и добре обзаведена заседателна зала заедно с двама агенти на ФБР: Бийти и Агню. Въпреки че дясната ми ръка е подута и пулсира, успявам да се ръкувам с тях без видими признаци, че ме боли. Кимвам на Джудит, отказвам предложението за кафе и питам как е Старчър. Добре, всичко е супер.

Бийти, говорителят, обяснява, че Джудит се обадила във ФБР късно в събота следобед, но те не се включили официално в разследването. Агню, който си води бележки, пише и кима — казаното от Бийти е самата истина. ФБР не се занимава с отвлечения, докато местната полиция не покани бюро или не се появят доказателства, че жертвата е пресякла границата на щата. Известно време нарежда, преизпълнен със собствената си значимост. Оставям го.

— А сега — оглежда ме Бийти, — защо искате да се срещнем?

— Искам да разбера кой точно отвлече Старчър и защо.

Писалката на Агню застива насред изречението и всички замръзват. Джудит извива вежди и ме подканя:

— Разкажи ни, ако обичаш.

И аз им разказвам историята. Цялата история.

Въодушевлението на Джудит от завръщането на сина ни се стопява по средата на моя разказ. Когато става ясно, че отвличането е пряк резултат от друго мое нашумяло дело, езикът на тялото ѝ се променя драстично и мислите ѝ започват да препускат. Най-накрая разполага с неоспоримо доказателство, че съм опасен за Старчър. Сигурно още днес следобед ще подаде молба в съда.

Избягвам да я гледам в очите, но вибрациите са достатъчно показателни за напрежението в стаята.

Когато приключвам, Бийти е поразен. Агню е изписал цял бележник с драскулките си.

— Е, явно е имало основателна причина полицията да не желае намесата ни — отбелязва Бийти.

Агню изсумтява в знак на съгласие.

— Как ще го докажеш? — пита Джудит.

— Не твърдя, че мога да го докажа. Ще е трудно, ако не и невъзможно. Може да има запис от охранителната камера на паркинга как Нанси води детето, но се обзалагам, че тя е дегизирана до неузнаваемост. Малко вероятно е детето да разпознае мъжа, който го е сграбчил в парка. Просто не знам. Някакви предложения?

— Теорията, че полицията е отвлякла дете, ми се струва доста неправдоподобна — отбелязва тя.

— Значи не ми вярваш? — изстрелвам в отговор.

Истината е, че ѝ се ще да ми вярва. Ще ѝ се историята ми да е правдоподобна, защото така ще може да използва доказателствата срещу мен и отново да ме замъкне в съда. Не отговаря на въпроса ми.

— Сега какво? — питам Бийти.

— О, не съм сигурен. Трябва да поговорим с шефа и после ще видим какво ще предприемем.

— Днес следобед имам среща с разследващите случая в полицията. Уж са загрижени, задават много въпроси, но изобщо не напредват. До края на седмицата ще прекратят разследването, доволни от щастливата развързка.

— И вие искате ние да започнем разследване, така ли? — пита Бийти.

Поглеждам към Джудит и казвам:

— Може би трябва преди това да го обсъдим. Склонен съм да съдя Кемп. А ти?

— Да поговорим — гласи отговорът ѝ.

Бийти и Агню схващат намека и се изправят. Благодарим им и Джудит ги изпраща до вратата. После сяда срещу мен и признава:

— Не знам как да постъпя. В момента не разсъждавам трезво.

— Не бива да допускаме полицията да постъпва така, Джудит.

— Знам, но нямаш ли вече достатъчно неприятности с тях? Ако Кемп е толкова отчаян, че да отвлече дете, значи е способен на всичко. Вече разбираш ли защо съм неспокойна, когато Старчър е с теб?

Няма какво да възразя.

— Мислиш ли, че Суенгър е убил момичето? — пита тя.

— Да, а вероятно е убил и други.

— Страхотно. Поредният откачалник, който иска да те застреля. Ти си бедствие, Себастиан, и ще станеш причина някой да пострада. Просто се надявам да не е моето дете. Днес извадихме късмет, но утре може би няма.

На вратата се чука и Джудит казва:

— Влез.

Служителката от рецепцията я осведомява, че отпред чака репортер с камера. Други двама се обадили по телефона.

— Отпрати ги — нарежда Джудит и ме поглежда свирепо.

Каква каша съм забъркал!

Накрая се договаряме да не предприемаме нищо няколко часа. Аз ще отменя срещата в полицията, разследването им и бездруго е пародия. На тръгване ѝ казвам, че съжалявам, но тя не иска извиненията ми.

Измъквам се през задната врата на кантората.

Репортерите ме търсят, но на мен историята вече ми е дошла до гуша. И други ще се опитат да ме намерят: Връзката и хората му; Рой Кемп, когато научи, че съм говорил с ФБР, може би дори Арч Суенгър, който най-вероятно всеки момент ще ми звъне и ще ме пита защо съм пропаял пред полицията.

Партнър ме откарва до автокъщата на Кен и аз потеглям в очукана мазда поне на триста хиляди километра. Никой адвокат, колкото и да е обеднял, не бива да бъде намерен мъртъв в такова превозно средство. Познавам един, който изплащаше мазерати на лизинг, когато обяви фалит.

Прекарвам остатък от деня в апартамента си, крия се и работя по две дела. Към пет часа се обаждам на Джудит да провера как е Старчър. Добре бил, а репортерите си отишли. Гледам новините по местния канал, където „драматичното спасяване“ е водеща новина. Излъчват стар видеоматериал с мен на излизане от полицейския участък, и представят нещата така, все едно съм рискувал живота си, за да спася своя син. Глупаците се хващат на въдицата, която им е пуснала полицията. И това ще отmine.

През последните седемдесет и два часа съм спал само шест, затова най-накрая се строполявам на канапето и потъвам в безпаметен сън. Малко след десет вечерта мобилният ми звъни. Поглеждам кой е и го грабвам. Наоми Тарант, учителката на Старчър, великолепно младо създание, за което си фантазирам от месеци.

Пет пъти съм я канил на вечеря и съм получил пет отказа. Но все по-меки. Не притежавам нито дарбата, нито търпението за обичайните похвати на ухажването — дебненето, уж случайното засичане някъде, нагласените от познати срещи, глупавите подаръци, неловките телефонни разговори, препоръките от приятели, безкрайното чатене. Нито пък ми стиска да лъжа някакви непознати жени за себе си по интернет. Опасявам се, че завинаги съм ранен и белязан от катастрофата с Джудит. Как е възможно човешко същество да крие толкова много подлост?

Наоми иска да поговорим за Старчър и го правим. Уверявам я, че изобщо не е пострадал. Той никога няма да разбере какво се е случило и едва ли някой ще му каже. Всъщност в продължение на четирийсет и пет часа са го глезили двама души, които той е смятал за приятели. Утре ще бъде на училище и не се нуждае от специално внимание. Сигурен съм, че майка му ще отиде с дълъг списък изисквания и тревоги, но тя си е такава.

— Голяма кучка — възкликва Наоми и за пръв път сваля гарда.

Учуден съм, но ми допада. Няколко минути правим на пух и прах Джудит и Ава, която и двамата намираме за празноглава — от години не съм се забавлявал така. Изненадващо Наоми предлага:

— Да отидем на вечеря.

Ето какво е да си герой! Ето какво е да си знаменитост! Репортерите твърдят, че съм рискувал живота си да спася своя син, и жените се хвърлят в краката ми.

Установяваме нови правила. Срещата ни ще остане дълбока тайна. Училището не забранява изрично необвързани учители да се срещат с необвързани родители, но не гледа на това с добро око. И защо да рискуваме и да си създаваме неприятности? Ако Джудит научи, сигурно ще пусне оплакване, ще заведе дело или нещо друго от бездънната си торба с мръсни номера.

Срещаме се на следващата вечер в тъмно и непретенциозно мексиканско ресторантче. Тя го избра, не аз. Никой не говори английски, затова никой няма да ни подслушва. Наоми е на трийсет и три години и се възстановява след развод. Няма деца и като че ли не носи никакво бреме. Най-напред ми разказва как е минал денят на Старчър в училище. Както може да се очаква, Джудит го довели рано и изсипала куп наставления. Всичко минало добре, никой не споменал малкото му прекеждане. Наоми и колежката ѝ го наблюдавали зорко и доколкото можели да преценят, приятелите му не казали нищо. Изглеждал си съвсем добре и прекарал деня, все едно нищо не се е случило. Джудит го взела след училище и строго разпитала Наоми, но не било нищо необичайно.

— Колко време беше женен за нея? — пита ме тя озадачено.

— Според документите по-малко от две години, но живяхме заедно само през първите пет месеца. Беше непоносимо. Опитах се да издържа до раждането на детето, но после научих, че тя вече ходи с

най-новата си приятелка. Избягах, детето се роди и оттогава с нея все се караме. Бракът ни беше ужасна грешка, но тя беше бременна.

— Никога не съм я виждала да се усмихва.

— Мисля, че се случва приблизително веднъж месечно.

Пристигат маргаритите ни във високи чаши с осолени ръбчета и ние ги подхващаме. За кратко обсъждаме брака ѝ, после минаваме на по-приятни теми. Ходела по срещи, получавала много обаждания, което ми е напълно разбираемо. Има топли и красиви кафяви очи, които са хипнотични, дори изкусителни. Очи, в които можеш да се вираш с часове и да се чудиш дали са истински.

Аз ли? Ами не, не се срещам с никого, нямам време, твърде много работя и така нататък. Обичайните извинения. Тя изглежда заинтригувана от работата ми и аз не спирам да дрънкам. Скоро осъзнавам, че Наоми следва едно от правилата на умелия събеседник: остави другия да говори. Затова се отдръпвам и я разпитвам за семейството ѝ, за колежа, за другите неща, които е работила.

Поръчвам си втора маргарита — нейният коктейл е още наполовина — и продължаваме да си разказваме миналото. Поднасят ни плато енчилади, но тя почти не му обръща внимание. Ако съдя по фигурата ѝ, не яде повече от пиле. Не помня кога за последен път правих секс, а колкото повече разговаряме, толкова повече ме поглъща тази мисъл. Когато приключвам с храната и питието си, едва сдържам импулсивното си желание да се хвърля към отсрещната страна на масата.

Наоми Тарант обаче не е импулсивна. Тази работа ще отнеме време. Днес е вторник, затова я питам какво ще прави в сряда. Не може.

— Знаеш ли какво ми се иска всъщност? — пита тя.

Какво? Каквото каже.

— Може да ти се стори странно, но наистина съм любопитна за свободните боеве.

— Боевете в клетка? Искаш да гледаш бой в клетка?

Изумен съм.

— Безопасно ли е? — пита тя и споменава дребния епизод със спречкването, когато Старчър се размина на косъм с катастрофата. Когато Джудит пак ме замъкна в съда, а Наоми получи призовка.

— Ако феновете не започнат да се млатят, е относително безопасно — отговарям.

— Хайде да отидем.

Истината е, че почти половината от публиката, която ходи на боевете и креци за кръв, са жени.

Уговаряме се за този петък. На седмото небе съм, защото се е появил нов боец, когото трябва да преценя. Мениджърът му се свърза с мен и се нуждае от малко финансова подкрепа.

Никак не е чудно, че Дъг Ренфро не е добре след убийството на съпругата му от един от нашите спецотряди. Гражданското дело предстои след два месеца и Дъг не го очаква с нетърпение. Наситил се е на съда, не иска повече.

Срещаме се на обед в едно ресторантче и аз се смайвам от вида му. Много е отслабнал. Лицето му е измършавяло и бледо, в очите му се четат болката и объркването на съсипан и самотен човек.

Отхапва едно картофче и казва:

— Обявих къщата за продан. Не мога да остана там, имам твърде много спомени. Още я виждам в кухнята. Усещам я как спи на леглото до мен. Чувам я как се смее по телефона. Долавям аромата на лосиона ѝ за тяло. Тя е навсякъде, Себастиан, не си тръгва. А най-лошото е, че непрекъснато преживявам отново и отново онези последни няколко секунди, стрелбата, писъците и кръвта. Обвинявам се за голяма част от нещата, които се объркаха. Често излизам посред нощ, намирам си евтин мотел, плащам шейсет долара и се взирам в тавана, докато съмне.

— Много съжалявам, Дъг. Ти нямаш никаква вина.

— Знам. Но не разсъждавам трезво. Освен това мразя този проклет град. Всеки път когато видя полицай, пожарникар или служител по чистотата, започвам да ругая града и хората, които го управляват. Затова трябва да се махна.

— Ами близките ти?

— Ще ги виждам от време на време. Те си имат свой живот. Трябва да се погрижа за себе си този път, а това означава да започна наново другаде.

— Къде ще отидеш?

— Всеки ден променям намерението си, но в момента мисля за Нова Зеландия. Колкото се може по-далече. Сигурно ще се откажа от поданството си, за да не трябва да плащам данъци тук. Аз съм огорчен старец, Себастиан, и трябва да се махна.

— А гражданското дело?

— Няма да ходя на съд. Искам да се споразумееш при първа възможност. По дяволите, отговорността на общината е само един милион. Това поне ще платят, нали?

— Да, допускам. Още не съм обсъждал споразумение с тях, но и те не искат процес.

— Има ли начин да получа повече от един милион?

— Може би.

Той бавно отпива от чая си и ме поглежда.

— Как?

— Имам компрометираща информация за полицията. Истинска мръсотия. Обмислям изнудване.

— Харесва ми — признава с усмивка, първата и единствената. — Можеш ли да действаш бързо? Искам да се махна час по-скоро. До гуша ми дойде от това място.

— Ще видя какво мога да направя.

Когато мобилният ми звъни след полунощ, знам, че разговорът е нежелан. В дванайсет и две минути напипвам телефона си и виждам, че е Партнър.

— Здравсти, шефе — немощно казва той. — Опитаха се да ме убият.

— Добре ли си?

— Не съвсем. Имам изгаряния, но ще се оправя. В католическата болница съм. Трябва да поговорим.

Препасвам един глок 19 под лявата си мишница, грабвам дебело палто и мека шапка и забързано тръгвам към паркинга да взема очуканата мазда. Десет минути по-късно връхлитам в спешното отделение на болницата и се засичам с Джук Садлър, един от най-противните адвокати в града. Джук обикаля спешните отделения на градските болници на лов за пострадали клиенти. Като лешояд дебне в коридорите разсеяни роднини, които са прекалено уплашени, за да мислят трезво. Знае се, че той закусва и обядва в кафенетата там, за да раздава визитни картички на хора със строшени кости. Миналата година се сбил с някакъв шофьор на паяк, който тормозел семейството на жертва на току-що случила се катастрофа. И двамата били арестувани, но само снимката на Джук се появи във вестниците. Адвокатската асоциация от години го дебне, но той винаги ловко се изплъзва.

— Твоят човек е надолу по този коридор — посочва ми той.

Прилича на някой от онези пенсионери доброволци с розови якета. Всъщност веднъж дори го пипнали да поздравява пристигащите, облечен с такова яке. Хващали са го и с бяла якичка и черно сако да се представя за свещеник. Джук е безбожник, но му се възхищавам. Действа в тъмните и мътни води на закона, където имаме много общо помежду си.

Партнър е с болнична нощница, седи на маса за прегледи и дясната му ръка е превързана. Оглеждам го и го подканям:

— Хайде, разправяй.

Тръгнал си от денонощно заведение с храна за вкъщи — пилешко къри за него и майка му. Качил се в буса, дал на заден и проклетото нещо избухнало. Бомба, вероятно бензинова и сигурно залепена за резервоара, взривена дистанционно от човек в кола наблизко. Партнър успял да се измъкне и помни, че паднал на пътя с горящо сако. Претърколил се, пропълзъл настрани и видял как бусът се превръща в огнено кълбо.

Скоро пристигнали полицията и пожарната, настанало голямо оживление. Не могъл да намери телефона си. Санитар разрязал сакото му, качили го на линейка. Докато го карали към спешното, някой му подал телефона.

— Съжалявам, шефе — казва ми той.

— Не си виновен ти. Както знаеш, бусът е добре застрахован точно за такива случаи. Ще си вземем нов.

— Мислих по въпроса — прави гримаса Партнър.

— Нима?

— Да, шефе. Може би е добре да е нещо, което не се набива на очи и не е толкова лесно за проследяване. Нали ме разбираш? Онзи ден например, докато карах по магистралата, покрай мен мина бял бус на някаква фирма за доставка на цветя. Обикновен бял бус, голям почти колкото нашия, и аз си казах: „Ето това ни трябва. Никой никога не забелязва бял бус с надписи и цифри отстрани“. И е вярно. Трябва да се слеем с трафика, шефе, не да изпъкваме.

— И какво точно предлагаш да напишем отстрани на новия си бус?

— Не знам, нещо фиктивно. „Куриери Пит“. „Цветарница Фред“. „Строителна фирма Майк“. Няма значение, просто нещо обикновено.

— Не съм сигурен, че на клиентите ми ще им хареса невзрачен бял бус с фалшив надпис отстрани. Моите клиенти са много изискани хора.

Това го размива. Последният, който се качи в буса ми, беше Арч Суенгър, най-вероятно сериен убиец. Внезапно се появява млад лекар, който застава между нас, без да каже и дума. Преглежда превръзките и накрая пита Партнър как се чувства.

— Искам да се прибирам — отговаря той. — Няма да остана в болницата.

Лекарят няма нищо против. Връчва на Партнър куп марли и бинтове, както и мостри на обезболяващи и изчезва. Медицинска сестра е инструктирана да го изпише и подготвя нужните документи. Партнър обува необгорените си панталони, чорапите и обувките и излиза, увит в евтино одеяло. Тръгваме си от болницата и подкарваме към заведението за пържено пиле.

Почти два през нощта е и близо до местопроизшествието още има паркиране полицейска кола. Бусът е ограден с жълта лента и от него е останал само почернял и димящ скелет.

— Стой тук — казвам на Партнър и слизам от колата.

Докато измина петнайсетината метра и застана до жълтата лента, към мен вече се приближава полицаи.

— Дотук, приятел — предупреждава ме той. — Това е местопрестъпление.

— Какво се е случило? — питам.

— Не мога да кажа. Води се разследване. Трябва да се отдръпнете.

— Нищо не докосвам.

— Казах да се отдръпнете, ясно?

Вадя визитка от джоба на ризата си и му я подавам.

— Бусът е мой, ясно? Била е бензинова бомба, залепена за резервоара. Опит за убийство. Помолете следователя да ми се обади сутринта.

Той гледа визитката, но не успява да формулира отговор.

Връщам се в колата и седя мълчаливо няколко минути.

— Искаш ли пиле? — питам накрая.

— Не, изгубих апетит.

— Аз бих пил кафе. Ти?

— Добре.

Пак слизам от колата и влизам в заведението. Няма клиенти, вътре е празно и очевидният въпрос е защо закусвалня за пилешко работи денонощно? Само че този въпрос трябва да зададе някой друг.

Чернокожо момиче със стомана по двете ноздри се мотае край касата.

— Две кафета, моля — поръчвам. — Без сметана.

Това я ядосва, но все пак се размърдва.

— Два и четирийсет — осведомява ме тя и посяга към каната с кафе, пригответено явно преди часове.

Слага две чаши на плота и аз казвам:

— Бусът на паркинга е мой.

— Е, май ще ви трябва нов — отговаря тя с нахална усмивка.

Много остроумно, няма що.

— Така изглежда. Видя ли го как избухва?

— Не, не го видях, но го чух.

— И сигурно с колегите сте грабнали телефоните и сте снимали видео отвън, нали?

Тя кимва самодоволно.

— Даде ли го на полицията?

Широка усмивка.

— Не, никога не помагам на полицията.

— Ще ти дам сто долара, ако ми изпратиш видеото и не кажеш на никого.

Тя светкавично вади смартфон от джоба на джинсите си и казва:

— Дай ми имейла си и мангизите.

Осъществяваме сделката. На излизане питам:

— Отвън има ли камери?

— Не. Полицията вече пита. Собственикът е много стиснат.

В колата с Партнър гледаме клипчето на телефона ми, но се вижда само огненото кълбо, което той вече описа. Най-малко две пожарни са се отзовали на повикването и им отнема доста време да угасят пламъците. Видеото продължава петнайсет минути и макар да ми е интересно, защото това е моят бус, не ни разкрива нищо полезно.

Когато то свършва, Партнър пита:

— Добре де, кой го е направил?

— Сигурен съм, че е Връзката. В понеделник ступахме двама от главорезите му. Око за око. Вече играем грубо.

— Мислиш ли, че Връзката е в страната?

— Би било твърде рисковано. Но се обзалагам, че е наблизно — в Мексико, на Карибите, където е недосегаем, но с лесни комуникации.

Запалвам двигателя и потегляме. Впечатлен съм колко много говори Партнър тази вечер. Вълнението от взрива е развързало езика му. Личи, че го боли, но няма да си признае.

— Имаш ли план? — пита той.

— Да. Искам да намериш Мигел Запате, брата на Тадео. Сега, когато многообещаващата му кариера в бойните изкуства приключи, Мигел е посветил цялото си време на търговията с наркотици. Обясни му, че се нуждае от закрила, че представлявам малкия му брат по обвинение в убийство безплатно, изцяло про боно, защото обичам хлапето, нищо че не може да си позволи да плати. Кажу му също, че ме изнудват бандити, които работят за Сканлън Връзката. Фанго е един от тях, но не знам истинското му име.

— Викат му Бурето. Фанго Бурето, но истинското му име е Дани.

— Впечатляващо. А кой е другият, когото ти фрасна с малката си палка?

— Знаят го като Бръснача, Робилио Бръснача, но истинското му име е Артър.

— Бурето и Бръснача — клатя глава. — И кога успя да направиш това проучване?

— След сбиването в понеделник реших да подуша малко. Всъщност не беше много трудно.

— Страхотен си. Дай имената на Мигел и му кажи да се свърже с тези момчета и да им нареди да се дръпнат. Мигел и хората му движат коката — нещо, което Връзката контролираше преди трийсет години. Пътищата на Бурето и Бръснача едва ли са се пресичали с пътя на Мигел, но не се знае. В клоаките на града връзките винаги са странни. Моля те, нека Мигел ясно разбере, че не искам никой да пострада, само да ги сплаши. Ясно?

— Ясно, шефе.

Улиците са тъмни и пусти. Но ако в този момент изляза от колата и покажа бялата си физиономия, моментално ще привлече неприятни типове. Веднъж вече съм допускал тази грешка, но, за щастие, Партнър беше с мен.

Спирам до тротоара пред неговия блок и казвам:

— Сигурно госпожа Луела те чака.

Той кимва и казва:

— Обадох й се и й казах, че не е нищо сериозно. Ще го преживее.

— Искаш ли да вляза?

— Не, Шефе, приближава три. Върви да поспиш.

— Обади ми се, ако ти трябва нещо.

— Разбрах. Утре ще ходим ли да купуваме нов бус?

— Още не. Трябва да се оправя с ченгетата и със застрахователите.

— Нещо против да започна да търся онлайн?

— Давай. И внимавай.

— Окей, шефе.

Тъй като в този момент не мога да понеса дори мисълта за нейното присъствие, а и тя не може да ме гледа, с Джудит решаваме да обсъдим нещата по телефона. Започваме почти приятно с последните новини около сина ни. Той е добре, няма поражения, няма желание да говори за миналия уикенд. След това минаваме на въпроса.

Джудит е решила, че не иска ФБР да разследва Рой Кемп и отвличането. Има своите причини и те са основателни. Животът ѝ е хубав. Старчър е добре. Ако Кемп и съмишлениците му са толкова отчаяни, че отвличат дете, за да го разменят срещу информация, кой знае какво още биха направили. Да ги оставим на мира. Освен това ѝ се струва невъзможно да докажем намесата на Кемп. Можем ли да имаме доверие на ФБР, че наистина ще разследва високопоставен офицер от силите на реда? А и графикът ѝ е претоварен. Не иска нищо да я разсейва. Защо да усложняваме и бездруго напрегнатия си живот?

Джудит е борец, момиче с твърд характер, което не отстъпва пред нищо. Както и лукав тактик, който избягва опасностите от нежелани последици. Ако предизвикаме разследване срещу Кемп, нямаме представа какво може да се случи. И понеже си имаме работа с готов на всичко мъж, който не разсъждава трезво, основателно е да допуснем отмъщение.

За нейна изненада, не споря. Споразумяваме се — рядкост във взаимоотношенията ни.

Кметът ни кара вече трети мандат и носи внушителното име Л. Удроу Съливан III. За обществеността и гласоподавателите той е просто Уди — усмихнат, дружелюбен мъж, който те потупва по гърба и ти обещава какво ли не, само и само да гласуваш за него. На четири очи обаче е дразнещ и кисел негодник, който пие много и се отегчава от работата си. Но не може да се откаже от нея, защото няма къде да отиде. Догодина предстоят избори, а като че ли няма приятели. В момента одобрението за него е около петнайсет процента, достатъчно ниско, за да накара всеки горд политик да се оттегли от надпреварата засрамен, само че Уди не за пръв път отвърща на удара. Предпочита да не прави нищо, отколкото да се измъчи със срещата, която ни предстои.

Третият човек в стаята е адвокатът на общината Мос Корган, който ми е състудент. Навремето се презирахме и положението не се е променило. Той беше редактор на правното списание на факултета и се беше насочил към бляскава кариера в лъскава кантора по корпоративно право, но този балон се спуска и той отчаяно затърси по-скромна работа.

Срещаме се в кабинета на кмета — прекрасна стая на последния етаж на общината с високи прозорци и гледка в три посоки. Докато се настаняваме около малката заседателна маса в ъгъла, секретарка ни налива кафе от старинна сребърна каничка. Преминаваме през изтезанието на предварителните любезности и се насилваме да се усмихваме, за да изглеждаме ведри и спокойни.

По време на представянето на доказателствата за гражданското дело, заведено от Дъг Ренфро, дадох да се разбере, че възнамерявам да призова и двамата си събеседници да свидетелстват. Този факт е надвиснал над масата като тъмен облак и прави професионалната учтивост почти невъзможна.

Уди заявява безцеремонно:

— Събрали сме се да уговорим споразумение, нали?

— Да — отговарям и вадя документи от куфарчето си. — Имам предложение, доста дълго предложение. Клиентът ми Дъг Ренфро предпочита да се споразумее по всички искания и да продължи живота си или каквото е останало от него.

— Слушам ви — казва грубо Уди.

— Благодаря. Първо, осемте полицаи, които са убили Кити Ренфро, трябва да бъдат уволнени. Те са в служебен отпуск след убийството и...

— Трябва ли да използвате думата „убийство“? — прекъсва ме Уди.

— Не са осъдени за нищо — добавя Мос.

— Не сме в съдебна зала, затова, ако искам да използвам думата „убийство“, ще я използвам. Честно казано, в английския няма друга дума, която да описва какво са извършили вашите момчета от спецотряда. Било е убийство. Недоумявам защо тези убийци не са отстранени и продължават да получават пълните си заплати. Трябва да си вървят. Това първо. Второ, шефът на полицията трябва да си замине заедно с тях. Той е некомпетентна мижитурка и изобщо не е трябвало да бъде назначен. Ръководи корумпирано управление. Пълен кретен е и ако не вярвате на мен, попитайте избирателите си. Според последното проучване на общественото мнение най-малко осемдесет процента от жителите на този град искат уволнението му.

Двамата кимат сериозно, но не ме поглеждат. Всичко казано от мен вече го пише на първата страница на „Кроникъл“. Общинският съвет гласува с убедително мнозинство вот на недоверие на шефа на полицията. Кметът обаче не го уволнява.

Причините са едновременно прости и сложни. Ако осмината воини и техният началник бъдат изхвърлени сега, те вероятно ще свидетелстват срещу общината в съдебната зала. Най-добре ще е да останат единен фронт по време на делото „Ренфро“.

— След като постигнем споразумение, най-накрая ще можете да ги уволните, нали?

— Да ти напомням ли, че по закон размерът на обезщетението не надвишава един милион долара?

— Не, няма нужда. Прекрасно го знам. Ще приемем споразумение за един милион, ако уволните незабавно осемте полицаи и началника.

— Дадено! — буквално се провиква Уди от отсрещната страна на масата и тупва с длан по нея. — Дадено! Какво друго искате?

Общината е на нокти заради жалкото обезщетение от един милион долара, но тези типове са по-ужасени от ново дело. По време на процеса срещу Ренфро разобличих в драстични подробности пагубните гафове на полицейското управление и „Кроникъл“ ги тръбеше от първа страница цяла седмица. Кметът, шефът на полицията, адвокатът на общината и членовете на общинския съвет се видяха в чудо. Последното, които искаха, беше още един сензационен процес, на който да унижавам градската управа.

— О, искам още много неща, кмете — казвам.

И двамата ме поглеждат с безизразни физиономии. Постепенно в очите им плъзва страх.

— Сигурен съм, че помните отвличането на сина ми миналата събота. Доста страховито преживяване, но с щастлив край и така нататък. Това, което не знаете, е, че го отвлякоха хора от вашето полицейско управление.

Маската на корав мъжага се свлича от лицето на Уди, което се издължава и пребледнява. Мос, бивш морски пехотинец, се гордее с перфектната си стойка, но в момента и неговите рамене увисват. Въздъхва, а кметът започва да гризе ноктите си. Погледите им се срещат за миг — еднакво ужасени погледи.

Малко драматично оставям на масата един документ, но така, че да е извън обсега им.

— Това са десет страници клетвени показания, подписани от мен, в които описвам отвличането, организирано от заместник-директора на полицията Рой Кемп, за да ме принуди да издам къде се намира тялото на изчезналата му дъщеря. Арч Суенгър никога не е бил мой клиент, независимо какво сте прочели и какво си мислите, но той наистина ми каза къде евентуално е заровено тялото. Когато отказах да предам тази информация на полицаите, синът ми беше отвлечен. Огънах се, съобщих на Риърдън каквото знам и миналата неделя през нощта на мястото беше направен обстоен оглед. Нищо не намериха, тялото не беше там. Кемп освободи сина ми. Сега иска да забравя цялата история, но това няма да стане. Работя съвместно с ФБР. Ако мислите, че имате проблеми с делото, заведено от Ренфро, само почакайте градът да научи колко корумпирана всъщност е полицията.

— Можеш ли да го докажеш? — пита Мос с пресъхнало гърло.

Потупвам клетвените показания и отговарям:

— Всичко е тук. Има видеоматериал от паркинга за камиони, където намерих сина си. Той успя да идентифицира един от похитителите си, полицай. ФБР тръгна по следата и разнищва случая.

Това не е съвсем вярно, разбира се, но те откъде да знаят? Както във всяка война, първата жертва е истината. Вадя друг документ от куфарчето си и го оставям до клетвените показания.

— А това е чернова на исквата молба, с която възнамерявам да заведа дело срещу общината заради отвличането. Както знаете, Кемп е в служебен отпуск, общината все още му плаща, той все още е неин служител. Ще съдя него, полицията и общината за престъпление, което ще бъде на първата страница на вестниците от едното до другото крайбрежие.

— И Кемп ли искаш да уволним? — пита Мос.

— Не ме интересува дали Кемп ще остане. Той е свестен човек и добро ченге. Освен това е отчаян баща, който преживява истински ад. Не искам да го закачам.

— Страшно мило от ваша страна — промърморва Уди.

— Какво общо има това със споразумението? — пита Мос.

— Много общо. Ще спра делото и ще забравя за него, ще продължа живота си и ще държа детето си под око. Но искам още един милион долара за Ренфро.

Кметът разтрива очи с кокалчетата на пръстите си, а раменете на Мос увисват още повече. Зашеметени са и известно време не намират думи да отговорят. Най-накрая Уди изломотва едно доста патетично „мили боже!“.

— Това е изнудване — отсича Мос.

— Разбира се, но в момента изнудването не е най-безобразното нещо. На първо място е убийството, после отвличането. Едва ли искате да се заяждате с мен.

Кметът успява да изправи гръбнак и казва:

— И откъде очаквате да намерим още един милион, който да дадем на вас и на господин Ренфро, без някой да подшушне на пресата?

— О, не за пръв път местите пари насам-натам, господин кмете. Хващали са ви няколко пъти, скандалите ви поизложиха, но пък

познавате играта.

— Нищо нередно не съм правил.

— Не съм репортер, така че не ми се обяснявайте. Бюджетът ви тази година е шестстотин милиона. Имате резервни фондове, суми, които разпределяте по свое усмотрение, черна каса, безотчетни пари за едно-друго. Все ще измислите нещо. Най-добре би било да свикате извънредна сесия на общинския съвет, да приемете резолюция, да сключите поверително споразумение с Ренфро и да преведете парите в офшорна сметка.

Уди се изсмива, но не защото му е смешно.

— Да не си въобразявате, че може да се има доверие на общинския съвет да пази тайна?

— Това е ваш проблем, не мой. Моята работа е да осигуря справедливо споразумение на клиента си. Два милиона не е справедлива сума, но ще я приемем.

Мос се изправя със замаян вид. Отива до прозореца и рее навън празен поглед. Почесва се по гърба и крачи из стаята. Уди явно най-после схваща, че небето се е продънило, и пита:

— Добре, Ръд, с колко време разполагаме?

— С не много — отговарям.

— Трябва ни малко време да проучим случая, Себастиан — казва Мос. — Идваш тук, пускаш бомбата и очакваш да повярваме на всичко. Машината има много колелца и бурмички.

— Така е, но едно проучване само ще предизвика изтичане на информация. И какво ще постигнете? Ще повикате Кемп и ще го попитате дали е отвлякъл сина ми ли? Боже, какво ли ще ви отговори? Можете с месеци да ровите за истината и пак няма да я откриете. Освен това не съм в настроение да чакам. — Плъзвам клетвените показания към Уди. Ставам и вземам куфарчето си. — Ето какво предлагам: днес е петък и разполагате с уикенда. Ще дойда в понеделник в десет сутринта, за да приключим случая. Ако не можете да вземете решение, отивам право в „Кроникъл“ с тази купчинка документи. Представете си статията, нанесената вреда. Заглавията в ефира денонощно.

Уди отново пребледнява.

— В понеделник съм във Вашингтон — обяснява плахо той.

— Ами отложете. Разболейте се сериозно от грип. В понеделник в десет, господа — казвам, докато отварям вратата.

Наоми не е много впечатлена от моята мазда под наем. Докато пътуваме към залата за боеве, ѝ обяснявам какво се е случило с другата ми кола. Тя е шокирана, че в града вилнеят негодници, които поставят експлозивни в буса ми и заплашват да убият мен и Партнър. Пита кога полицията ще ги залови и ще ги изправи пред съда. Не разбира, когато и обяснявам, че (1) полицията всъщност няма интерес да ги залови, защото аз съм, какъвто съм, и че (2) полицията не може да ги залови, защото тези типове не оставят следи.

Пита дали е в безопасност с мен. А когато ѝ отговарям, че нося пистолет под лявата си мишница, си поема дълбоко въздух и зарейва поглед през прозореца. Разбира се, че си в безопасност, уверявам я.

В опит да бъда напълно искрен, ѝ разказвам за последната си кантора и за бомбата. Не, полицията още не е разкрила и това престъпление, най-вече защото вероятно е участвала в него. Или са те, или са наркопласъори.

— Нищо чудно, че ти е трудно с жените — отбелязва тя.

И е права. Повечето се наплашват отрано и се ориентират към по-безопасни мъже. Наоми обаче има искра в очите, изглежда, заплахата и опасността ѝ допадат. В крайна сметка тя предложи боевете в клетка.

Задействах връзките си и местата ни са най-отпред, на третия ред. Купувам две големи бири и се настаняваме да зяпаме. За разлика от публиката в театъра или киното, операта или симфоничната зала, и дори на баскетболните мачове феновете пристигат в свадливо настроение, много от тях полупияни. Сигурно има три-четири хиляди души — дори и аз съм изненадан от бързината, с която спортът набира популярност. Освен това си мисля за Тадео — талантливото хлапе, което в момента е в ареста, а би трябвало тази вечер да оглавява листата. Процесът му е съвсем скоро и той все още очаква от мен някакво чудо, за да го измъкна на свобода. В картинни детайли описвам на Наоми онази неотдавнашна вечер, когато Тадео нападна

рефера и цялата зала се развилня. На Старчър му е харесало и иска пак да дойде. Според нея идеята не е добра.

Един треньор ме разпознава и се отбива да си поговорим. Неговото хлапе е седемдесеткилограмов боец, който ще се бие във втората среща и не е губил последните си шест боя. Не откъсва поглед от Наоми, докато разговаря с мен. Страхотна е, облечена е модерно и привлича много погледи.

Според треньора хлапето му има бъдеще и се нуждае от едно рамо. И понеже ме мислят за влиятелен адвокат с много пари, поне в този свят съм играч с възможност за кариера. Уверявам човека, че ще поговорим после. Искам да гледам един-два боя на момчето и после ще го обсъдим. Треньорът пита за Тадео и тъжно клати глава. Каква загуба!

Когато залата се напълва, приглушават осветлението и тълпата обезумява. Първите двама бойци влизат в клетката.

— Познаваш ли ги? — развълнувано пита Наоми.

— Да, обикновени побойници, не особено талантиливи. Улични биячи.

Чува се гонгът, боят започва и моята готина малка учителка скача от стола си и започва да крещи.

В полунощ сме в една пицария, сврени в тясно сепаре, много близо един до друг. Имаше малко докосване и държане за ръце, изглежда, привличането е взаимно. Много се надявам да е взаимно. Тя едва отхапва от парче пица с пеперони и бърбори за главното събитие, кървав сблъсък между бойци тежка категория, завършил със страховита задушавача хватка. Изгубилият дълго остана проснат на тепиха. В крайна сметка тя стига до отвличането и ме пита какво знам. Обяснявам, че ФБР разследва и не мога да говоря.

Поискали ли са откуп? Не мога да кажа. Имат ли заподозрян? Доколкото знам, не. Какво е правил в онова заведение? Ядеше сладолед.

Много ми се иска да ѝ разкажа подробности, но е твърде рано — може би по-късно, когато положението се успокои.

Докато караме обратно към тях, тя отбелязва:

— Може да се окаже трудно да имаш връзка, докато носиш пистолет.

— Добре, ще го сваля, но винаги ще е наблизо.

— Не съм сигурна, че това ми харесва.

Не коментираме нищо повече, докато не паркирам пред апартамента ѝ.

— Прекарах страхотно — усмихва се тя.

— Аз също.

Изпращам я до вратата и питам:

— Кога ще те видя пак?

Тя ме целува по бузата и отговаря:

— В седем утре вечер. Тук. Искам да ти пусна един филм.

Партнър ме взема с друга кола под наем — лъскав нов бус с надпис \$19.95 ДНЕВНА ТАКСА, НЕОГРАНИЧЕН ПРОБЕГ от двете страни с яркозелена и оранжева боя. Оглеждам го за минутка, преди да се кача.

— Супер е — казвам.

— Знаех си, че ще ти хареса — ухилва се той.

Превръзките му са скрити под дрехите, раните не се виждат. Никога не признава, че го боли или страда.

— Май е по-добре да свикваме — съобщавам му. — Застрахователите протакат. Освен това ще отнеме поне месец, докато оборудваме новия бус.

Пъплим сред движението в центъра на града, двама най-обикновени товарачи в бус, пълен с мебели. Той спира пред общината и паркира на забранено място. Кола с такива ярки цветове със сигурност ще привлече пътна полиция.

— Поговорих си с Мигел — казва Партнър.

— И как мина? — питам с ръка на дръжката на вратата.

— Добре. Просто му обясних нещата, казах му, че някакви горили се опитват да те изцедят и се нуждаеш от закрила. Той обеща да се погрижи, най-малко това можели да направят за теб и тем подобни. Подчертах, че никой не бива да пострада, само приятелски поздрав за Бурето и Бръснача, колкото да схванат посланието.

— Какво мислиш?

— Сигурно ще свърши работа. Бандата на Връзката е оредяла напоследък по очевидни причини. Повечето му биячи са се разкарали. Останалите едва ли ще искат да се забъркват с друга наркобанда.

— Ще видим. Връщам се след половин час — казвам и излизам от колата.

Уди е отменил пътуването си до Вашингтон и ме чака в кабинета си заедно с Мос. Ако съдя по вида им, и двамата са имали неприятен уикенд. Понеделник е и целта ми е да им съсипя седмицата до края.

Няма ръкуване, няма изкуствени любезности, дори кафе не ми предлагат.

Повишавам напрежението с въпроса:

— Е, момчета, имаме ли сделка? Да или не? Искам отговор веднага и ако не получа правилния, щом изляза от сградата, отивам право в „Кроникъл“. Любимият ви репортер Вердолиак ме чака на бюрото си.

Уди забива поглед в пода и отговаря:

— Съгласен съм.

Мос плъзва към мен някакъв документ.

— Това е поверително споразумение. Застрахователната компания ще плати първия милион сега. Общината ще внесе половин милион тази финансова година и половин милион следващата. Имаме резервен фонд, с който можем да действаме при съдебни спорове, но трябва да разделим вноските през тази и следващата година. Това е най-доброто, което можем да предложим.

— Върши работа — казвам. — А ще уволните ли шефа и момчетата от спецотряда?

— Утре сутринта — отговаря Мос. — Просто не фигурират тук.

— Тогава няма да подпиша, докато не ги уволните. Какво чакате? Защо е толкова трудно да се отървете от тях? По дяволите, целият град иска да се махнат.

— Ние също — обажда се кметът. — Повярвайте ми, и ние искаме да се махнат. Имайте ни доверие за това, Ръд.

Завъртам очи — „доверие“. Вземам споразумението и започвам да го чета бавно. Телефонът върху внушителното бюро на кмета звъни, но той не вдига. Прочитам всичко, оставям го на масата и казвам:

— Нито дума за извинение. Съпругата на клиента ми беше убита, той беше прострелян, на главата му се стовари съдебен процес, опасността от затвор, мина през истински ад, а тук не виждам дори едно „съжаляваме“. Няма сделка.

Уди процежда ядно „мамка му!“ и скача на крака. Мос търка очи, като че ли ей сега ще ревне. Минават секунди, после цяла минута, но никой нищо не казва. Накрая измервам кмета с гневен поглед и питам:

— Защо не се стегнете и не постъпите правилно? Защо не свикате една от любимите си пресконференции точно както правите във всяка друга криза, и не започнете с извинение към цялото

семейство Ренфро? Обявете, че ще има споразумение по гражданското дело. Обяснете, че след задълбочено разследване е станало ясно, че спецотрядът е пренебрегнал всички наредби и правилата за безопасност и че осемте полицаи ще бъдат незабавно уволнени. И че шефът им си заминава заедно с тях.

— Не ми е нужен съветът ви как да си върша работата — заявява Уди, но вяло.

— А може пък да ви е нужен — контрирам.

Изкушавам се да изхвърча от кабинета, но не искам да изгубя парите.

— Добре, добре — обажда се Мос. — Ще редактираме текста и ще вмъкнем няколко изречения към близките.

— Благодаря — кимвам. — Ще се върна утре, след пресконференцията.

На обед се срещам с Дъг Ренфро в едно кафене близо до дома му. Обяснявам му за споразумението и той страшно се радва, че ще получи два милиона. Договорили сме моят хонорар да бъде дваайсет и пет процента, но ще го намаля на десет. Това го учудва и той се опитва да възрази. Бих искал да му оставя всичките пари, но имам разходи. Като се разплатя с „Хари и Хари“, ще ми останат около сто и дваайсет хиляди. Малко е за времето, което съм посветил на случая, но все пак е приличен хонорар.

Докато той отпива глътка кафе, ръката му започва да трепери и очите му се насълзяват. Оставя чашата и стисва носа си.

— Искам само Кити — прошепва с трепереци устни.

— Съжалявам, Дъг — казвам. Какво друго?

— Защо го направиха? Защо? Беше толкова безсмислено. Разбиват вратите и стрелят като обезумели в къща, където са влезли погрешка. Защо, Себастиан?

Мога само да поклатя глава.

— Трябва да се махна веднага. Да изчезна. Мразя този град и палячовците, които го управляват. И да знаеш, Себастиан, няма да се чувствам в безопасност тук, когато тези осем полицаи останат безработни, гневни и озлобени. И ти трябва да се махнеш, от мен да го знаеш.

— Знам, Дъг, повярвай ми, непрекъснато го обмислям. Но не за пръв път ги вбесявам. Не съм от любимците им.

— Ти си страхотен адвокат, Себастиан. Отначало имах съмнения. Как настояваше да ги съдим, докато бях още в болницата. Все се питах: „Кой е този човек?“. Знаеш ли, че и други адвокати дойдоха да ме уговарят? Някакви големи смешници, които обикаляха болницата. Но аз ги прогоних. И добре че го направих. Беше фурия на процеса, Себастиан. Голяма работа си!

— Добре, добре. Благодаря, Дъг, но престани.

— Петнайсет процента, става ли? Искам да вземеш петнайсет процента. Моля те.

— Щом настояваш.

— Настоявам. Вчера продадох къщата на добра цена. След две седмици приключваме сделката. Мисля да замина за Испания.

— Миналата седмица каза Нова Зеландия.

— Светът е голям. Мога да отида където и да е, да живея във влака цяла година. Да разгледам всичко. Иска ми се само Кити да беше с мен. Момичето ми обичаше да пътува.

— Трябва скоро да получим парите. Ще се видим след няколко дни да ги поделим.

Гледам пресконференцията в апартамента си. Явно в даден момент през последните няколко часа кметът Уди е пресметнал, че ако ми угоди, ще спечели повече гласове, отколкото ако се запъне. Застава зад подиума и за пръв път в най-новата история зад него няма никой. Нито един човек. Съвсем сам е — без общинари, изпъчени пред камерата; без стена от дебеловрати ченгета; без адвокат със сериозно лице, намусен, все едно го мъчат хемороиди.

Обяснява на групичката репортери, че общината е постигнала споразумение относно исковата молба на семейство Ренфро. Няма да има гражданско дело, кошмарът е свършил. Разбира се, условията на споразумението са поверителни. Поднася най-искрените си извинения на семейството за случилото се. Очевидно са допуснати грешки (макар и не от него), но той е взел решение да действа твърдо и да сложи точка на трагедията. Началникът на полицията е уволнен — влиза в сила от този момент. Той е принципно отговорен за действията на служителите си. Всичките осем души от спецотряда също са отстранени. Такива действия няма да бъдат толерирани. Методите и похватите ще бъдат ревизирани. И така нататък.

Приключва ефектно с още едно извинение и на моменти като че ли ще се разреве. Нелошо актьорско изпълнение за Уди, току-виж, му спечелило гласове. Смел ход, Уди.

И като че ли животът ми не е достатъчно сложен, още осем бивши ченгета ще кръстосват улиците, мърморейки името ми, и ще кроят някакво отмъщение.

Парите пристигат скоро и Дъг ми плаща. За последен път го виждам, когато се качва на такси за летището. Казва, че още не е сигурен къде отива, но щял да разбере, когато пристигне. Можело да разгледа таблото с излитащи полети и да стреля напосоки. Обзема ме лека завист.

Тадео ме моли да се отбивам в ареста поне веднъж седмично и аз наистина нямам нищо против. Повечето ми посещения включват разговори за предстоящия процес и други, които са свързани единствено с оцеляването в ареста. Няма спортна зала, нито място, където може да тренира — ще има в затвора, но не говорим за това, — и той отчаяно се старее да се поддържа. Прави по хиляда лицеви опори и коремни преси дневно и ми изглежда в доста добра форма. Оплаква се, че храната е отвратителна и отслабва, което, естествено, води до обсъждане на въпроса в коя категория предпочита да се бие, когато излезе. Колкото по-дълго стои в ареста и трупа правни съвети от съкилийниците си, толкова повече се заблуждава. Убеден е, че ще успее да очарова съдебните заседатели, да обвини за всичко краткия си пристъп на невменяемост и да си тръгне свободен. Отново му обяснявам, че ще е трудно да спечелим процеса, защото съдебните заседатели ще гледат видеото най-малко пет пъти.

Освен това усещал, че не вярвам достатъчно в него, и на два пъти споменава да включим и друг адвокат. Знае, че няма да стане, защото ще трябва да му плаща хонорар, но въпреки това ме дразни. Започва да се държи като повечето обвиняеми, особено ако са хора от улицата. Не вярва на системата, включително и на мен, защото съм бял, а за белите законите били други. Убеден е, че е невинен и погрешка е зад решетките. Знае, че ще спечели съдебните заседатели на своя страна, ако му се даде шанс. И че като негов адвокат трябва само да въртна няколко номера в съдебната зала и той ще излезе на свобода, както става по телевизията.

Не споря с него, но се старая да го връщам в действителността.

След още половин час се сбогувам и с облекчение си тръгвам. На излизане от ареста изневиделица изниква Ланди Риърдън и почти се блъсва в мен.

— О, Ръд, точно теб търся.

Сигурен съм, че срещата ни не е случайна.

— Така ли? За какво?

— Имаш ли две минути? — пита той и сочи към един ъгъл, далече от другите адвокати и арестанти.

— Разбира се.

Всъщност не искам да прекарвам никакви минути с Риърдън, но той е тук с определена цел. Сигурен съм, че иска да ми изтъкне колко много държи заместник-директорът на полицията Рой Кемп отвличането да си остане помежду ни.

Когато вече сме насаме, казва:

— Ей, Ръд, дочух, че миналата седмица си имал лек сблъсък с двама от хората на Връзката в съда. Очевидци казват, че си ги тръшнал и двамата, направо си ги нокаутирал. Жалко, че не си им пуснал по един куршум между очите. Ще ми се да го бях видял. Не мога да повярвам, че си имал куража да ступаш двама трошачи на крака.

— Накъде биеш?

— Допускам, че Връзката ги е пратил да ти кажат, че иска нещо, вероятно пари. Знаем къде е, просто не можем да се доберем до него. Смятаме, че е останал без пари и е изпратил двама биячи да те поизцедят. По някаква причина ти не искаш да бъдеш цеден. Те те притискат, а ти ги просваш на пода посред бял ден пред съдебна зала. Харесва ми.

— Накъде биеш?

— Познаваш ли тези типове? Знаеш ли имената им?

Нещо ми подсказва да се правя на глупав.

— На единия му викат Бурето, не му знам името. Другия не го познавам. Имаш ли време да те питам нещо?

— Ама разбира се.

— Ти си от отдел „Убийства“. Защо се интересуваш от Връзката, от неговите биячи и от факта, че съм се позабавлявал с тях?

— Точно защото съм от отдел „Убийства“.

Той отваря папка и ми показва голяма цветна снимка на два трупа в нещо като сметище. Проснати са по очи и китките им са стегнато вързани зад гърба. На тила си имат съсирена кръв.

— Намерихме тези трупове на градското сметище, увити в стар килим. Булдозерът го избутал по малък склон и Бурето и Бръснача се търкулнали навън. Бурето е Дани Фанго, този отдясно. Отляво е Бръснача, който се казва Артър Робилио.

Риърдън прехвърля снимките и вади друга. Двете тела сега са обърнати по гръб, окървавени, едно до друго. На снимката до обезобразената глава на Бурето се вижда черен полицейски ботуш. И двамата са с прерязани гърла.

— Всеки има по един куршум в тила. И разрез с нож от ухо до ухо, за по-сигурно. Засега убийствата са чисти — няма отпечатьци, хомоскопни следи, гилзи. При гангстерските убийства обикновено е така. Не че са голяма загуба за обществото, нали ме разбираш?

Коремът ми се свива, а гърлото ми се пълни с киселини. Повръща ми се и ми се вие свят, така че сигурно ще припадна. Отмествам очи от снимките, поклащам отвратно глава и си внушавам да направя всичко възможно да се държа спокойно. Успявам да свия рамене и да кажа:

— И какво, Риърдън? Мислиш, че аз съм очистил тези типове, защото са ме нападнали в съда?

— Не знам какво мисля в момента, но тия двама бойскаути са в моргата, а никой нищо не знае. Доколкото ми е известно, ти последен си се сбил с тях. Явно ти е приятно да газиш в калта. Може би имаш и приятели там. Едното води до другото.

— Дори себе си не можеш да убедиш в това, Риърдън. Пълни щуротии. Върви да обвиниш някой друг, защото с мен си губиш времето. Аз не убивам. Само защитавам убийци в съда.

— Все тая, ако ме питаш. Ще продължа да ровя.

Той си тръгва, а аз намирам тоалетната. Заклучвам вратата на кабинката, сядам върху капака и се питам възможно ли е това.

Паркираме нашия бус за товаро-разтоварни услуги на малкия паркинг пред заведение за хотдог и си поръчваме безалкохолно от някаква сладурана на ролкови кънки. И двамата нямаме апетит. Тя ни носи напитките и Партнър смъква прозореца — ръчно, старомодно. Отпива голяма глътка и казва, загледан право напред:

— Няма начин, шефе. Много ясно им обясних. Сплашете ги, но не ги докосвайте. Да няма пострадали.

— Вече няма — отбелязвам.

— Знаеш как стават нещата в подземния свят. Да кажем, че Мигел и момчетата му намират Бурето и Бръснача и успяват да предизвикат сблъсък. Отправят заплахи, но Бурето и Бръснача не се впечатляват особено. Мамка му, самите те сплашват хората вече трийсет години. Намесата не им е никак приятна и го показват. Налага се Мигел да отстоява позициите си. Разговорът се разгорещява, следват още заплахи и по едно време положението излиза от контрол. Достатъчен е един удар, и ето ти сбиване, а много скоро някой изважда и нож.

— Искам да поговориш с Мигел.

— Защо? Той никога няма да си признае, шефе.

Смуча през сламката и насила преглъщам. Всичко ми се е стегнало — от гърлото до корема. След дълга пауза казвам:

— Допускаме, че е бил Мигел. Но може да е друг. Бурето и Бръснача цял живот чупят ръце, може този път да са притиснали не когото трябва.

Партнър кимва и успява да отрони неубедително:

— Възможно е.

Буден съм в три и трийсет и седем, когато телефонът ми започва да вибрира. Бавно вдигам. Неизвестен номер, най-лошото.

Много неохотно казвам:

— Ало?

Няма как да не позная този глас.

— Ръд ли е? — пита той.

— Да. Кой се обажда?

— Старият ти клиент Суенгър, Арч Суенгър.

— Надявах се никога да не ме потърсиш.

— И ти не ми липсваш, но трябва да поговорим. И понеже не може да ти се има доверие, защото не се колебаеш да предаваш клиентите си, предполагам, че ченгетата подслушват телефона ти.

— Не.

— Ти си лъжец, Ръд.

— Добре, тогава затвори и не ми се обаждай повече.

— Не е толкова просто. Трябва да поговорим. Онова момиче е живо, Ръд, и лошите неща продължават.

— Не ми пука.

— На ъгъла на „Престън“ и Петнайсета улица има денонощна аптека. Купи си крем за бръснене. Зад редицата с „Жилет ментол“ ще намериш малък черен телефон с предплатена карта. Вземи го внимателно, за да не те помислят за крадец. Обади се на номера на екрана. Аз ще вдигна. Ще чакам половин час, после напускам града. Ясно ли ти е, Ръд?

— Не, този път не участвам в играта, Суенгър.

— Момичето е живо, Ръд, и ти можеш да я отървеш. Точно както спаси своето хлапе, но този път ще си истински герой. Ако ли не, до една година ще е мъртва. От теб зависи, приятел.

— Защо да ти вярвам, Суенгър?

— Защото знам истината. Може невинаги да я казвам, но знам какво става с това момиче. И то не е никак хубаво. Хайде, Ръд, включи

се в играта. Не се обаждай на горилата си и не използвай онзи глупав хамалски бус. Не ти ли е неудобно? Що за адвокат си ти?

Линията прекъсва. Лежа по гръб и се вирам в тавана. Ако Арч Суенгър бяга, а аз съм сигурен, че той бяга, защото оглавява списъка на най-издирваните от полицията престъпници, в който Сканлън Връзката е номер две, тогава откъде знае, че напоследък обикалям града с бус под наем?

И как е успял да купи и да скрие предплатен мобилен телефон?

Двайсет минути по-късно паркирам пред аптеката и изчаквам двама пияници да се дръпнат от предната врата. Тази част на града е доста съмнителна и не разбирам защо компанията — национална верига — е избрала да отвори денонощен обект точно в този квартал. Влизам вътре и виждам само продавача, който разлиства някакъв таблоид. Намирам крема за бръснене и телефона, който бързо пъхвам в джоба си. Плащам за крема и докато потеглям, набирам номера.

Суенгър ми вдига с думите:

— Продължавай да караш. Тръгни по междуцатската на север.

— Накъде, Суенгър?

— Към мен. Искам да те погледна в очите и да те попитам защо каза на ченгетата къде зарових момичето.

— Може да не ми се говори за това.

— Ще говориш.

— Защо излъга, Суенгър?

— За да проверя дали може да ти се има доверие. Явно не. Искам да знам защо.

— А аз искам да знам защо не ме оставиш на спокойствие.

— Защото ми трябва адвокат, Ръд, чисто и просто. Какво да направя? Да се кача с асансьора до четирийсетия етаж и да се доверя на някой тип с черен костюм, който взема по хиляда долара на час? Или да се оставя в ръцете на някой от онези палячовци от билбордовете, които се молят за фалити и катастрофи? Нужен ми е истински човек от улицата, Ръд, печен негодник, който умее да играе мръсно. В момента ти си този човек.

— Не, не съм.

— Хвани отбивката за Уайт Блъф и продължи на изток три километра. Там има малко денонощно заведение за бургери, където в момента предлагат двоен сандвич с истинско топено сирене „Велвита“.

Много е вкусно. Ще те наблюдавам как влизаш и сядаш. Искам да се уверя, че си сам и никой не те следи. Когато дойда при теб, отначало няма да ме познаеш.

— Ще нося оръжие, Суенгър, напълно законно, и знам как да го използвам. Така че никакви номера.

— Няма нужда от това, кълна се.

— Кълни се колкото щеш, но не вярвам на нито една твоя дума.

— Ставаме двама.

Няма вентилация и във въздуха вони на мазни бургери и пържени картофи. Купувам си кафе и седя на маса по средата десет минути, докато двама пияни тийнейджъри в сепарето се кикотят и говорят с пълна уста. В далечния ъгъл болестно затлъстели мъж и жена се тъпчат, все едно за пръв път виждат храна. Част от блестящата маркетингова стратегия на заведението е, че цялото меню се предлага на половин цена от полунощ до шест сутринта. Втората примамка е топеното сирене „Велвита“.

Мъж с кафява униформа на компания „Ю Пи Ес“ влиза, без да се озърта. Купува си кока-кола и пържени картофи и най-неочаквано се настанява срещу мен. Зад кръглите очила без рамки най-сетне разпознавам очите на Суенгър.

— Радвам се, че успя да дойдеш — казва той едва чуто.

— С огромно удоволствие — отговарям. — Хубава униформа имаш.

— Върши работа. Ето какъв е случаят, Ръд. Джилиана Кемп си е съвсем жива, но съм сигурен, че ѝ се иска да беше мъртва. Роди преди няколко месеца. Продадоха бебето за максимума, петдесет хиляди долара. Доколкото знам, цената варира от двайсет и пет до петдесет бона за бяло здраво дете. Тъмните са по-евтини.

— Кой?

— Ще стигнем и дотам след малко. В момента тя работи много часове като стриптийзъорка и проститутка в секс клуб на хиляда и петстотин километра от тук. На практика е робиня, собственост на противни типове, които са я направили зависима към хероин. Затова не може да се махне и прави каквото ѝ наредят. Допускам, че не си имал работа с трафиканти на хора!

— Не.

— Не питай как се замесих. Дълга и тъжна история.

— Пет пари не давам, Суенгър. Бих искал да помогна на момичето, но няма да си навирам носа в тази работа. Каза, че ти трябва адвокат.

Той си взема едно картофче, разглежда го, все едно е отровно, и бавно го пъха в устата си. Измерва ме с гневен поглед иззад фалшивите лупи и накрая казва:

— Тя ще работи по клубовете известно време, после ще решат отново да я използват за разплод. Ще я пуснат на този-онзи и когато отново забременее, ще ѝ спрат наркотиците и ще я сложат под ключ. Бебето трябва да е здраво. Тя е едно от девет-десет момичета от контингента им — повечето са бели, но има и тъмнокожи, до една от тази страна.

— Всичките ли са отвлечени?

— Разбира се. Да не мислиш, че са доброволки?

— Не знам какво да мисля.

Надявам се, че лъже, но нещо ми подсказва, че говори истината. Така или иначе, историята е толкова гнусна, че мога само да клатя глава. Не мога да прогоня от мислите си лицата на Рой Кемп и съпругата му, които се молят по новините дъщеря им да се върне невредима.

— Истинска трагедия — отбелязвам. — Но започвам да губя търпение, Суенгър. Първо, не вярвам на нищо, което казваш. Второ, твърдиш, че ти трябва адвокат.

— Защо съобщи на ченгетата къде е заровена?

— Защото отвякоха сина ми и ме принудиха да изпея каквото ти ми каза.

Тази история му харесва и не успява да сдържи усмивката си.

— Наистина ли? Ченгетата са отвлекли сина ти?

— Направиха го. Огънах се, казах им, те хукнаха натам, копаха напразно цяла нощ и когато стана ясно, че лъжеш, освободиха детето ми.

Той налапва три картофчета и дъвче, все едно има в устата си цяло пакетче дъвки.

— Бях в гората, гледах и щях да умра от смях заради тези клоуни. А теб те проклинах, задето си издал тайната ми.

— Ти си откачен, Суенгър. Защо съм тук?

— Защото ми трябват пари. Няма да повярваш какво ми се налага да правя за някой и друг долар и вече ми писна. Има около сто и петдесет бона награден фонд за разкрития по случая, които си стоят

някъде в полицейското управление. Реших, че ако върна момичето на семейството ѝ, част от тези пари ми се полагат.

Не знам защо думите му ме шокират. Не би трябвало да ме изненадва нищо, излязло от устата на този кретен.

Поемам дълбоко въздух и казвам:

— Дай ми възможност да опитам да осмисля това. Ти си отвлякъл момичето преди година. Добрите хора от нашия град са дарили парите си за наградата. А сега ти, похитителят, искаш да върнеш момичето и срещу тази велика проява на хуманност си решил, че трябва да вземеш част от парите, същите пари, които са фондът за разследване на извършеното от теб престъпление. Така ли е, Суенгър?

— Аз нямам проблем с това. Върши работа на всички фронтове. Те получават момичето, аз получавам мангизите.

— Звучи ми по-скоро като откуп.

— Както искаш го наричай, пет пари не давам. Просто ми трябва мангизи, Ръд, и реших, че адвокат като теб може да го организира.

Скачам на крака и заявявам:

— Трябва ти куршум, Суенгър.

— Къде отиваш?

— Вкъщи. Ако ми се обадиш още веднъж, ще кажа на ченгетата.

— Не се съмнявам.

Повишили сме тон и пияните тийнейджъри ни зяпат. Отдалечавам се и успявам да изляза, преди той да ме настигне и да ме хване за рамото.

— Мислиш, че лъжа за момичето, нали, Ръд?

Бързо вадя глока от кобура под мишницата си и го стисвам с дясната си ръка. Отдръпвам се, а той замръзва на място, вперил поглед в пистолета.

— Не знам дали лъжеш и не ме интересува. Ти си смахнат, Суенгър, и съм сигурен, че ще умреш от ужасна смърт. А сега ме остави на мира.

Той се успокоява и се усмихва.

— Чувал ли си за град Ламонт в Мисури? Всъщност няма причина да си чувал. Дупка с хиляда жители, на един час път северно от Кълъмбия. Преди три нощи двацет и осем годишно момиче на име Хедър изчезна. Целият град е в паника, всички я издирват, претърсват

гората, надничат под храстите. Няма и следа от нея. Тя е добре — искам да кажа, поне е жива. Живее в същия склад заедно с Джилиана Кемп, западно от центъра на Чикаго, малтретирана по същия начин. Провери онлайн, Ръд, тази сутрин вестникът на Кълъмбия пусна кратък материал. Поредното момиче, този път на осемстотин километра, само че тези типове са жестоки трафиканти.

Стисвам пистолета още по-силно и устоявам на импулса да го вдигна на височината на рамото си и да му пусна два куршума в черепа.

ШЕСТА ЧАСТ

СДЕЛКАТА

Изборът на съдебни заседатели за процеса срещу Тадео Запате започва в понеделник. Ще бъде голямо зрелище, защото репортерите тръпнат в очакване и съдът гъмжи от хора. Видеото в Ютюб как Тадео премазва рефера Шон Кинг е гледано повече от шейсет милиона пъти. Нашите безстрашни герои от „Екшън Нюз“ го показват многократно по време на вечерните и на сутрешните новини. Същото видео, същите дрънканици, същото мрачно клатене на глави в израз на пълно недоумение. Изглежда, всеки има мнение и малко от тези мнения са благоприятни за клиента ми. Три пъти моля съда за смяна на мястото на процеса; и трите пъти бързо ми отказват. В понеделник са призовани двеста евентуални съдебни заседатели, ще бъде интересно да видим колко от тях не знаят нищо за случая.

Сега обаче е петък около полунощ и аз лежа гол под завивката с госпожица Наоми Тарант до мен. Тя спи, мърка на продължителни и дълбоки вдишвания и издишвания, напълно изключила за света. Втория път започнахме към десет, след пица с бира, и макар да продължихме по-малко от половин час, беше вълнуващо и напълно изтощително. И двамата признаваме, че напоследък не сме били особено активни, и си прекарваме страхотно, наваксвайки. Нямам представа как ще се развие тази зараждаща се връзка и съм крайно предпазлив — несъмнено в резултат на трайната вреда, която Джудит ми нанесе, — но в момента обожавам това момиче и имам желание да я виждам колкото се може по-често, гола или облечена.

Иска ми се и аз да можех да спя така. Тя е като в кома, а аз лежа съвсем буден и възбуден, но вече не от секса, а от мисли за най-различни работи. За процеса в понеделник, за Суенгър и неговия разказ за дъщерята на Кемп, за окървавените тела на Бурето и Бърснача, увити в евтин килим и захвърлени на сметището вероятно от Мигел Запате и неговата банда наркопласъори. Мисля си за Риърдън и почти се разтрепервам, защото той и другите в полицията подозират, повече или по-малко, че имам нещо общо с убийствата на главорезите

на Връзката. Питам се дали Връзката няма да ме остави на мира, след като вече очистивам хора само като щракна с пръсти.

Толкова много мисли, толкова много проблеми. Изкушавам се да стана от леглото и да потърся нещо за пиене, но си спомням, че Наоми не държи такива неща в апартамента си. Тя почти не пие, храни се здравословно и прави йога четири дни в седмицата, за да поддържа тялото си в превъзходна форма. Не искам да я будя, затова лежа и съзерцавам гърба ѝ, гладката кожа, очертанията на раменете ѝ, извивката на талията ѝ и облите форми на най-хубавото дупе, което съм виждал. Тя е на трийсет и три години, наскоро отървала се от негодник, с когото е пропиляла седем години, няма деца и, изглежда, това не я притеснява. Не говори много за миналото си, но знам, че доста е страдала. Първата ѝ любов бил състудент, убит от пиян шофьор един месец преди датата за сватбата им. Сподели ми с насълзени очи, че никога няма да обича друг мъж толкова. Аз всъщност не търся любов.

Не мога да се отърва от мислите си за Джилиана Кемп. Тя е или поне е била красиво момиче като това до мен и има голяма вероятност да е жива и да живее по неопишуем начин. Арч Суенгър е психопат и социопат и предпочита да излъже, отколкото да каже истината за нещо. Но не ме излъга за Хедър Фарис от градчето Ламонт в Мисури, двайсетгодишно момиче, незавършило гимназия, което работело нощна смяна в минимаркет, когато изчезнало безследно. Продължават да претърсват гората, да водят ловджийски кучета и да предлагат награди, но засега нищо не намират. Откъде знае за нея Суенгър? Може да е гледал ранен репортаж по новините, но едва ли. Веднага проверих онлайн, намерих статията и започнах да следя историята във вестника на Кълъмбия. Ламонт е на повече от осемстотин километра от тук и за жалост тя е поредното изчезнало момиче от малък град. Хедър дори не намери място в националните новини.

Ами ако Суенгър казва истината? Ако Джилиана Кемп и Хедър Фарис са само две от десетина и повече момичета, отвлечени от трафиканти на секс робини и принудени да правят стриптийз, натъпкани с хероин, да се чукат и да раждат? Фактът, че знам това или дори само го подозирам, ме кара да се чувствам като съучастник. Не съм адвокат на Суенгър, ясно му дадох да го разбере. Всъщност усетих мощен прилив на адреналин, когато извадих пистолета и си помислих

да го избавя от страданието му. Няма етични ограничения, които ме задължават да пазя мълчание и поверителност по отношение на този боклук. А дори да имаше, по-скоро щях да съм склонен да ги пренебрегна, ако така ще спася няколко момичета.

Отдавна съм престанал да се тревожа за етиката. В моя свят враговете ми са безмилостни. Ако съм мил и добър, ще ме премажат.

Един през нощта е и съм още по-буден. Наоми се обръща и протяга крак към мен. Нежно галя бедрото ѝ — как е възможно да има толкова гладка кожа — и тя простенва, сякаш дълбоко в съня си харесва докосването. Успявам да остана неподвижен и затварям очи.

Последната ми мисъл е за Джилиана Кемп, която живее в нашата съвременна разновидност на робството.

С Партнър прекарваме по-голямата част от съботата в сутерена на кантора „Хари и Хари“, преглеждаме въпросниците на съдебните заседатели и обемистите доклади, изготвени от Клиф, консултант по избор на журита, който досега ми струва трийсет хиляди долара. Сумата за защитата на Тадео е близо седемдесет хиляди, всички от моя джоб, и ще продължи да се покачва. С него не сме обсъждали плащането на хонорарите, защото е чиста загуба на време. Той няма пукната пара, а Мигел и останалите от наркобандата не проявяват особен интерес да ме компенсират. Смятат, че съм спечелил достатъчно от кратката кариера на Тадео. Освен това сигурно оценяват отстраняването на Бурето и Бръснача като много скъпо по ценоразписа на улицата. Направили са ми услуга. Квит сме.

Клиф е на мнение, че защитата на Тадео е доста висока планина, която трябва да изкачим. Той и фирмата му са свършили обичайната работа: (1) провели са допитване сред хиляда регистрирани гласоподаватели в този град и са им задали хипотетични въпроси; (2) набързо са проучили произхода и живота на всички двеста евентуални кандидати за съдебни заседатели; (3) прегледали са всеки репортаж, отразяващ грозния инцидент с побоя над Шон Кинг. Според допитването удивителните трийсет и един процента от запитаните знаят малко или много за случая, а мнозинството от тях са за осъдителна присъда. Осемнайсет процента са гледали видеото.

Обикновено при дела за убийство, колкото и да са сензационни, е необичайно да се намерят и десет процента, които са осведомени за случая.

За разлика от повечето консултанти Клиф е известен с безцеремонната си откровеност. Затова го използвам. Неговият извод е: шансовете за оправдателна присъда са нищожни. Шансовете за осъдителна са високи. Сключете споразумение, договорете признаване на вина срещу по-малка присъда. И си плюйте на петите.

Когато прочетох доклада му, веднага му звъннах и казах:

— Стига, Клиф, плащам ти толкова много пари, а най-добрият ти съвет е да си плюя на петите?

Той наистина е умен човек и отговорът му гласеше:

— Не, всъщност хвъркни! На клиента ти му е спукана работата, съдебните заседатели ще го обвинят във всичко възможно.

Клиф ще бъде в съдебната зала в понеделник, ще наблюдава и ще си води бележки. Колкото и да обичам камерите и вниманието, не очаквам този ден с нетърпение.

В четири следобед аз и Партнър се качваме в лъскавия нов товарен бус форд, вече снабден с обичайните удобства, необходими за един подвижен кабинет, и се отправяме към университета. По предложение на Партнър се съгласих да бъда по-скромен, отказах се от черното и се спрях на мек бронз. От двете страни с малки печатни букви пише: „Доставчици Смит“ — още една хубава подробност, на която Партнър много държеше. Убеден е, че така ще се сливаме с всички останали; полицията, Връзката, собствените ми клиенти и други лоши типове, реални и потенциални, които се спотайват навън, ще ни забелязват по-трудно.

Той ме оставя пред университетския плувен комплекс и тръгва да търси къде да паркира. Влизам вътре, чувам кънтящите гласове, намирам басейна и изпращам есемес на Мос Корган. Рояци малки кльоцави деца са активно ангажирани в плувно състезание. Скамейките са наполовина заети от шумни родители. В момента малките момиченца трябва да плуват бруст и те гребат с ръчички и ритат с крачета във всичките осем коридора на петдесетметровия басейн. Мос отговаря „Отдясно, трети сектор, най-горният ред“.

Оглеждам се, не виждам никого, но съм сигурен, че той ме наблюдава. Нося кожено яке, под чиято яка съм пхнал дългата си коса, сини джинси и синьо-оранжева шапка на „Метс“. Тази среда не е моята и не очаквам никой да ме познае, но не искам да рискувам. Предишната седмица с Партнър ядохме сандвичи в едно кафене, когато някакъв тъпак се приближи и каза, че моят боец трябвало да гние в затвора до края на живота си. Благодарих му и го помолих да бъде така добър да ни остави на мира. Той ме нарече мошеник. Партнър се изправи и онзи духна.

Докато се качвам по стълбите, усещам силен мирис на хлор. Старчър веднъж споменал, че иска да плува, но една от неговите майки му казала, че този спорт е твърде опасен заради химикалите, които слагат във водата. Учуден съм, че не държат детето под стъклен похлупак.

Известно време седя сам, далече от всички останали, и наблюдавам оживлението в басейна. Родителите крещят и шумът се усилва все повече. После изведнъж секва и състезанието приключва. Децата излизат от водата, а майките им ги чакат с хавлии и съвети. От моето място изглеждат около десетгодишни.

Мос става от мястото си сред група родители от отсрещната страна на басейна и бавно го заобикаля. Качва се по стълбите и накрая сяда на около метър от мен. Езикът на тялото му издава всичко — ужасно му е неприятно, че е тук, предпочита да говори с някой сериен убиец.

— Дано да е важно, Ръд — казва той, без да ме поглежда.

— Здравсти и на теб, Мос. Кое е твоето дете? — Глупав въпрос, защото хлапетата, които се тълпят край басейна, са стотици.

— Ей онова — кимва той леко.

Какъв тъпак, господи, но аз сам си го изпросих.

— На дванайсет е и плува свободен стил. Ще влезе във водата чак след трийсет минути. Хайде да минем на въпроса.

— Предлагам ти ново споразумение, още по-сложно от предишното.

— Вече го каза. За малко да ти затворя, Ръд, докато не спомена дъщерята на Кемп. Хайде, давай.

— Суенгър отново ме намери. Срегнахме се. Твърди, че знае къде е тя, че е износила и родила бебето. После то било продадено от някакви трафиканти, които я снабдявали с хероин в замяна на всякакви сексуални услуги.

— Суенгър е доказан лъжец.

— Няма съмнение, но част от нещата, които казва, са верни.

— Защо се е свързал с теб?

— Твърди, че се нуждае от помощ и от пари — голяма изненада.

Има вероятност отново да се свърже с мен и ако го направи, бих могъл да насоча полицията по следата му, която да ги отведе до Джилиана Кемп. Или пък не. Няма откъде да знаем, но в момента полицията не разполага с нищо друго.

— Значи отново ще жертваш клиента си.

— Не ми е клиент. Съвсем ясно му го казах. Той може и да си въобразява, че съм му адвокат, но си е чиста загуба на време да анализираме какво си мисли Арч Суенгър.

Разнася се силен звънец и осем момчета скачат във водата. Родителите тутакси започват да крещят, като че ли децата могат да ги чуят. Освен „Плувай по-бързо!“ какво друго можеш да викаш на едно дете наред съсстезание? Наблюдаваме ги до обръщането.

— И какво искаш от нас? — пита Мос.

— В понеделник отивам на процес с моя ММА боец. Искам петгодишна присъда в замяна на признаване на вина и гаранция, че ще я излежи в оръжната затворническа ферма. Там режимът е по-лек, отглеждат зеленчуци. Има хубава спортна зала. Хлапето ще може да остане във форма, да лежи около осемнайсет месеца, да излезе под гаранция, да кажем, на двайсет и четири, и все още да има бъдеще на ринга. Иначе ще лежи седемнайсет години и ще излезе закоравял гангстер, в чиято глава ще се върти само едно — още престъпления.

Той вече върти очи. Въздъхва невярващо, като че ли казаното от мен е голям майтап. Клати глава — сигурно съм пълен идиот.

Накрая успява да каже с огромно усилие:

— Не контролираме прокурора. Знаеш го.

— Манчини беше назначен от кмета и утвърден от общинския съвет, както и ти. Временният шеф на полицията беше назначен от кмета и утвърден от общинския съвет. Точно като Рой Кемп, който още е в административен отпуск. Не можем ли да намерим начин да действваме съвместно?

— Манчини няма да послуша Уди. Мрази го.

— Всички мразят Уди и той също ги мрази. Но някак успява да се задържи три мандата. Ето как ще пробуташ идеята на Уди. Слушаш ли ме?

Още не ме е поглеждал, но сега се вторачва за миг в мен. После извърща очи към басейна и скръства ръце пред гърдите си — знак да започна да говоря.

— Влез в играта, Мос, помогни ми да се справя с това. Да предположим, че успея да отведа ченгетата до Суенгър, да допуснем също, че Суенгър може да отведе ченгетата до Джилиана Кемп. Била някъде в Западен Чикаго, недалече от центъра, между другото. Да допуснем, че спасят момичето, тогава знаеш ли какво? Нашият скъп кмет, почитаемият Удроу Съливан Трети ще даде първата пресконференция. Представи си тази сцена, Мос. Знаеш колко обича пресконференциите. Ще бъде звездният му миг. Уди с тъмен костюм,

широко усмихнат, зад него редица полицаи със сериозни физиономии, но доволни, че момичето е спасено. Уди оповестява новината, като че ли той лично е сътворил чудото. Час по-късно виждаме първите кадри на щастливото семейство Кемп, отново всички заедно, и с Уди, разбира се, който се е намъкнал в кадъра, както само той умее. Какъв миг!

Мос омеква малко, докато си представя тази картина. Тя изплува в съзнанието му. Иска му се да я прогони, а мен да прати по дяволите, но образът е твърде вълнуващ.

Изобретателността както обикновено му изневерява, затова той просто казва:

— Ти си луд, Ръд.

Без изненади. Притискам го:

— И понеже се опитваме да се доберем до истината и правим дръзки предположения, да кажем, че Суенгър не лъже. Ако е така, Джилиана е едно от многото момичета, отвлечени от семействата им и държани в робство. Почти всички са бели американки. Ако веригата бъде прекъсната, а трафикантите — заловени, историята ще отекне от едното до другото крайбрежие. Уди ще получи огромно признание, със сигурност достатъчно, за да блесне в този град.

— Манчини никога няма да се съгласи.

— Тогава уволнете Манчини. Веднага. Повикайте го да го скастрилите и го накарайте да подаде оставка. Кметът има тази власт в нашата разновидност на демокрацията. Сменете го с някой мижав подлизурко. Такива с лопата да ги ринеш. Стотици са.

— Мисля, че са само петнайсет — отбелязва той.

— Извинявай. Сигурен съм, че сред петнайсетимата заместник-прокурори двамата с Уди все ще намерите един с малко амбиция, който ще направи каквото му кажете в замяна на просторен кабинет. Хайде, Мос, не е чак толкова сложно.

Той се привежда напред, подпира лакти на коленете си и потъва в размисъл. Шумът стихва. Тълпата се умълчава в края на едното състезание и преди началото на следващото. Никога не съм ходил на състезания по плуване и слава богу, защото това мъчение явно продължава с часове. Благодаря на майките на Старчър и техния страх от хлора.

Мос се нуждае от малко помощ, затова го смушквам.

— Уди има властта, Мос. Може да го направи.

— Защо трябва да има споразумение? Защо просто не постъпиш правилно и не съдействаш на полицията? Ако вярваш на Суенгър и ако той наистина не ти е клиент, тогава помогни на ченгетата. По дяволите, става дума за невинна млада жена.

— Защото не работя така — отговарям, макар да съм си изгубил съня, търсейки отговор на този въпрос. — Имам да представлявам клиент, който е виновен като повечето ми клиенти, и отчаяно търся начин да му помогна. Моите клиенти не са способни да печелят големи пари по законен път, но този е различен. Той би могъл да измъкне себе си и многочленното си семейство от гетото.

— Гетото тук е по-добро от онова, от което идва той — изтърсва Мос и веднага съжалява за думите си.

Мъдро и неприсъщо за мен подминавам думите му с мълчание.

Наблюдаваме как група по-високи момчета се изправят и се разтягат нервно на старта.

— Има още нещо — добавям.

— А, сделката става все по-сложна. Каква изненада.

— Преди около месец ченгетата намериха два трупа в едно сметище. Двама главорези, които работеха за Сканлън Връзката. По някаква причина съм заподозрян. Не знам колко сериозно е положението, но предпочитам да не се занимавам с това.

— Нали Връзката ти беше клиент?

— Да, но да кажем, че когато изчезна, не беше особено доволен от услугите ми. Изпрати двамата си биячи да ме отръскат за пари.

— Кой ги е очистил?

— Не знам, но не съм аз. Сериозно, нали не мислиш, че бих поел риска?

— Не е изключено.

Изхилвам се на тази тъпотия.

— Няма начин. Тия бяха истински гангстери с многобройни врагове. Който и да ги е очистил, е част от дълъг списък с желаещи да им видят сметката.

— Да видим дали съм разбрал правилно. Първо, искаш кметът да принуди Манчини да омекне към твоя боец, за да може той да се признае за виновен, да си уреди хубава сделка и да спаси кариерата си. Второ, искаш кметът да притисне полицейското управление да търси

другаде онзи, който е очистил момчетата на Връзката. И трето... Какво беше третото?

— Най-хубавото — Суенгър.

— А, да. В замяна на това, че кметът ще си заложи главата, ти може би ще успееш да помогнеш на полицията да намери Суенгър, който, току-виж, казва истината и, току-виж, ги отведе до момичето. Така ли, Ръд?

— В общи линии.

— Пълни тъпотии.

Проследявам го с поглед, докато се спуска по пътеката между скамейките и заобикаля басейна. Наблюдавам го дълго, но той изобщо не поглежда към мен.

Точка В е „Вълчата пещера“. Намира се на няколко километра източно от града в западно предградие, чиито обитатели просто преспиват там в еднотипните къщи, построени с материали, които ще издържат петдесет години. Ресторантът предлага евтин бюфет с месо и зеленчуци, в момента смачкани и адски препържени, но преди това стояли замразени с месеци, дори с години. Само срещу десет долара клиентите могат часове наред да ядат на корем. Трупат чинии, сякаш умират от глад, и прокарват храната с литри подсладен чай. Заведението предлага алкохол, но хората не идват тук заради пиячката. Празният бар е закътан в тъмен и пренебрегван ъгъл и точно там понякога се срещам с Нейт Спърио.

Последния път се срещнахме в Г, павилиона за гевреци. Преди това беше А, кръчмата „Арбис“ в друго предградие. Кариерата на Нейт стигна до задънена улица преди десетина години. Не могат да го уволнят и очевидно не могат да го повишат. Но ако по някаква случайност го забележат да пие извън работно време с мен, ще го направят регулировчик пред някое основно училище. Той е твърде почтен, за да бъде полицай в този град.

Шефът му е капитан Труит, свестен тип, който е много близък с Рой Кемп. Ако искам да предам съобщение на Кемп, пътеката тръгва от тук. Слагам всички карти на масата. Нейт е учуден от моята искрица надежда, че Джилиана Кемп е още жива. Уверявам го, че не знам на какво да вярвам и че сигурно е грешка да се вържа на думите на Суенгър. Но какво губим? Той със сигурност знае нещо, а това е много повече, отколкото могат да кажат нашите следователи. Колкото повече разговаряме и прием, толкова по-убеден е Нейт, че полицейското управление и неговият профсъюз са в състояние да притиснат и кмета, и Макс Манчини. Предишният шеф на полицията е бил глупак, който е допуснал да се докарат дотук, но Рой Кемп все още е високоуважаван от своите събратя. Спасяването на дъщеря му си струва извънсъдебното споразумение за всеки обвиняем, който в момента се намира в ареста.

Неведнъж предупреждавам Нейт, че вероятността да я намерим, е много малка. Първо, не съм сигурен, че мога да открия Суенгър или че той ще пожелае да ме види. При последната ни среща едва не го застрелях. Предплатеният мобилен е у мен, но не съм го използвал след онзи път. Ако няма връзка или ако той не отговори на обаждането, ще ударим на камък. А ако се срещна с него и полицията успее да го проследи, какви са шансовете той да ни отведе до онзи стриптийз клуб в Чикаго? Почти нищожни според мен.

Нейт е по-сдържан в емоциите си и от монах, но сега не успява да скрие вълнението си. Когато излизаме от бара, заявява, че отива в дома на Труит. Там щели да поговорят неофициално и той очаква, че прекият му шеф незабавно ще осведоми Рой Кемп за подготовката на евентуално споразумение. Вероятността не е голяма, но когато става дума за дъщеря ти, си готов да опиташ всичко. Насърчавам го да побърза, защото процесът започва утре.

Късно вечерта в неделя с Партнър отиваме в градския арест на последна среща с Тадео преди процеса. След половинчасова препирня с надзирателите ми позволяват да се видя с клиента си.

Хлапетото ме плаши. По време на престоя си в затвора е попил огромно количество безплатни правни съвети от новите си приятели, освен това е убеден, че е прочут. Заради видеото получава купища писма от почитателки. Сигурен е, че ще си тръгне от съда като свободен човек, обичан от мнозина и готов да продължи бляскавата си кариера. Опитах се да го върна в реалността и да го убедя, че тези, които му пишат писма, не са същите хора, които ще седят в ложата на съдебните заседатели. Никой не зачита мнението на шантави почитателки от не знам си къде, няколко от които са му предложили брак. Съдебните заседатели ще бъдат регистрирани гласоподаватели от нашата общност и едва ли ще си падат по боевете в клетка.

Както винаги му предавам последното предложение за споразумение — да се признае за виновен в убийство втора степен срещу намалена на петнайсет години присъда. Той се изсмива пренебрежително както досега. Не ме пита за съвет и аз не му го давам. Толкова пъти е отказвал предложението за петнайсет години, че не си струва да го обсъждаме. Проявил е благоразумието да се вслуша в препоръката ми, избръснал се е и си е подстригал косата. Нося му тъмносин костюм с бяла риза и вратовръзка — облекло втора ръка, което майка му намери. На шията, под лявото ухо, има татуировка със загадъчна форма, която частично ще се подава над яката му.

Повечето ми клиенти имат татуировки, затова постоянно ми се налага да се справям с проблема. Най-добре е съдебните заседатели да не ги виждат. В случая с Тадео обаче на тях ще им бъде поднесено смайващо изобилие от мастилени изображения, докато гледат видеото.

Очевидно, когато един човек вземе решение да стане боец в клетка, първата му спирка по пътя към спортната зала е в ателие за татуировки.

Пропастта помежду ни расте от известно време. Тадео смята, че ще излезе на свобода. Според мен ще отиде в затвора. Той чувства съмненията ми в успешния изход като липса на вяра не само в него, но и в собствените ми адвокатски способности. Истински ме тревожи настойчивостта му да свидетелства. Искрено вярва, че като застане на свидетелското място, ще убеди заседателите, че (1) Шон Кинг му е откраднал победата, (2) вбесил се е, нападнал го е, изгубил е разсъдък и за кратко е станал невменяем, и (3) сега се чувства адски зле заради случилото се. След като обясни това, иска да поднесе на семейство Кинг драматично и емоционално извинение. И после всичко ще се оправи и съдебните заседатели ще се върнат в залата с правилното решение. Опитах се да му обясня колко безмилостно ще се държи с него Макс Манчини на кръстосания разпит. По дяволите, самият аз невинаги съм сигурен какво ще се случи.

Нито едно от предупрежденията ми не стига до Тадео. Вкусил е достатъчно слава, за да е убеден какво го очаква. Пари, известност, възхищение, жени, голяма къща за майка му и семейството. Всичко това скоро ще бъде негово.

Не мога да мигна през нощта преди началото на избора на съдебни заседатели. Умът ми е претоварен и уморен, докато се мъча да запамята и подрежда подробностите, фактите, задачите си. Коремът ме присвива, нервите ми са изопнати до скъсване. Знам, че е важно да си почина и да изглеждам свеж и спокоен пред заседателите, но истината е, че ще изглеждам, както винаги — изморен, стресиран, с кървясали очи. Пия кафе точно преди зазоряване и както обикновено се питам защо го правя. Защо се подлагам на тези неприятности? Имам далечен братовчед, който е страхотен неврохирург в Бостън и за когото често мисля в такива моменти. Допускам, че в неговия свят е много напрегнато, докато оперира мозъци и толкова много е зложено на карта. Как се справя физически? Изопнати ли са нервите му, има ли пеперуди в корема, дори диария и гадене? Рядко се чуваме, затова не съм го питал. Напомням си, че той не върши работата си пред публика и ако допусне грешка, просто я покрива. Старая се да не си напомням, че братовчед ми печели по един милион годишно.

В много отношения да си адвокат по наказателни дела е като да си актьор на сцена. Но репликите ти невинаги са написани, което усложнява работата. Трябва да реагираш, бързо да скачаш на крака и да си служиш умело с езика, да знаеш кога да нападаш и кога да мълчиш, кога да водиш и кога да следваш, кога да се гневиш и кога да запазиш хладнокръвие. И през цялото време адвокатът трябва да уверява и убеждава заседателите, защото единственото, което има значение, е как ще гласуват накрая.

Отказвам се да спя и отивам до масата за билиард. Подреждам топките и лекичко ги разбивам. Изигравам ги всичките и вкарвам осма топка в страничен джоб.

Имам няколко кафяви костюма и старателно избирам един за първия ден на процеса. Нося кафяво не защото харесвам този цвят, а защото никой друг не го носи. Адвокатите, както и bankerите, изпълнителните директори и политиците, са убедени, че официалният костюм трябва да бъде или тъмносин, или тъмносив. Ризите са или

бели, или светлосини, вратовръзките — някакъв нюанс на червеното. Аз никога не нося тези цветове. Вместо черни обувки днес обувам каубойски ботуши от щраусова кожа. Не подходат особено на кафявия ми костюм, но много важно. Подреждам дрехите върху леглото и дълго стоя под душа. Крача по халат из апартамента и тихо репетирам друг вариант на встъпителната си реч. Отново разбивам топките върху билиардната маса, пропускам първите три удара и оставям щеката.

Залата е пълна още преди девет часа, когато всичките двеста потенциални съдебни заседатели трябва да дойдат и процедурата да започне. И тъй като капацитетът на залата е само двеста места, става задръстване, когато тълпа зрители и няколко десетки репортери също се появяват и започват да си търсят място.

Макс Манчини крачи наперено в най-хубавия си тъмносин костюм и лъснати до блясък черни обувки с бомбета; раздава усмивки на асистентките и секретарките. Пред погледите на толкова много хора той се държи мило дори с мен. Заставаме плътно един до друг и разговаряме важно-важно, докато приставите се справят с тълпата.

— Петнайсет години ли последно?

— Аха — отговаря той усмихнат и оглежда публиката.

Явно новината още не е стигнала до ушите на Макс. Или пък е стигнала. Може би вече му бяха казали да сключи споразумение за намаляване на присъдата при признаване на вина и Макс беше направил онова, което очаквах да направи: беше казал на Уди, на Мос, на Кемп и на всички останали да вървят по дяволите. Това е неговото шоу, славен момент в кариерата му. Вижте само колко хора му се възхищават! И толкова много репортери!

Тази седмица председателства съдия Джанет Фабиноу, известна сред адвокатите като Бавната Фаби. Още е нова и зелена, но узрява постепенно на съдийската скамейка. Страхува се да не допуска грешки, затова обмисля всичко. Бавно. Говори бавно, мисли бавно, отсъжда бавно и настоява всички адвокати и свидетели винаги да говорят ясно. Уж го прави заради стенографката, която трябва да запише всяка дума, но ние подозираме, че се дължи и на факта, че госпожа съдийката асимилира всичко... страшно бавно.

Появява се секретарката ѝ и съобщава, че съдията ни вика в кабинета си. Ние влизаме един след друг и сядаме край стара заседателна маса: аз от едната страна, Манчини и лакеят му — от другата. Джанет сяда начело на масата и непрекъснато посяга към резенчетата ябълка в пластмасовата купа. Говори се, че постоянно се

суети около най-новата си диета и най-новия си треньор, но не съм забелязал никакъв напредък в борбата с килограмите. За щастие, не ни черпи с храната си.

— Още някакви предварителни искания? — пита тя и поглежда мен. *Хрус, хрус.*

Манчини клати глава. Аз правя същото и добавям единствено за да съм враждебен:

— Едва ли изобщо има смисъл. — Подал съм десетки и всички са отхвърлени.

Тя подминава заяждането, преглъща мъчително, отпива глътка от течност, която изглежда като урина на гладно, и пита:

— Някакъв шанс за споразумение срещу признаване на вина?

— Предложението ни все още е петнайсет години за предумишлено втора степен — казва Манчини.

— И клиентът ми все още отказва. Съжалявам.

— Предложението не е лошо — казва тя, за да ми върне заяждането. — Какво би приел обвиняемият?

— Не знам, госпожо съдия. На този етап не съм сигурен, че е склонен да се признае за виновен за каквото и да било. Положението може да се промени ден-два след началото на процеса, но в момента той очаква с нетърпение да се изправи в съда.

— Много добре. Ще му направим тази услуга.

Говорим си за едно-друго, колкото да мине време, докато приставите проверяват самоличността на евентуалните заседатели и организират нещата. Най-накрая, в десет и половина, секретарката ни съобщава, че съдебната зала е готова. Сядам до Тадео, който изглежда малко неловко, както се е издокарал. Шепнешком го уверявам, че всичко се развива чудесно, точно както съм очаквал, поне засега. Зад нас евентуалните заседатели се взират в тила му и се чудят какво ли ужасно престъпление е извършил.

Когато ни нареждат, ставаме в израз на уважение към съда и в залата влиза съдия Фабиноу, чиято дълга черна тога добре прикрива едрата ѝ фигура. Тъй като съдиите вършат голяма част от отегчителната си работа без публика, обичат претъпканите зали. Те са върховните господари на всичко пред очите си и искат да бъдат оценени. Някои са склонни да парадират и аз с любопитство очаквам да видя как ще се държи Джанет пред толкова много хора. Тя

поздравява всички присъстващи, обяснява защо сме се събрали, дърдори още малко и накрая моли Тадео да се изправи и да се обърне към публиката. Той се подчинява, усмихва се, както съм го инструктирал, и после сядва. Джанет представя Манчини и мен. Аз се надигам леко и кимвам. Той става прав, ухилен до ушите, и разперва ръце, все едно приветства хората в своите владения. Трудно ми е да понеса такава превзетост.

Кандидат заседателите получават номера и Фабиноу моли онези от номер сто и едно до номер сто деветдесет и осем да напуснат съдебната зала за момента. После да звъннат в канцеларията в един часа и да проверят дали има нужда от тях. Половината от списъка се изнизват навън — някои забързани, други радващи се на късмета си. Приставът подрежда останалите кандидати по десет на ред от едната страна на пътеката и ние оглеждаме за пръв път потенциалните членове на съдебното жури. Това продължава един час и Тадео прошепва, че му е скучно. Питам го дали предпочита да стои в ареста. Не, не предпочитал.

Кандидатите са прочистени — хората над шейсет и пет години, както и тези с медицинско са освободени. Деветдесет и двамата, пред които сме изправени сега, са готови да бъдат разпитани. Фабиноу дава обедна почивка и нарежда да се върнем в два часа. Тадео ме пита има ли шанс да обядва нормално в хубав ресторант. Усмихвам му се и отговарям отрицателно. Отвеждат го обратно в ареста.

Докато се съвещавам с Клиф, консултанта по избор на съдебни заседатели, приближава униформен пристав и пита:

— Вие ли сте господин Ръд?

Кимвам и той ми връчва някакви документи. От съда за семейни дела. Призовка за спешно изслушване за отнемане на всички родителски права. Изругавам едва чуто и отивам да седна в ложата на съдебните заседатели. Тази кучка Джудит е чакала точно този момент, за да усложни положението още повече. Продължавам да чета и раменете ми увисват. Трябваше да прекарам предишния ден, неделя, със Старчър — дванайсет часа от осем сутринта до осем вечерта според устно променените условия, които ми наложи Джудит. Погълнат от процеса, аз, разбира се, забравих за това и измамих очакванията на детето си. Според извратения начин на мислене на Джудит това е недвусмислено доказателство, че съм негоден баща и не

следва да имам никакъв достъп до сина си. Тя настоява за спешно изслушване, като че ли Старчър се намира в непосредствена опасност, и ако то се състои, ще бъде четвъртото за последните три години. Резултатът е три на нула за мен! А тя е готова да го направи четири на нула, само и само да докаже нещо.

Нямам представа какво.

Купувам си отдавна замразен „Пресен сандвич“ от един автомат и поемам към съда за семейни дела. Предлаганата от автоматите храна често бива подценявана. Карла, секретарка, която навремето свалях, вади някаква папка и двамата я преглеждаме, събрали глави на сантиметри една от друга. Когато се пробвах преди две години, тя ми каза, че имала „връзка“, каквото и да означава това. Всъщност искаше да каже, че не проявява интерес към мен. Поех удара в крачка. Толкова пъти са ме отрязвали, че всъщност се учудвам, когато жена ми отговори с „може би“.

Както и да е, Карла явно вече няма връзка, защото ми се усмихва насърчително, което не е необичайно за армията от служителки, секретарки и рецепционистки, от които гъмжат тези кабинети и коридори. Неженен хетеросексуален адвокат с малко пари и хубав костюм привлича доста погледи на необвързани дами, а и на някои омъжени. Ако играех тази игра, ако имах време и проявявах интерес, можех направо да сразя тези момичета. Карла обаче доста се е позакръглила през последните месеци и изобщо не изглежда толкова добре, колкото преди.

— Съдия Стенли Лийф — съобщава тя.

— Също като миналия път — отговарям. — Учуден съм, че още е жив.

— Бившата ти май не е лесна.

— Много слабо казано.

— Идва тук понякога. Не е много дружелюбна.

Благодаря ѝ и преди да изляза, тя казва:

— Обади ми се някой път.

Иска ми се да отговоря: „Ами ако ходиш на фитнес около половин година, ще те огледам и ще си помисля“. Но вместо това, нали съм джентълмен, казвам:

— На всяка цена.

Съдия Стенли Лийф изви ръцете на Джудит при последния ѝ опит да ме лиши от родителски права. Не я изтърпя и веднага отсъди в моя полза. Фактът, че тя отново си опитва късмета с това искане и отново попада на съдия Лийф, говори много за нейната почтеност, както и за нейната наивност. В моя свят, ако случаят е от жизнено значение — а има ли нещо по-драстично от това да отнемеш на един почтен баща правото му да вижда детето си, — трябва да бъдат взети всички мерки, за да се подсигури справедливо изслушване пред подходящия съдия. Което може да включва подаване на искане за отвод на нежелан съдия. А също и оплакване пред щатската комисия по правна етика. Но предпочитаната от мен мярка е да дам подкуп на подходящия чиновник.

Джудит никога не би прибегнала до подобна тактика. Затова отново ще трябва да се изправи пред съдия Лийф. Напомням си, че важното тук не е победата или загубата, този или онзи съдия. Оскърбление за правната система е да торМОЗИШ бившия си съпруг. Тя не се тревожи за съдебните такси. Не се бои от възмездие. Всекидневно снове в този отдел на Стария съд, това е нейната територия. Намирам си свободна пейка и прочитам молбата ѝ, докато ям сандвича си.

За следобедното заседание преместваме столовете си от другата страна на масите и седим с лице към евентуалните съдебни заседатели. Те ни гледат, като че ли сме извънземни. Според метода за подбор на съдия Фабиноу — всеки адвокат има голяма свобода на действие при избора на заседатели — онези с номера до четирийсет седят на първите четири реда, и от там ние най-вероятно ще се спрем на своите окончателни дванайсет души. Затова се съсредоточаваме над тях, докато госпожа съдийката обяснява общественото значение на това да изпълниш дълга си като съдебен заседател.

Сред първите четирийсет има двацет и петима бели, осем чернокожи, петима латиноамериканци, една млада жена от Виетнам и още една от Индия. Двацет и две жени, осемнайсет мъже. Благодарение на Клиф и на екипа му знам техните имена, адреси, професии, семейно положение, вероизповедание, съдебни спорове, неплатени дългове и осъдителни присъди, ако имат такива. Разполагам със снимки на къщите или апартаментите на повечето.

Изборът на най-подходящите хора може да се окаже труден. Желязно правило е, че трябва да си осигуриш колкото се може повече чернокожи съдебни заседатели, защото те са по-състрадателни към подсъдимите и изпитват по-силно недоверие към полицията и прокурорите. Днес не е така. Жертвата Шон Кинг е свестен млад чернокож с хубава работа, съпруга и три чудесни деца. Реферира боксови мачове и свободни боеве, за да припечелва допълнително.

Когато Фабиноу най-после се съсредоточава в настоящата задача, тя пита колко от кандидатите са запознати с фактите около смъртта на Шон Кинг. От деветдесет и двама около една четвърт вдигат ръка — огромен процент. Моли ги да се изправят, за да си запишем имената им. Поглеждам към Манчини и клатя глава. Такава реакция е нечувана и по мое мнение е ясно доказателство, че процесът трябва да бъде преместен. Манчини обаче продължава да се усмихва. Записвам си двацет и две имена.

За да не повлияе на неосведомените по случая, съдия Фабиноу решава да разпита индивидуално всеки от въпросните двацет и двама. Връщаме се в нейния кабинет и се събираме около същата маса. Въвеждат съдебен заседател номер три. Казва се Лайза Парнел и продава билети на местна авиокомпания. Омъжена, с две деца, на трийсет и четири години, съпругът ѝ продава цимент. Двамата с Манчини сме самото очарование и се опитваме да се подмажем на тази потенциална заседателка. Съдия Фабиноу поема нещата в свои ръце и започва да задава въпроси. Нито Лайза, нито съпругът ѝ са фенове на смесените бойни изкуства, всъщност тя дори намира този спорт за отвратителен, но помни побоя. Бил отразен по всички новини и тя гледала видеото с Тадео, който млати рефера. Със съпруга ѝ обсъдили инцидента. Дори се молили в църквата Шон Кинг да се възстанови и смъртта му ги натъжила. Трудно ще ѝ бъде да остане безпристрастна. Колкото повече напредва разпитът, толкова повече тя осъзнава колко твърда е убедеността ѝ във вината на Тадео.

— Той го уби — заявява Лайза.

Манчини ѝ задава няколко подобни въпроса. Идва моят ред, но аз не губя време. Лайза скоро ще бъде освободена. Засега обаче е инструктирана да се върне на мястото си на първи ред и да не обелва нито дума.

Заседател номер единайсет е майка на двама тийнейджъри, които харесват ММА боевете и часове наред са обсъждали Тадео и Шон Кинг. Тя не е гледала видеото въпреки настояването на синовете ѝ. Знае обаче всичко за случилото се и признава, че има предварително изградено мнение за доста неща. Двамата с Манчини учтиво мушкаме и ръчкаме, но не получаваме нищо. И тя ще бъде освободена.

Следобедът се точи мъчително, докато разпитваме двацет и двамата съдебни заседатели, които до един, оказва се, знаят много повече, отколкото би трябвало. Има и такива, които твърдят, че са способни да се отърсят от първоначалното си мнение и да вземат безпристрастно решение по делото. Съмнявам се в това, но все пак аз съм адвокатът на обвиняемия. По-късно същия ден, след като сме приключили с двацет и двамата, подновявам искането си делото да се гледа другаде. Въръжен с нови и неопровержими аргументи, твърдя, че току-що сме получили ясно доказателство, че твърде много хора в този град знаят твърде много за делото.

Бавната Фаби ме слуша и сякаш ми вярва. Според мен е така.

— Засега отхвърлям искането ви, господин Ръд. Нека да продължим и да видим какво ще ни донесе утрешният ден.

След съда Партнър ме закарва до склада, където развива дейността си кантора „Хари и Хари“. Срецам се с Хари Грос и двамата преглеждаме последната молба на Джудит. Той ще подготви отговор, подобен на предишните три, които вече са в архива, а аз ще го подпиша и ще го подам утре.

С Партнър слизаме в сутерена, където Клиф и неговият екип са се заловили за работа. От първите четири реда кандидати с номера от едно до четирийсет девет са разпитани поверително по време на следобедното заседание на съда. Очаквам всичките девет да бъдат освободени поради пристрастност или на други основания. Всяка от страните има право на четири отвода, четири изненадващи крошета, които могат да използват, без да се мотивират. Това прави общо осем. Няма ограничение за броя на кандидатите, освободени поради пристрастност. Номерът, умението, изкуството е да разгадаеш тези хора и да се опиташ да решиш кои да отхвърлиш. Имам право само на четири отвода, обвинението също, затова дори една грешка може да бъде фатална. Не само решавам кого да задържа и кого да отстраня, но играя шах с Манчини. От кого ще се опита да се отърве той? Определено от латиноамериканците.

Не очаквам оправдателна присъда, затова целта ми е такъв състав на съдебните заседатели, че да не могат да вземат решение. Трябва да намеря един-двама заседатели, които биха проявили известна симпатия.

На лошо суши и бутилиран зелен чай, доставени в офиса, с часове анализираме всеки потенциален съдебен заседател.

Няма среднощни обаждания по телефона, нито от Арч Суенгър, нито от Нейт Спърио. Никаква вест от Мос Корган. Явно моето блестящо предложение за сделка не е стигнало много далече. Рано сутринта съм пред компютъра си и отговарям на имейли. Решавам да изпратя един и на Джудит. Той гласи: „Защо не прекратиш войната? Изгубила си толкова много битки, ще изгубиш и тази. Ще докажеш единствено нелепото си упорство. Помисли за Старчър, не за себе си“. Отговорът ще бъде предсказуемо остър и умело формулиран.

Партньър ме оставя в търговски център в предградията. Единственото отворено заведение е павилионът за гевреци, където пушенето е незаконно позволено. Собственикът е възрастен грък, който умира от рак на белия дроб. Племенникът му е някакъв в общината и здравните инспектори не закачат чичо му. Заведението предлага силно кафе, истинско кисело мляко, хубави гевреци и пласт синкав тютюнев дим, спомен за недалечното минало, когато беше съвсем обичайно да се храниш в някой ресторант, вдишвайки дима на съседите си. Днес все още ни е трудно да повярваме, че сме търпели подобно нещо. Нейт Спърио пуши по две кутии дневно и обожава това място. Пред входа си поемам дълбок дъх, напълвам дробовете си с чист въздух, влизам и забелязвам Нейт на една маса с кафе и вестник пред себе си, и с току-що запалена цигара „Салем“ в ъгъла на устата.

Той махва към един стол и оставя вестника.

— Искаш ли кафе? — пита.

— Не, благодаря. Изпил съм предостатъчно.

— Как върви?

— За живота по принцип ли питаш или за процеса срещу Запате?

Той изсумтява, опитва се да се усмихне.

— Откога си говорим за живота?

— Имаш основание. Нямам нищо от Манчини. Ако е посветен в сделката, по нищо не му личи. Продължава да предлага петнайсет години.

— Обработват го, но както знаеш, той е амбициозен негодник. В момента е на сцената и това означава много за него.

— Значи Рой Кемп се е задействал?

— Може да се каже. Прави всичко възможно. Отчаян е и го разбирам. Освен това те мрази, защото подозира, че премълчаваш сведения.

— Боже, съжалявам. Предай му, че и аз го мразя, защото отвлече детето ми, но нищо лично. Ако той въздейства на кмета, който след това ще въздейства на Манчини, може и да постигнем споразумение.

— Работи се по въпроса. Нещата са задвижени.

— Ама трябва да се движат по-бързо. Избираме жури и, съдейки по онова, което видях и чух досега, моят човек здравата е загазил.

— И аз така чувам.

— Благодаря. Сигурно утре ще започнем да призоваваме свидетели, а те не са много. Всичко може да приключи до петък. Трябва бързо да сключим споразумение. Пет години, окръжната затворническа ферма, предсрочно освобождаване под гаранция. Ясно, Нейт? Всички нагоре по веригата разбират ли условията?

— Ясно като бял ден. Не е много сложно.

— Тогава им кажи да действат. Тези съдебни заседатели ще смачкат моя човек.

Той дръпна от цигарата, пълни дробовете си с пушек и пита:

— Ще бъдеш ли тук довечера?

— Да не мислиш, че ще напусна града?

— Може би трябва да поговорим.

— Разбира се, но сега бързам. Днес имам процес и търсим съдебни заседатели, които да подкупим.

— Нищо не съм чул и със сигурност не съм изненадан.

— До скоро, Нейт.

— Радвам се, че се видяхме.

— Трябва да спреш цигарите.

— Ти гледай себе си. Имаш си твои проблеми.

Бавната Фаби закъснява, което, от една страна, не е толкова необичайно, защото е съдия и купонът няма да започне без нея. От друга страна, това дело е връх в кариерата ѝ и човек би допуснал, че ще идва рано да му се наслаждава. Аз обаче отдавна съм се научил да не пилея време за анализи на съдиите и на тяхното поведение.

Всички чакат най-малко час без никаква яснота относно причината за закъснението ѝ, когато приставът застава мирно и ни призовава да станем. Госпожа съдийката влетява в залата с вид на ужасно обременена и казва на всички да седнат. Никакви извинения, никакви обяснения. Изрича някакви уводни думи, напълно лишени от оригиналност, и когато вдъхновението ѝ се изчерпва, казва:

— Господин Манчини, можете да разпитате кандидатите от името на щата.

Макс скача от стола си и започва да крачи наперено покрай махагоновия парапет, който ни отделя от публиката. Деветдесет и двама потенциални заседатели седят от едната страна, поне още толкова репортери и зрители — от другата, и съдебната зала отново е пълна. Има дори хора, облежнати на задната стена. Макс рядко се радва на такава публика. Започва с противен сантиментален монолог за това колко поласкан се чувства да бъде в тази зала и да представлява почетните жители на града ни. Съзнава отговорността, легнала на плещите му. Има морален дълг. За него е чест. Усеща много неща и след броени минути забелязвам, че някои заседатели започват да се мръщят и да го гледат отегчено.

След като той говори и говори за себе си прекалено дълго, аз се изправям, поглеждам към Бавната Фаби и казвам:

— Госпожо съдия, може ли да продължим с избора?

— Господин Манчини, имате ли въпроси към кандидатите? — пита тя.

— Разбира се, ваша чест. Не подозирах, че бързае толкова — отговаря той.

— О, не бързае, но не бих желала и да губим време.

И това от устата на съдийка, закъсняла с цял час.

Макс започва с въпросите като по учебник: за предишно участие в съдебно жури, за опит в наказателната съдебна система и за предубедено отношение към полицията и правоохранителните органи. В основни линии е загуба на време, защото хората рядко разкриват истинските си чувства в такава ситуация. Той обаче ни дава предостатъчно възможности да проучваме съдебните заседатели. Тадео изписва цели листове под мое ръководство. Аз също нахвърлям бележки, но преди всичко наблюдавам езика на тялото им. Клиф и сътрудниците му седят на редовете от другата страна на пътеката и наблюдават всичко. Вече имам чувството, че от години познавам тези хора, особено първите четирийсет.

Макс се интересува дали някой от тях е съден. Стандартен въпрос, но не много умен. Това е наказателно дело, не гражданско. От деветдесет и двамата около петнайсет признават, че са съдени в даден момент в миналото си. Обзалагам се, че има още петнайсет, които не си признават. В крайна сметка това е Америка. Кой почтен гражданин не е бил съден някога? Макс изглежда въодушевен от отговорите, все едно наистина е намерил плодородна почва, която да разкопае. Пита дали опитът им в съдебната система по някакъв начин ще повлияе на способността им да отсъдят по това дело.

Не, Макс. Всички обожават да бъдат съдени. И то без изобщо да се озлобяват срещу системата. Той обаче вършее с още въпроси, които не водят доникъде.

От чиста злоба се изправям и казвам:

— Госпожо съдия, бихте ли напомнили на господин Манчини, че това е наказателно, а не гражданско дело?

— Знам! — изръмжава ми Макс и двамата си разменяме злобни погледи. — Знам какво правя.

— Продължете, господин Манчини — казва съдийката. — А вие, господин Ръд, седнете, ако обичате.

Макс се бори с гнева си и изчаква да отmine. Превключва и навлиза в деликатна материя. Някой от непосредственото ви обкръжение бил ли е обвинен в престъпление, свързано с насилие? Извинява се, че нахлува в толкова личен периметър, но нямам избор. Моля ви, простете му. В дъното съдебен заседател номер осемдесет и едно бавно вдига ръка.

Госпожа Ема Хъфингстоун. Бяла, на петдесет и шест години, диспечерка в транспортна фирма. Двайсет и седем годишният ѝ син излежава дванайсетгодишна присъда за домашно нападение под влиянието на наркотици. Щом Макс зърва вдигнатата ръка, той вдига своята и казва:

— Няма да питам за подробностите. Знам, че това е много личен и много болезнен проблем. Въпросът ми е следният: задоволителен или незадоволителен беше опитът ви с наказателната съдебна система?

Ама ти сериозно ли, Макс? Не правим пазарно проучване на удовлетвореността на клиентите.

Госпожа Хъфингстоун се изправя бавно и отговаря:

— Мисля, че системата се отнесе справедливо към сина ми.

Макс едва не прескача парапета, за да я прегърне. Бог да те поживи, скъпа, Бог да те поживи. Каква подкрепа за силите на доброто! Жалко, че тя е безполезна, Макс. Няма да допрем до заседател номер осемдесет и едно.

Заседател номер четирийсет и седем вдига ръка, изправя се и заявява, че брат му е лежал в затвора за нападение с тежко телесно увреждане и за разлика от госпожа Хъфингстоун той, Марк Уотбърг, няма добри впечатления от наказателното правораздаване.

Макс въпреки това му благодари излиятелно. Някой друг? Няма повече вдигнати ръце. Има още трима души и аз ги знам, но Макс, изглежда, не. Потвърждение, че моето проучване е по-добро от неговото. Освен това то ме предупреждава за факта, че тези тримата не са никак искрени.

Макс продължава, а денят напредва. Навлиза в друго опасно минно поле — това на жертвите. Колко от вас са били жертва на жестоко престъпление? Вие лично, членове на семейството ви или близки приятели? Няколко ръце се вдигат и Макс този път се справя добре и извлича полезна информация.

По обяд Фабиноу, несъмнено изтощена от двучасовия си престой на съдийското място и вероятно закопняла за ябълкови резенчета, обявява деветдесет минути почивка. Тадео иска да остане в съдебната зала за обяд. Любезно моля охраната му и за наша изненада получаваме съгласие. Партньор бързо се отправя до близък деликатесен магазин и се връща със сандвичи и пържени картофи.

Храним се, разговаряме тихо и се стараем охраната и приставите да не ни чуват. В залата няма никой друг. Внутрителната обстановка е оказала своето влияние и Тадео е изгубил част от напереността си. Понесъл е безпощадните погледи на хората, които може да бъдат призовани да рушат съдбата му. Вече не е убеден, че те са негови почитатели.

— Имам усещането, че не ме харесват — признава ми тихо.
Колко досетлив младеж.

Макс приключва към три и идва мой ред. Вече знам предостатъчно за тези хора и съм готов да избирам. Това обаче е и първата ми възможност да се обърна директно към кандидат заседателите и да положа основите на нещо, което всеки адвокат се надява да превърне в някаква степен на доверие. Наблюдавах лицата им и знам колко от тях намират Макс за сервилен и дори за малко глупав. Имам колкото щещ недостатъци и лоши навици, но угодниченето не е част от репертоара ми. Не им благодаря, че са тук — призовани са, нямат друг избор. Не се преструвам, че вършим нещо велико, в което участват и те. Не се хваля с нашата съдебна система.

Вместо това представям най-общо презумпцията за невинност. Насърчавам ги да се запитат дали вече не са решили, че клиентът ми е виновен, защото иначе едва ли е щял да бъде тук. Не вдигайте ръце, само кимнете заедно с мен, ако мислите, че е виновен. Такава е човешката природа. Така са устроени в наше време обществото и културата ни. Има престъпление, арест, виждаме заподозрения по телевизията и си отдъхваме, че полицията е заловила извършителя. Бързо, просто ей така. Престъплението е разкрито. Виновникът е задържан. Напоследък ние изобщо, ама изобщо не се спираме, за да си кажем: „Чакай, той е невинен до доказване на противното и има право на справедлив процес“. Прибързваме с преценката.

— Въпроси, господин Ръд? — изграчва Бавната Фаби по микрофона си.

Подминавам репликата ѝ, посочвам Тадео и питам евентуалните съдебни заседатели дали могат искрено да твърдят, че в този момент го смятат за напълно невинен.

Разбира се, никой не отговаря, защото никой от тях няма да признае, че вече има мнение.

Преминавам към тежестта на доказването и обсъждам въпроса, докато на Макс не му писва. Изправя се с широко разперени ръце в израз на безпомощност и казва:

— Госпожо съдия, той не разпитва съдебните заседатели, а им изнася лекция по право.

— Съгласна съм. Или задайте въпросите си, или седнете, господин Ръд — казва Бавната Фаби доста грубо.

— Благодаря ви — правя се на умник аз. Наистина съм такъв. Поглеждам към първите три реда и казвам: — Не е нужно Тадео да свидетелства, не е нужно да призовава свидетели. Защо? Защото задължението да докаже вината му е на обвинението. Нека предположим, че той не заеме свидетелското място. Ще има ли това значение за вас? Ще си помислите ли, че крие нещо?

Използвам този въпрос непрекъснато и рядко получавам отговор. Днес обаче съдебен заседател номер седемнайсет иска да каже нещо. Боби Морис, на трийсет и шест години, бял, зидар. Вдига ръка и аз му кимвам:

— Ако съм избран за съдебен заседател, ще съм на мнение, че той трябва да свидетелства. Искам да чуя всичко от устата на обвиняемия.

— Благодаря ви, господин Морис — усмихвам се аз. — Някой друг?

След като вече съм разчупил леда, и други вдигат ръце и аз внимателно задавам следващите си въпроси. Както се надявах, започва дискусия и все повече хора изоставят задръжките си. С мен се разговаря лесно, аз съм симпатяга, стрелям право в целта и имам чувство за хумор.

Когато приключвам, госпожа съдийката ни осведомява, че ще изберем съдебното жури, преди да се разотидем, и ни дава петнайсет минути да прегледаме бележките си.

Имейлът от Джудит гласи: „Старчър още е разстроен. Ти си жалък баща. Ще се видим в съда“.

Изкушавам се да изстрелям нещо в отговор, но защо да си правя труда? С Партнър потегляме от съда. Тъмно е, минава седем вечерта, а денят е бил тежък. Отбиваме се в един бар за бира и сандвич.

Деветима бели, един чернокож, един латиноамериканец, един виетнамец. Имената и лицата им са толкова пресни в паметта ми, че трябва да говоря за тях. Партнър слуша покорно както винаги и почти не коментира. Бил е в съдебната зала през повечето време от изминалите два дни и харесва журито.

Спирам след втората бира, макар че всъщност имам нужда от още няколко. В девет часа Партнър ме оставя в „Арбис“ и аз смуча някакво безалкохолно петнайсет минути, докато чакам Нейт. Най-сетне той пристига, поръчва си лучени кръгчета и се извинява, че се е забавил.

— Как върви процесът? — пита.

— Избрахме съдебните заседатели късно днес следобед. Встъпителните речи са утре сутринта, после Манчини ще започне да призовава свидетели. Би трябвало да върви доста бързо. Имаме ли сделка?

Той пъхва голямо хрупкаво кръгче в устата си, дъвче ожесточено и се озърта. Заведението е празно. Преглъща измъчено и казва:

— Аха. Уди се срещна с Манчини преди два часа и го уволни. Замени го с някакъв лакей, който още утре сутринта смята да поиска прекратяване на процеса. Манчини отстъпи и държи да участва в играта. Иска да се срещне с теб и съдията утре в осем и половина.

— И съдията?

— Именно. Изглежда, Уди и Джанет Фабиноу имат общи дела, общи приятели или каквото там и Уди настоя да я осведомим. Тя се нави. Ще се съгласи на признаване на вина, ще одобри споразумението, ще осъди момчето ти на пет години в затворническа

ферма и ще препоръча предсрочно освобождаване. Точно както ти поиска, Ръд.

— Прекрасно. А главорезите на Връзката?

— Разследването буксува. Забрави за това. — Смуква през сламката си и си избира ново лучено кръгче. — А сега, Ръд, ти си на ход.

— Когато видях Суенгър за последен път, срещата беше уредена по предплатен мобилен телефон, който ми беше оставил в една аптека. Телефонът още е у мен. Навън, в буса ми. Оттогава не съм го използвал и не знам дали още работи. Но ако се свържа със Суенгър, ще се опитам да уредя среща. Ще се наложи да му дам малко пари.

— Колко?

— Петдесет хиляди, небелязани банкноти. Той не е глупав.

— Петдесет хиляди?!

— Около една трета от парите за наградата. Допускам, че ще ги вземе с радост, защото джобовете му са празни. По-малка сума може да предизвика проблеми. Миналата година вие конфискувахте авоари, възлизаци на четири милиона долара, и те останаха в управлението до последния цент благодарение на нашия блестящ закон. Парите ги има, Нейт, и Рой Кемп би похарчил всякаква сума в замяна на шанса да види отново дъщеря си.

— Добре, добре, ще предам. Само толкова мога да направя.

Оставям го с лучените му кръгчета и бързо се отправям към буса. Докато Партнър потегля, отварям евтиния телефон и набирам номера. Нищо. Час по-късно звъня отново. И отново. Нищо.

С помощта на изтощението, две бири и няколко коктейла с уиски заспивам на включен телевизор. Събуждам се в креслото, все още с костюм, но без вратовръзка, с чорапи, но без обувки. Мобилният ми звъни, неизвестен номер. Един и четирийсет през нощта. Рискувам и вдигам.

— Търсиш ли ме? — пита Суенгър.

— Ами да, всъщност — отговарям, спускам облегалката за крака и скачам. Малко ми е мътно и мозъкът ми се нуждае от оросяване. — Къде си?

— Тъп въпрос. Ако продължаваш с глупостите, ще затворя.

— Виж, Арч, изглежда, че сделката се подготвя. Но само ако казваш истината, в което, честно казано, другата страна се съмнява.

— Не се обадох, за да ме обиждаш.

— Не, разбира се. Обади се, защото искаш пари. Мисля, че ще уредя нещата, ще действам като посредник, без хонорар, разбира се. Не съм твой адвокат, затова няма да ти изпратя сметка.

— Много смешно. Не си ми адвокат, защото на теб не може да ти се има доверие, Ръд.

— Добре, следващия път, когато отвлечеш някое момиче, наеми някой друг. Искаш ли парите или не, Арч? Наистина не ми пука.

Кратка пауза, докато той си мисли колко много му трябват парите. Накрая казва:

— Колко?

— Двайсет и пет бона сега и ми казваш къде е момичето. Ако я намерят, още двайсет и пет.

— Това е само една трета от парите за наградата. Ти ли ще прибереш останалото?

— Нито цент. Както ти казах, нищо няма да взема и точно по тази причина се чудя какво търся наред тази каша.

Още една пауза, докато той обмисля контрапредложение.

— Сделката не ми харесва, Ръд. Никога няма да видя другите двайсет и пет бона.

А ние никога няма да видим момичето, мисля си, но не го казвам.

— Виж, Арч, получаваш двайсет и пет хиляди от хора, които биха те застреляли на място. Това е много повече, отколкото си спечелил миналата година с честен труд.

— Не съм привърженик на честния труд. Ти също. Затова си адвокат.

— Ха-ха, колко остроумно. Искаш ли сделката, Суенгър? Ако не, аз съм аут. Имам си по-важна работа.

— Петдесет хиляди, Ръд. В брой. Петдесет хиляди и ще кажа на теб и само на теб къде е момичето в момента. Ако е капан и надуша ченгета наблизко, ще духна, ще се обадя по телефона и тя ще изчезне завинаги. Разбра ли ме?

— Да. Не съм сигурен за парите, но ще направя каквото мога да предам съобщението ти на моя човек.

— Действай бързо, Ръд, търпението ми се изчерпва.

— О, ще намериш време, ако парите са на масата. Кого заблуждаваш, Суенгър?

Разговорът прекъсва. Край със съня.

Три часа по-късно спирам пред денонощен супермаркет да си купя бутилка вода. До мен приближава цивилен полицай и промърморва:

— Ти ли си Ръд?

И понеже съм, ми предава кафяв хартиен плик, в който има кутия за пури.

— Петдесет бона — казва. — На стотачки.

— Ще свърши работа — отговарям. Какво друго да кажа? — Благодаря.

Напускам града сам. При последния ми разговор със Суенгър преди около час той ме инструктира да зарежа „горилата“ си и да карам сам. Нареди ми да забравя за лъскавия нов бус и да взема друга кола. Обясних, че в момента не разполагам с друга и нямам време да наемам. Трябваше да се примири с буса.

Мъча се да не обръщам внимание на факта, че този тип ме наблюдава. Знае точно откога с Партнър започнахме да обикаляме из града с първия товарен бус. А сега знае, че имам нов. Удивително е, че е в Сити достатъчно време, за да знае тези неща, а полицията още не го е открила. Подозирам, че когато получи парите, най-после ще изчезне, което не е никак лошо.

Съгласно инструкциите му се обаждам, когато излизам от града по южната дъга на междущатската магистрала. Указанията му са точни: „Карай двайсет и пет километра на юг до изход 184, тръгни по шосе 63 на изток до град Джобс“. Напомням си, че имам процес, който трябва да започне след няколко часа, нали така? Ако съдия Фабиноу наистина е посветена в замисъла, как ще протече този ден?

Нямам представа колко души ме следят в този момент, но съм сигурен, че са доста. Не задавах въпроси, нямах време, но знам, че Рой Кемп и хората му са събрали хрътките. В буса ми има два микрофона и проследяващо устройство под задния калник. Позволих им да подслушват мобилния ми, но само през следващите няколко часа. Обзалагам се, че техни хора вече обграждат град Джобс. Един-два

хеликоптера над главата ми никак няма да ме изненадат. Не ме е страх — Суенгър няма причина да ми посегне, — но въпреки това нервите ми са обтегнати.

Банкнотите не са белязани и не могат да бъдат проследени. Полицията не се интересува дали ще си ги получи обратно, искат само момичето. Освен това допускат, че Суенгър е достатъчно умен да забележи, ако има нещо съмнително.

Джобс е градче с три хиляди жители. Подминавам бензиностанция на „Шел“ в края му и се обаждам на Суенгър.

— Карай по този път — казва той. — Завий наляво покрай автомивката.

Завивам наляво по тъмна павирана улица с няколко стари къщи от двете страни.

— Кълнеш ли се, че носиш петдесет бона, Ръд?

— Да.

— Завий надясно и карай до жп линията.

Подчинявам се и той казва:

— А сега надясно по първата улица. Няма име. Спри на първия знак „стоп“ и чакай.

Когато спирам, от мрака ненадейно изниква мъж и дръпва дръжката на предната врата. Натискам копчето да отключи и Суенгър нахълтва в буса. Посочва наляво и казва:

— Тръгни натам и не бързай. Връщаме се на междуцатската.

— Страшно се радвам да те видя пак, Арч.

Носи черна кърпа за глава, която покрива веждите и ушите му. Всичко останало също е черно — от банданата на врата му до военните му ботуши. За малко да го попитам къде е паркирал, но защо да си правя труда?

— Къде са парите? — пита той.

Кимвам през рамо и той грабва плика от задната седалка. Отваря кутията за пури и брои парите на светлината на фенерче ключодържател. Вдига поглед и нарежда:

— Завий надясно.

Продължава да брои. На излизане от града въздъхва доволно и ми се хипи глупаво.

— Всичко е тук.

— Да не се съмняваше в мен!

— И още как, Ръд! — Посочва бензиностанцията на „Шел“ и пита: — Искаш ли бира?

— Не. Обикновено не пия бира в пет и половина сутринта.

— Това е най-хубавото време. Спри.

Влиза вътре без парите. Не бърза, избира чипс и стек с шест бири и се връща обратно в буса, волен като птичка. Когато отново потегляме, той взема една кутийка и я отваря.

— Къде отиваме, Арч? — питам настойчиво и доста раздражено.

— Качи се на междуцатската и тръгни на юг. Тоя бус още мирише на ново, Ръд. Мисля, че старият ми харесваше повече. — Натъпква си устата с чипс и го прокарва с глътка бира.

— Жалко. И не прави трохи, ясно? Партньър адски се ядосва, ако намери трохи в буса.

— Това горилата ти ли е?

— Знаеш кой е.

Движим се по шосе 63, все още тъмно и пусто. Няма и помен от зазоряване. Не спирам да се озъртам и да се чудя дали ще забележа някой, който ни наблюдава, но те са твърде добри. Някъде там отзад са или горе, или пък чакат на магистралата. Ама какво ли разбирам от такива неща? Аз съм адвокат.

Арч изважда малък телефон от джоба на ризата си и ми го показва.

— Едно да знаеш, Ръд. Видя ли ченге, надуша ли ченге, чуя ли ченге, натискам ето това копче на телефона и някъде много далече ще се случат лоши неща. Ясно ли е?

— Ясно. Сега накъде, Арч? Най-напред това. Къде, кога, как? Парите са у теб, дължиш ни историята. Къде е момичето и как да стигнем до него?

Той пресушава първата кутийка, млясва с устни, отново натъпква устата си с чипс и занемява за няколко километра. След това отваря още една бира. На разклона казва:

— Тръгни на юг.

Движението по лентата в северна посока е натоварено, защото ранните пътници вече са се запътили към града. Платното в южна посока обаче е празно. Поглеждам Суенгър и ми иде да го шамаросам, за да изтрия самодоволната му усмивка.

— Арч?

Той отпива отново и се изправя на седалката.

— Заведоха момичетата от Чикаго в Атланта. Често ги местят, на четири-пет месеца. Работят здравата в някой град, а после, когато хората започнат да говорят и ченгетата започнат да душат, изчезват и местят бизнеса другаде. Трудно се пази тайна, когато предлагаш красиви момичета на добри цени.

— Щом казваш. Жива ли е Джилиана Кемп?

— О, да. Съвсем жива. И много активна, не че има избор.

— И е в Атланта?

— Край Атланта.

— Градът е голям, Арч, и нямаме време за игрички. Ако имаш адрес, дай ми го. Такава беше уговорката.

Следва поредното дълго отпиване.

— Намират се в голям търговски център, много оживен, с много автомобили и хора. Фирмата е студио за физиотерапия „Атлас“, но е просто луксозен бардак. Не фигурира в указателя. Терапевтки, ангажирани по телефона. Само с предварителна уговорка, никакви случайни клиенти. Всеки клиент трябва да бъде препоръчан от друг и те — главните терапевти — знаят кого обслужват. Така че, ако си клиент, плащаш паркинга, може би влизаш в „Баскин-Робинс“ да хапнеш един сладолед, разхождаш се по тротоара и хлътваш в „Атлас“. Посреща те мъж с бяла престилка и се държи много учтиво, но под престилката има зареден пистолет. Преструва се на физиотерапевт и всъщност наистина знае много за счупените кости. Взема парите, да кажем, триста долара в брой, и те води отзад до няколко стаички. Посочва ти някоя, влизаш и вътре има малко легло и момиче, което е младо, красиво и полуголо. Имаш дващест минути с нея. Излизаш през друга врата и никой не разбира, че си бил на терапия. Момичетата работят цял следобед — сутрин почиват, защото лягат късно — после ги зареждат с дрога и ги водят в стриптийз клубовете, където танцуват и си изпълняват номерата. В полунощ ги прибират в доста хубав жилищен комплекс и ги заключват за през нощта.

— Кой са те?

— Трафикантите, много гадни копелета. Банда, верига, картел, дисциплинирана група престъпници, повечето от Източна Европа, но има и местни момчета. Тормозят момичетата, за да бъдат ужасени,

объркани и зависими от хероина. Много хора в тази страна не вярват, че в техния град има трафик на хора, но го има. Навсякъде го има. Трафикантите подмамват бегълки, бездомни тийнейджърки, момичета от лоши семейства, които търсят начин да се измъкнат. Отвратителен бизнес, Ръд. Адски извратен.

Иска ми се да го наругая, да го размажа, да му напомня за собствената му доста съществена роля във въпросния бизнес, който уж го отвращава, но няма смисъл. Вместо това продължавам:

— Колко са момичетата сега?

— Трудно ми е да кажа. Разделят ги, местят ги. Няколко изчезнаха завинаги.

Наистина не ми се задълбава повече. Само извратеняк, въвлечен в този бизнес, ще знае толкова много.

— Обърни на тази отбивка и се връщаме на север — посочва ми той.

— Къде отиваме, Арч?

— Ще ти покажа. Само почакай.

— Добре. А сега ми кажи адреса.

— Ето какво щях да направя на мястото на ченгетата — заявява той с внезапно появил се авторитетен тон. — Щях да наблюдавам онова място „Атлас“ и щях да спипам някой тип на излизане от терапията. Сигурно ще е някой местен застрахователен агент, който е на сухо вкъщи и си е паднал по някое от момичетата — всъщност можеш да поискаш любимката си, но не е сигурно, че молбата ти ще бъде изпълнена. Или ще е местно адвокатче като теб, Ръд, поредният мазен тип, който се нахвърля на всичко в пола, ама не го огрява, затова получава нужната терапия срещу триста долара.

— Добре. Давай нататък.

— Нататък, пипват този тип, наплашват го до смърт и след броени минути той пее като славейче. Разказва им всичко, най-вече разположението на помещенията. Те го разреват, после го пускат да си ходи. Ченгетата вече имат заповед за обиск. Заобикалят мястото със спецотряди и всичко минава по мед и масло. Момичетата са спасени. Трафикантите са спипани на местопрестъплението и ако ченгетата си свършат работата, могат веднага да пречупят някой от тях. Ако той пропее, ще издаде цялата мрежа. Възможно е да има стотици момичета

и десетки трафиканти. Може да е нещо огромно, Ръд, и всичко благодарение на теб и мен.

— Да, страхотен екип сме, няма що.

Поемам по надлеза, пресичам междущатската и отново излизам на нея в северна посока. Сигурно всички, които наблюдават буса ми, се чудят какво става, по дяволите. Моят спътник отваря трета бира. Чипсът е свършил и съм сигурен, че е посипал трохи. Натискам газта до сто и дващест и казвам:

— Адресът, Арч.

— В предградията на Виста Вю, на петнайсетина километра западно от центъра на Атланта. Малкият търговски център се казва „Уест Айви“. Физиотерапевтичното студио „Атлас“ е до фирмата за почистване „Съни Бой“. Водят момичетата там към един следобед.

— И Джилиана Кемп е сред тях?

— Вече ти отговорих на този въпрос, Ръд. Да не мислиш, че щях да ти разказвам всичко това, ако не беше? Но най-добре ченгетата да побързат. Тия типове умеят да си вдигнат чукалата за броени минути.

Научил съм каквото искам, затова млъквам. После, кой знае защо, питам:

— Може ли да ми дадеш една бира?

Той прави кисела физиономия, като че ли иска и шестте за себе си, но в следващия миг се усмихва и ми подава една.

Няколко километра по-нататък след дълго приятно мълчание Суенгър кимва и казва:

— Ето там. Д-р У и неговият билборд за възстановяване след вазектомия. Навява спомени, нали, Ръд?

— Прекарах дълга нощ, докато ги гледах как копаят. Защо го направи, Арч?

— Защо правя каквото и да било, Ръд? Защо отвлякох онова момиче? Защо я насилих? Защо я продадох? И не е първата, така да знаеш.

— В момента наистина не ми пука. Само се надявам да е последната.

Той клати глава и отбелязва малко печално:

— Няма начин. Спри ей там, на банкета.

Натискам спирачките и бусът заковава до ярко осветения билборд на д-р У. Суенгър грабва плика с парите, оставя бирата и отваря вратата.

— Кажете на тъпите ченгета, че никога няма да ме намерят.

Изскача, затръшва вратата, притичва през банкета към високата трева, прехвърля се през оградата и се шмугва под билборда. Последното, което виждам, е как Суенгър се промушва между дебелия стълбове, движи се бързо и оставя диря след себе си, после се изгубва сред високата царевица.

За всеки случай изминавам още осемстотин метра по междушатската магистрала, отново спирам и се обаждам на ченгетата. Чули са всяка дума, изречена в буса през последния един час, така че нямам много за казване. Подчертавам, че би било грешка да се опитват да пипнат Суенгър, преди да нападнат онова място в Атланта. Май са съгласни.

Не виждам никакво движение покрай билборда в царевичната нива.

Подкарвам обратно към града, когато звънва мобилният ми. Макс Манчини.

— Добро утро — казвам.

— Току-що говорих със съдия Фабиноу. Изглежда, е получила силно хранително натравяне. Днес няма да има заседание на съда.

— Това е ужасно.

— Знаех си, че ще си разочарован. Наспи се и ще поговорим по-късно.

— Добре. Аз ли да ти се обадя?

— Да. Добра работа свърши, Ръд.

— Ще видим.

Вземам Партнър от апартамента му и се настаняваме за дълга закуска в едно заведение за гофрети. Разказвам събитията от последните седем часа, а той слуша мълчаливо, както обикновено. Трябва да легна и да се помъча да поспя, но съм превъзбуден. Опитвам се да убия малко време в съда, но ме тревожи мисълта за операцията в Атланта и не мога да мисля за нищо друго.

При нормални обстоятелства щях енергично да се подготвям за процеса на Тадео, но сега той едва ли ще се състои. Спазил съм своята част от уговорката, така че каквото и да се случи с Джилиана Кемп, би трябвало да сключим споразумение. Хубаво споразумение срещу признаване на вина, което ще позволи на клиента ми да се бие отново, и то скоро. Но в момента нямам доверие на никого.

В случай че операцията не доведе до нищо, не бих се учудил, ако кметът, Макс Манчини, Мос Корган, Бавната Фаби и полицейските шефове се съберат и решат: Майната му на Ръд и на неговия клиент! Хайде на процес!

В два следобед паркингът на търговския център „Уест Айви“ гъмжи от федерални агенти, облечени с най-различни варианти на всекидневно облекло и подкарали невзрачни автомобили. По-солидно въоръжените се крият в бусове без обозначителни знаци. Нещастникът, на когото се пада лошият жребий, е четирийсет и една годишният търговец на коли Бен Браун. Женен, баща на четири деца, с хубава къща наблизо. След терапията си той излиза от центъра „Атлас“ през обикновена врата без надпис и се отправя към колата си, почти нова и служебна. Оставят го да измине почти километър, преди да го спре местен полицаи. Първите думи на Бен са, че не е превишил скоростта, но когато пред него спира черен джип и му препречва пътя, започва да подозира, че е загазил по-сериозно. Двама агенти на ФБР му се представят и го качват на задната седалка на джипа си. Арестуват го за ползване на проститутка и го предупреждават, че сигурно впоследствие ще го обвинят във всякакви други федерални престъпления. Осведомяват го, че „Атлас“ е част от междущатска секс мрежа, поради което обвиненията ще бъдат федерални. Животът на Бен преминава като на лента пред очите му и той едва сдържа сълзите си. Казва на агентите, че има съпруга и четири деца. Те не проявяват съчувствие. Очакват го години в затвора.

Агентите обаче са склонни на сделка. Ако им разкаже всичко, ще му позволят да се качи на колата си и да си тръгне свободен. От една страна, нещо подсказва на Бен да си трае и да поиска адвокат. От друга, иска му се да им се довери и да си спаси кожата.

Развързва езика си. Това му било четвърто или пето посещение в „Атлас“. Всеки път бил с различни момичета — това му харесвало там, разнообразието. Триста долара за сеанс. Дадени на ръка, разбира се. Препоръчал му го приятел в автокъщата. Всичко било много дискретно. Да, препоръчал още двама свои приятели. Изисквали препоръки, охраната била строга, поверителността — гарантирана. Вътре имало малка рецепция, където винаги го посрещал един и същ човек, Травис, облечен с бяла престилка, който се стараел да си

изпълнява ролята убедително. През една врата се влизало в коридор със седем-осем стаи, всички почти еднакви — малко легло, малък стол, голо момиче. Всичко ставало бързо. Нещо като транзитен сексшоп, влизаш и излизаш, не като един път във Вегас, когато момичето останало, яли шоколад и пили шампанско. Никакви усмивки от ФБР.

— Има ли други мъже вътре?

Да, може би, веднъж като че ли имало още някакъв. Всичко ставало много чисто и експедитивно, само че стените били много тънки и понякога се чували доста красноречиви звуци от другите терапевтични сеанси. Момичетата ли? Ама, разбира се — имало една Тифани, една Британи, а също и Амбър, но едва ли са истинските им имена.

Пускат Бен да си ходи и го съветват да не изневерява на жена си повече. Той отпрашва и бърза да предупреди всичките си приятели да не припарват до „Атлас“.

Нападението се осъществява след броени минути. Всички врати са блокирани от тежковъоръжени агенти, така че няма време дори да си помислиш за съпротива или бягство. Щракват белезници на трима мъже и ги отвеждат. Шест момичета, включително Джилиана Кемп, са спасени и поставени под полицейска закрила. Малко преди три следобед тя се обажда на родителите си. Плаче истерично. Отвлечена е тринайсет месеца преди това. И е родила, докато била в плен. Няма представа какво се е случило с бебето ѝ.

Под огромния натиск един от тримата мъже, американец, лапва въдицата и пропява. Започва да изрежда имена, после адреси, после всичко останало, за което се сети. Часовете се нижат и мрежата бързо се разширява. Служители на ФБР в десетина града зарязват всякаква друга работа.

Един от приятелите на кмета Уди има фирмен самолет и умира от желание да го изпрати. В седем вечерта в деня, който иначе би приключил с поредния кошмар в „Атлас“ и подготовка за стриптийза и танцуването по масите вечерта, Джилиана Кемп най-неочаквано лети към дома си. За нея се грижи стюардеса, която после разказва, че момичето плакало по целия път.

Арч Суенгър отново се промушва между капките. След като изчезва в царевичната нива, от него няма и следа. Полицаяите смятат, че са можели да го заловят още там, но понеже им било заповядано да изчакат да приключи операцията в Атланта, са изгубили следите му. Очевидно има съучастник. От мястото, от което го качих в Джобс, до билборда на д-р У край междуцатската магистрала разстоянието е около шейсет и пет километра. Някой трябва да му е докарал кола за бягство.

Едва ли си имам работа с него за последен път.

Вечерта с Партнър отиваме в ареста и съобщаваме чудесната новина на Тадео. Предлагат му превъзходна сделка — лека присъда, затвор с по-свободен режим, гарантирано предсрочно освобождаване при добро поведение. Ако има късмет, след две години ще се върне на ринга, а кариерата му ще получи тласък благодарение на аурата на бивш затворник и онова прочуто видео в Ютюб. Трябва да призная, че се въодушевявам от мисълта за завръщането му.

С огромно задоволство му обяснявам всичко. Или почти всичко. Спестявам му подробностите за приключението със Суенгър и вместо това подчертавам необикновените си умения като преговарящ и като всяващ страх адвокат. Тадео не е впечатлен. Казва „не“. Не?!

Опитвам се да му обясня, че не може просто да откаже. Очакват го десет или повече години в затвор със строг режим, а аз му предлагам такава превъзходна сделка, че дори съдийката е изумена. Опомни се, човече!

Не и не.

Умът ми не го побира.

Той седи, скръстил ръце пред гърдите си, нагъл дребен хулиган, и не спира да повтаря „не и не“. Никакво споразумение. В никакъв случай нямало да се признае за виновен. Видял съдебните заседатели и макар отначало да имал известни съмнения, сега отново е убеден, че те няма да го осъдят. Настоява да свидетелства и да разкаже цялата история. Държи се наперено, инати се и се дразни от настойчивостта ми да пледира виновен. Запазвам хладнокръвие и отново обяснявам основните неща — обвиненията, доказателствата, видеото, неубедителните показания на вещото ни лице, състава на съдебните заседатели, престрелката, която го очаква по време на кръстосания разпит, вероятността да прекара десет или повече години в затвора, всичко. Нищо не му влиза в главата. Той е невинен човек, който по случайност е убил някакъв рефер с голи ръце, и ще обясни това на съдебните заседатели. Ще си тръгне от съда свободен и тогава ще дойде време за разплата. Ще си намери нов мениджър и нов адвокат.

Обвинява ме в нелоялност. Това ме вбесява и му отговарям, че се държи глупаво. Питам го кого слуша там, в килиите. Положението се влошава още повече и час по-късно изхвърчам вбесен от стаята.

Мислех, че най-последно ще се наспя, но явно ще изкарам обичайната безсънна нощ преди процес.

В пет часа в четвъртък сутринта пия силно кафе и чета онлайн изданието на „Кроникъл“. Почти целият брой е посветен на спасяването на Джилиана Кемп. Най-голямата снимка на първа страница е онази, която си представях: кметът Уди на подиума в цялата си прелест, до него Рой Кемп, а зад тях стена от полицаи. Джилиана не е там, но има по-малка нейна снимка как слиза от частния самолет на летището. С бейзболна шапка, големи тъмни очила, вдигната яка — не се вижда много, но изглежда относително добре. Пише, че сега си почива у дома сред семейството и приятелите си. Материалът за секс трафика заема няколко страници, а операцията на ФБР, изглежда, още не е приключила. Правят се арести в цялата страна. Досега са спасени двайсет и пет момичета. В Денвър е имало престрелка, но без сериозно пострадали. За щастие, не пише нито дума за пристрастеността на Джилиана към хероина, нито за изгубеното ѝ бебе. Един кошмар е приключил, но другите продължават. Сигурно би трябвало да изпитвам кротко задоволство, че съм участвал във всичко това, но не е така. Изтъргувах информация, за да спася клиента си, нищо повече. А сега той си е изгубил ума и аз нищо не печеля от сделката.

Чакам да стане седем, преди да пратя есемес на Макс Манчини и на съдия Фабиноу. Той гласи:

След дълго обсъждане клиентът ми отказа да приеме споразумението, което предложи обвинението. Настойчиво го увещавах, но уви. Изглежда, процесът трябва да продължи, когато здравето на съдия Фабиноу се подобри. Съжалявам. С. Р.

Манчини отговаря:

Да го организираме. До скоро.

Разбира се, той е на седмото небе, че се връща обратно на сцената. Явно съдия Фабиноу бързо се е възстановила, защото и тя ми отговаря:

Добре, шоуто трябва да продължи. Среща в кабинета ми в 8:30. Ще уведомя пристава.

Участниците се събират в съдебната зала, като че ли предишния ден не се е случило нищо, или поне нищо, което да окаже въздействие на процеса. Малцина от нас знаят — аз, прокурорът, Фабиноу, Партнър, — никой друг, а и не следва да знаят. Шепнешком питам Тадео — не е променил мнението си, можел да спечели това дело.

Оттегляме се в кабинета на същата за сутрешното ни съвещание. За да си вържа гащите, казвам на нея и Макс, че искам мнението на клиента ми да се протоколира, за да няма в бъдеще никакви съмнения относно отказа му да се признае за виновен. Един пристав го води с белезници, без окови на глезените. Той се усмихва и се държи много учтиво. Полага клетва и казва, че е с ясна мисъл и съзнава какво се случва. Фабиноу моли Манчини да прочете условията на споразумението: пет години, ако се признае за виновен за непредумишлено убийство. Госпожа съдийката обяснява, че не може да обещае конкретен затвор, но е на мнение, че господин Запате ще се справи добре в околната затворническа ферма, която се намира само на десетина километра от града, където майка му ще може да го посещава често. Що се отнася до условното предсрочно освобождаване, тя няма контрол над него, но като съдия по делото има право да го препоръча.

Пита го дали разбира всичко това. Той отговаря, че разбира, и добавя, че няма намерение да се признава за виновен за каквото и да било.

Заявявам, че съм го посъветвал да приеме споразумението. Той го потвърждава. Съдебната стенографка спира да записва за протокола. Съдия Фабиноу сплита пръсти и като опитна учителка в детска градина бавно и старателно разяснява на Тадео, че за пръв път вижда толкова добро предложение към човек, обвинен в причиняване на смърт. Иначе казано: момче, глупаво е да отказваш споразумението. Той не отстъпва.

След това Макс му обяснява, че за пръв път през цялата си прокурорска кариера предлага споразумение за толкова снизходително

наказание. Направо невероятно! На практика година и половина — две в затвор с лек режим, със свободен достъп до фитнес залата и отлични условия, така че няма да усети кога ще мине времето. Бързо ще се върне в клетката да се бие отново. Тадео само клати глава.

Съдебните заседатели влизат и се озъртат в напрегнато очакване. В залата се долавя вълнение от предстоящата драма, но аз усещам само обичайното треперене под лъжичката. Първият ден винаги е най-труден. Часовете ще се нижат, рутината ще ни погълне и пеперудите в корема ми постепенно ще отлетят. В момента обаче ми е зле. Един възрастен адвокат навремето ми каза, че ако настъпи ден, в който вляза в съдебната зала, без да се притеснявам от журито, значи е време да се откажа.

Макс се изправя, тръгва целеустремено и застава пред съдебните заседатели. Удостоява ги със стандартната си гостоприемна усмивка и казва „добро утро“. Извинява се за забавянето вчера. Отново се представя — Макс Манчини, главен прокурор на Сити.

Въпросът е сериозен, защото е свързан със загубата на човешки живот. Шон Кинг бил добър човек с любящо семейство, трудолюбив мъж, който се опитвал да припечели допълнително като рефер. Причината за смъртта му и човекът, който я е причинил, са безспорни. Подсъдимият, който седи ето там, ще се опита да ви заблуди, да ви убеди, че законът прави изключение за хора, които временно или трайно губят разсъдъка си.

Той реди празни приказки известно време, без да поглежда в бележките си, а аз вече знам, че Макс оплита конците, когато се отклони от сценария. По-опитните прокурори създават впечатлението, че говорят импровизирано, а всъщност отделят часове, за да наизустят речите си и да ги репетират. Макс не е от тях, но в сравнение с повечето е добър и прави много умен ход, като обещава на съдебните заседатели, че скоро ще им пусне прословутото видео. Кара ги да чакат. Би могъл да го пусне още сега, на този ранен етап от процеса. Бавната Фаби вече му го е казала. Но той иска да ги държи в напрежение още малко. Добър похват.

Встъпителната му реч не е дълга, защото доказателствата му са железни. Импулсивно се изправям и съобщавам, че запазвам правото си на встъпителни думи, когато започна защитата си — допустима

възможност в нашия съд. Макс се впуска в действие и призовава първия си свидетел — вдовицата госпожа Бевърли Кинг. Тя е хубава жена, облечена като за църква, и ужасена от ролята си на свидетел. Макс я превежда през обичайното поднасяне на съболезнования и след броени минути тя е обляна в сълзи. Макар че тези показания нямат нищо общо с установяването на вина или невинност, те винаги се допускат, за да внушат по безспорен начин, че жертвата на престъплението наистина е мъртва и че е оставила скърбящи близки. Шон е бил верен партньор, всеотдаен баща, трудолюбив човек, който се грижел за прехраната на семейството си, любящ син на скъпата си майка. Картината се оформя между риданията ѝ и както винаги е покъртителна. Съдебните заседатели поглъщат всичко и неколцина гневно поглеждат към Тадео. Набивах му в главата да не гледа към тях, а да слуша внимателно и да си записва в бележника. Да не клати глава. Да не показва никаква реакция и никаква емоция. Във всеки момент поне двама съдебни заседатели го наблюдават.

Не подлагам госпожа Кинг на кръстосан разпит. Тя е освободена и се връща на мястото си на първия ред до трите си деца. Прекрасно семейство, изложено пред погледите на всички, най-вече на съдебните заседатели.

Следващият свидетел е съдебният патолог д-р Глоувър, ветеран в такива битки. Тъй като кариерата ми включва доста случаи на отвратителни убийства, с д-р Глоувър и преди сме се сблъскали на ринга. Всъщност точно в тази съдебна зала. Направил е аутопсията на Шон Кинг в деня след смъртта му и има снимки, с които да го докаже. Преди около месец с Манчини едва не се сбихме заради снимките от аутопсията. Обикновено не се допускат в съда, защото са зловещи и вредят на защитата. Но Макс успя да убеди Бавната Фаби, че три от по-безобидните снимки са допустими. На първата се вижда Шон върху масата за аутопсии, гол, само с бяла кърпа, метната върху слабините. Втората е близък план на лицето му, като обективът е бил точно над него. На третата е обръснатата му глава, извърната надясно, за да се вижда големият оток в резултат на силните удари. Двайсетината снимки, които Бавната Фаби разумно не допусна в залата, са толкова стряскащи, че никой здравомислещ съдия не би позволил съдебните заседатели да ги видят: отрязаното с трион теме, снимки на увредения мозък, а последната е само на мозъка върху масата за дисекции.

Снимките, преценени като допустими, се прожектират на голям екран. Манчини превежда лекаря през всяка една поотделно. Причината за смъртта е травма от удари с тъп предмет, нанесени многократно в горната половина на лицето.

Колко удара?

Ами разполагаме с видеото, което ще ни покаже.

Още един умен ход на Макс — да въведе видеото заедно едно с медицинското вещо лице. Намаляват осветлението и на големия екран отпред отново преживяваме трагедията: двамата бойци в средата на ринга, и двамата уверени в победата си; Шон Кинг вдига дясната ръка на Кръш, който се прави на изненадан; раменете на Тадео увисват невярващо, после той изневиделица удря Кръш отстрани, истински мръснишки удар; преди Шон Кинг да успее да реагира, Тадео стоварва силен десен прав в носа му, после ляв; Шон Кинг полита назад и се стоварва върху телената мрежа, свлича се по нея, превива се беззащитно, а Тадео му се нахвърля като див звяр и продължава да го бъхти.

— Двайсет и два удара по главата — съобщава д-р Глоувър на съдебните заседатели, които са хипнотизирани от насилието.

Гледат как един напълно здрав човек бива пребит до смърт. А моят клиент кретен си въобразява, че ще се измъкне ненаказан.

Видеото свършва, когато Норберто се втурва на ринга и сграбчва Тадео. В този момент брадичката на Шон Кинг е опряна в гърдите, а лицето му е кървава пихтия. В безсъзнание е. Настъпва хаос, когато и други хора се намесват в картинката. Когато започват размириците, екранът угасва.

Лекарите са опитали всичко да облекчат силния оток в мозъка на Шон Кинг, но нищо не помогнало. Той починал пет дни по-късно, без да дойде в съзнание. На мястото на видеото се появява изображение от скенер и д-р Глоувър описва мозъчните травми. Следващ образ и той говори за кръвоизливите в двете полукълба. На трета снимка се вижда огромен субдурален хематом. Свидетелят от много години обсъжда със съдебните заседатели аутопсии и смъртни случаи и умее да дава показания. Не бърза, обяснява всичко и донякъде се стареа да избягва мъчно разбираеми думи и фрази. Сигурно това е един от леките му случаи заради видеото. Пострадалият е бил напълно здрав, когато е влязъл в клетката. А бил изнесен на носилка и светът знае причината

за това. Винаги е опасно да спориш с нещо лице пред съдебните заседатели. Най-често адвокатът губи и битката, и своята благонадеждност. Поради фактите по това дело моята благонадеждност и бездруго не е голяма. Не съм склонен да пострада още.

Изправям се и учтиво казвам:

— Нямам въпроси.

Когато сядам, Тадео ми просъсква:

— Какво правиш, човече? Трябва да ги погнеш тия гадове.

— Престани, ясно? — процеждам през стиснати зъби.

Наистина ми е дошло до гуша от неговата арогантност, а той пък явно ми няма доверие. Положението едва ли ще се подобри.

По време на обедната почивка получавам есемес от Мигел Запате. Видях го в съдебната зала сутринта — сред роднините и приятелите, скупчени на задния ред, които наблюдаваха внимателно, но от най-далече. Срещаме се в коридора и излизаме навън. Към нас се присъединява Норберто, бившият мениджър на Запате. Партнър ни следва от разстояние. Обяснявам им, че Тадео отказва много добро споразумение.

Те обаче имат по-добър вариант. Съдебен заседател номер десет е Естебан Суарес, на трийсет и осем години, шофьор на камион във фирма, която снабдява с хранителни продукти. Преди петнайсет години е емигрирал законно от Мексико. Мигел твърди, че негов приятел го познава.

Прикривам изненадата си, докато нагазваме в опасни води. Завиваме по тясна еднопосочна уличка, където високи сгради изцяло закриват слънцето.

— Откъде го познава приятелят ти? — питам.

Мигел е уличен разбойник, наркопласьор за банда, която е сериозно замесена в нелегалната търговия с кокаин, но не и в печалбите. В тъмната верига на разпространението на наркотици Мигел и хората му са някъде по средата и няма накъде да растат. Там беше и Тадео, когато се запознахме преди по-малко от две години.

Мигел свива рамене и отговаря:

— Приятелят ми познава много хора.

— Не се и съмнявам. И кога приятелят ти се срещна с господин Суарес? През последните двайсет и четири часа ли?

— Няма значение. Важното е, че можем да се споразумеем със Суарес, а и не е толкова скъп.

— Ако подкупиш съдебен заседател, може да се озовеш в затвора заедно с Тадео.

— Моля те, сеньор. За десет бона Суарес ще бойкотира единодушното решение на заседателите, а може дори да издейства оправдателна присъда.

Спирам и поглеждам този дребен престъпник. Какво разбира той от оправдателни присъди?

— Ако си въобразяваш, че съдебните заседатели ще пуснат брат ти на свобода, значи си луд, Мигел. Няма да стане.

— Добре, тогава няма да допуснем да вземат решение. Ти сам го каза — няма да успеят веднъж, няма да успеят втори път и накрая прокурорът ще оттегли обвиненията.

Пак тръгвам бавно, защото не съм сигурен накъде сме се запътили. Партньор ни следва на петдесетина метра.

— Добре, подкупи съдебен заседател, но аз няма да се забърквам.

— Добре, сеньор, дай ми парите и ще го направя.

— Разбирам, трябва ти пари.

— Да, сеньор, нямаме толкова мангизи.

— И аз нямам, особено след като представлявам брат ти. Платил съм повече от трийсет хиляди за консултант по избора на съдебни заседатели и двайсет за психиатър, плюс още двайсет за други разходи. Мигел, не забравяй, че в моята работа се очаква клиентите да ми плащат, да получавам хонорари за това, че ги представлявам. Освен това клиентът покрива всички разноски. А не обратното.

— Затова ли не се бориш?

Спирам и го пробождам с гневен поглед.

— И представа си нямаш какво говориш, Мигел. Правя най-доброто с оглед на фактите. Вие сте с погрешното впечатление, че мога да промуша брат ти през някаква голяма и тайнствена дупка в закона и да го измъкна на свобода. Но знаеш ли какво? Няма да стане, Мигел. Предай това на твърдоглавия си брат.

— Десетте хиляди ни трябва, Ръд. Веднага.

— Жалко, нямам ги.

— Искаме нов адвокат.

— Твърде късно.

След поредната безсънна нощ се срещам с Нейт Спърио в точка Г в предградията. Закусва с два геврека и черно кафе. Аз не съм гладен, затова само се наливам с кафе. Няколко минути говорим за дреболии, после казвам:

— Виж, Нейт, напоследък съм много зает. Какво ти се върти в главата?

— За процеса ли?

— Да.

— Чувам, че губиш.

— Грозна картинка. Ти ме потърси. Какво има?

— Помолиха ме да ти предам нещо от Рой Кемп и семейството. Завели са момичето в някаква клиника за лечение на наркозависими. Явно е развалина, но поне е в безопасност при близките си. Виж, Ръд, тези хора я мислеха за мъртва, а сега си я върнаха. Ще направят всичко по силите си тя да се възстанови. И може би са напипали следа за бебето. Операцията продължава в цялата страна. Снощи е имало още арести, още момичета са поставени под полицейска закрила. Някой им подшушнал нещо за търговията с бебетата и те са запретнали ръкави.

Отпивам от кафето и казвам:

— Това е добре.

— Да, така е. Рой Кемп иска да знаеш, че той и семейството му са ти изключително признателни, че върна дъщеря им и направи всичко това възможно.

— Той отвлече детето ми.

— Стига, Ръд.

— И дъщеря му беше отвлечена, така че сигурно чувството му е познато. Пет пари не давам колко е признателен. Има късмет, че отпратих ФБР, иначе можеше да е в ареста.

— Стига, Ръд, зарежи тая работа. Благодарение на теб се стигна до щастлив край.

— Не заслужавам нищо и не искам да имам нищо общо с това. Предай на Кемп, че може да ме целуне отзад.

— Добре. Надушили са и следите на Суенгър. Снощи от някакъв барман в Расин, Уисконсин.

— Страхотно. Искаш ли да се видим след около седмица да изпием по бира. В момента съм доста натоварен.

— Разбира се.

В петък сутринта се съвещаваме с Партнър и Клиф в коридора, преди процесът да продължи. На този етап работата на Клиф е да сядат на различни места сред зрителите и да наблюдава съдебните заседатели. Реакцията му след вчерашния ден не е учудваща: те изобщо не симпатизират на Тадео и вече са взели решение. Грабвай споразумението, ако още е на масата, не спира да ме съветва той. Разказвам му за разговора си с Мигел предишния ден.

— Е, ако имаш шанс да подкупиш някой, по-добре действай бързо — гласи отговорът на Клиф.

Докато съдебните заседатели влизат, крадешком поглеждам към Естебан Суарес. Смятах само да го стрелна с очи, както правя обикновено по време на процес, но той ме зяпа, все едно очаква да му връща нещо в плик. Ама че кретен. Няма почти никакво съмнение обаче, че някой вече се е свързал с него. Също така няма почти никакво съмнение, че не може да му се има доверие. Да не би вече да брои мислено парите?

Съдия Фабиноу казва „добро утро“ и приветства всички в съдебната си зала. Преминава през обичайните въпроси към съдебните заседатели дали не са имали непозволен контакт с подли хора, които са се опитали да ги подкупят. Отново поглеждам към Суарес. Втренчил се е в мен. Сигурен съм, че и други го забелязват.

Господин Манчини се изправя и оповестява:

— Госпожо съдия, обвинението се оттегля. Можем да призовем още свидетели по-късно, но засега приключваме.

Не се учудвам, защото Макс ме предупреди. Призова само двама свидетели, защото не му трябват повече. Видеото показва всичко, а той разумно го остави да говори само по себе си. Ясно е изтъкнал коя е причината за смъртта и безусловно е заковал извършителя.

Приближавам се до ложата на съдебните заседатели, поглеждам всички освен Суарес и започвам с очевидното. Клиентът ми е убил Шон Кинг. Не е имало умисъл, не е било планирано. Ударил го е двайсет и два пъти, но нищо не помни. През петнайсетината минути,

преди да нападне Шон Кинг, Тадео Запате е бил ударен по лицето и главата общо трийсет и седем пъти от Кръш, известен и като Бо Фрейли. Трийсет и седем пъти. Запате не е бил нокаутиран, но е получил мозъчна травма. Не помни почти нищо след втория рунд, когато Кръш е стоварил коляното си в челюстта му. Ще покажем на вас, съдебните заседатели, целия бой, ще преброим трийсет и седемте удара по главата и ще ви докажем, че Тадео не е съзнавал какво върши, когато е нападнал рефера.

Кратък съм, защото няма много за казване. Благодаря им и се отдалечавам от ложата.

Първият ми свидетел е Оскар Морено, треньорът на Тадео и човекът, който пръв бе видял потенциал в шестнайсетгодишния боксьор. Оскар е приблизително на моята възраст, по-голям от бандата около Тадео, и е познат в квартала. Навърта се в спортна зала за латино младежи и предлага да тренира по-талантливите. Освен това има чисто досие — страхотно предимство, когато призоваваш някой да свидетелства. Старите наказателни присъди винаги рикошират зле. Съдебните заседатели не гледат с добро око на нарушители под клетва.

С помощта на Оскар очертавам събитията, довели до боя. Това е опит да разбудя състраданието на съдебните заседатели. Тадео е бедно хлапе от бедно семейство, чийто единствен истински шанс в живота досега е бил вътре в клетката. Накрая стигаме до въпросния бой и светлините в съдебната зала угасват. Първия път гледаме целия бой без прекъсване.

Наблюдавам съдебните заседатели в полумрака. Жените са отблъснати от жестокостта на спорта. Мъжете са изцяло погълнати. При второто излъчване спирам записа всеки път, когато Тадео получи удар по лицето. Истината е, че повечето от тези удари не са опасни и Кръш е натрупал съвсем малко точки с тях, но за съдебните заседатели, които не са специалисти, удар по лицето, особено пораздухан от Оскар и от мен, става смъртоносен. Бавно и методично преброявам ударите. Представени толкова преувеличено, човек като нищо ще се запита как изобщо Тадео се е държал на краката си. Минута и двайсет секунди преди края на втори рунд Кръш успява да дръпне главата на Тадео надолу и да я блъсне в дясното си коляно. Ударът наистина е гаден, но той едва замая Тадео. Сега обаче двамата с Оскар го представяме като причина за трайно мозъчно увреждане.

Спирам видеото в края на втори рунд и с помощта на внимателно отретепетирани въпроси и отговори измъквам от Оскар впечатлението му от неговия боец между рундовете. Очите му били изцъклени. Можел само да сумти, не можел да говори. Не реагирал на въпросите, с които го засипвали Норберто и Оскар. Той, Оскар, дори се зачудил дали да не повика рефера и да не прекъсне мача.

Ще призова и Норберто на свидетелското място, за да потвърди тези лъжи, но той има две присъди и Манчини ще го унижи.

Показанията на Оскар премълчават факта, че аз също бях в ъгъла. Носех яркожълтото си яке с надпис „Тадео Запате“ и се мъчех да изглеждам така, все едно действително имат нужда от мен. Обяснил съм го на Бавната Фаби и на Макс и съм ги уверил, че не съм чул, нито видял нищо съществено. Бях обикновен зрител, поради което не може да ме смятат за свидетел.

Макс и Бавната Фаби знаят, че съм тук от обич, не заради парите.

Гледаме третия рунд и отброяваме още удари по главата на Тадео. Оскар свидетелства, че когато боят приключил, Тадео смятал, че му остава още един рунд. Не бил на себе си, все още бил в съзнание, но едва се държал на крака. Нападнал Шон Кинг, а когато Норберто и останалите го дръпнали, приличал на разярен звяр, не знаел нито къде се намира, нито защо го удържат. Трийсет минути покъсно, докато се преобличал в съблекалнята, докато полицаите го наблюдавали и чакали, започнал да идва на себе си. Попитал защо има полицаи. Попитал и кой е спечелил боя.

Като цяло не се справяхме зле с посяването на някакво съмнение. Но дори беглият преглед на трите рунда показва относително равен бой. Тадео нанася не по-малко удари, отколкото получава.

Манчини не постига нищо с кръстосания разпит. Оскар се придържа към фактите, които е измислил. Той е присъствал там, бил е в ъгъла, говорил е със своя боец и ако твърди, че хлапето е получило твърде много удари по главата, значи е така. Макс не може да докаже обратното.

След това призовавам нашия експерт д-р Тасълман, пенсионирания психиатър, който сега работи като професионален свидетел. Облечен е с черен костюм и колосана бяла риза, има малка червена папийонка и изглежда невероятно изискан с очилата си с рогови рамки и чупливата си прошарена коса. Бавно му помагам да

представи квалификациите си като експерт в областта на съдебната психиатрия.

Макс няма възражения.

След това моля д-р Тасълман да обясни най-подробно и като за лаици правната концепция за липса на волева овладимост — стандарт, възприет в нашия щат преди едно десетилетие.

Той ми се усмихва, после поглежда към съдебните заседатели почти както възрастен професор би се насладил да си побъбри със своите изпълнени с обожание студенти, и казва:

— При липсата на волевата овладимост човек, който е умствено здрав, постъпва неправилно и в онзи момент съзнава, че е неправилно, но е силно разстроен, не е на себе си и не може да се удържи. Съзнава, че е неправилно, но не е в състояние да се контролира и затова извършва престъпление.

Гледал е записа на боя много пъти, а също и резултата от него. Прекарал е няколко часа с Тадео. По време на срещата им Тадео му обяснил, че не помни нападението над Шон Кинг. Всъщност не помнел нищо след втория рунд. Но по време на следващ сеанс Тадео, изглежда, си спомнил някои неща, които са се случили. Например казал, че помни самодоволното изражение на Кръш, когато вдигнали ръката му за победата. Помнел как тълпата посреща решението с неодобрителни викове. Помнел как брат му Мигел крещи нещо. Обаче не помнел нищо за нападението над рефера. Независимо от нещата, които си спомнил обаче, той бил заслепен от емоции и нямал друг избор, освен да атакува. Откраднали му победата, а най-близкият официален служител се случил Шон Кинг.

Да, според мнението на д-р Тасълман Тадео бил толкова умопобъркан в онзи момент, че не можел да се спре. Да, отговарял на законовата дефиниция за невменяемост, поради което не носел съдебна отговорност за постъпките си.

Експертът изтъква още един, доста необичаен фактор, който се намесва и прави случая уникален. Тадео се намирал в клетка за боеве. Току-що бил прекарал в нея девет дълги минути, през които си разменял удари с друг боец. Той си изкарва прехраната, като удря хора. За него в онзи критичен момент е било нормално да разреши проблема с още удари. В този контекст и в заобикалящата го среда тогава той се

чувствал така, сякаш няма друг избор, освен да направи онова, което направил. Когато приключвам с Тасълман, правим обедна почивка.

Отбивам се в съда за семейни дела, за да проверя графика. Както очаквах, съдия Лийф е отказал молбата на Джудит за спешно изслушване и го е насрочил за след четири седмици. Заповедта му също така постановява редовните срещи с детето да продължат без промяна. Пада ти се, скъпа.

Заедно с Клиф и Партнър изминаваме няколко пресечки до ново заведение и се настаняваме в сепаре за по един сандвич. Показанията тази сутрин минаха от хубаво по-хубаво за Тадео. И тримата сме изненадани колко добре се държа Оскар на свидетелското място и колко убедително говореше пред съдебните заседатели, че Тадео бил в нокаут, но въпреки това на крак. Малцина фенове на свободния бой ще повярват на това, обаче сред съдебните заседатели няма такива. Срещу двайсет хиляди долара очаквах д-р Тасълман да се представи възхитително и той го направи.

Според Клиф съдебните заседатели са се позамислили, защото семената на съмнението са посети. Оправдателна присъда обаче не е възможна. Единственият ни шанс продължава да бъде липса на единодушно решение на съдебните заседатели. А и се очертава дълъг следобед, когато Манчини погне вещото ни лице.

В съда Макс започва разпита си с въпроса:

— Доктор Тасълман, в кой момент точно подсъдимият е станал невменяем в юридическия смисъл?

— Невинаги има ясно начало и край. Изглежда, господин Запате се е вбесил от решението на съдиите да присъдят победата на противника му.

— Според вашето определение бил ли е невменяем преди този момент?

— Не е ясно. Съществува голяма вероятност господин Запате да е бил умствено увреден през последните няколко минути на боя. Ситуацията е много необичайна и няма как да се знае със сигурност какво точно е мислел преди оповестяването на решението. Доста очевидно е обаче, че е превъртял бързо.

— Колко дълго е продължила тази невменяемост?

— Не мисля, че е възможно да се определи.

— Добре, съгласно вашето определение, когато Тадео Запате се е завъртял и е стоварил за пръв път юмрука си върху Шон Кинг, това нападение ли е?

— Да.

— И е наказуемо според някои разбирания?

— Да.

— И простимо според вас заради вашата дефиниция за невменяемост в юридически смисъл?

— Да.

— Гледали сте видеото много пъти. Ясно е, че Шон Кинг не е направил никакъв опит да се защити, след като се е строполил и е седял, облегнат на клетката, нали?

— Така изглежда.

— Искате ли да го видите пак?

— Не, в момента не.

— Значи само след два удара Шон Кинг пада, губи съзнание и не е в състояние да се защити, нали?

— Така изглежда, да.

— След още десет удара лицето му е окървавено и на практика премазано. Той не може да се защити. Подсъдимият го е ударил дванайсет пъти в областта на очите и челото. И така, в този момент, докторе, той все още ли е невменяем?

— Не е бил в състояние да се контролира, затова — да.

Макс поглежда към съдията и казва:

— Добре. Искам отново да пуснем видеото на забавен каданс.

Залата отново е затъмнена и всички вперват поглед в големия екран. Макс пуска материала супербавно и оповестява на висок глас след всеки удар:

— Един! Два! Той пада. Три! Четири! Пет!

Поглеждам съдебните заседатели. Може и да им е писнало от това видео, но въпреки това гледат като хипнотизирани.

Макс спира след дванайсетия удар и пита:

— А сега, докторе, вие твърдите пред тези съдебни заседатели, че гледат човек, който съзнава, че върши нещо нередно, че нарушава

закона, но не може нито физически, нито мисловно да се възпре. Така ли?

Тонът на Макс е подигравателен и недоверчив и въздейства. Всъщност гледаме кръвопролитие, предизвикано от един разярен боец. А не от човек, изпаднал в невменяемост.

— Точно така — отговаря д-р Тасълман, без да отстъпва нито на сантиметър.

Тринайсет, четиринайсет, петнайсет, отброява Макс бавно и спира на двайсетия удар.

После се провикна:

— В този момент, докторе, той още ли е невменяем?

— Да, още.

Двайсет и един, двайсет и два и Норберто най-сетне се спуска да спре кръвопролитията. Върху Тадео се мятат тела.

— Ами сега, докторе — пита Макс, — когато са го дръпнали и нападението е приключило? В този момент дали момчето се е опомнило?

— Трудно е да се каже.

— А минута по-късно? Час по-късно?

— Трудно е да се каже.

— Трудно е да се каже, защото не знаете. Вие гледате на юридическата невменяемост като на копче, което се включва и изключва за удобство на подсъдимия, нали?

— Не съм казал такова нещо.

Макс натиска едно копче и екранът изчезва. Лампите светват и всички си поемат дъх. Той прошепва нещо на свой помощник и взема друг бележник, изписан с бележки. Приближава се до подиума, измерва свидетеля с гневен поглед и пита:

— Ами ако го беше ударил трийсет пъти, доктор Тасълман? И тогава ли диагнозата ви щеше да е невменяемост?

— При същите факти, да.

— О, говорим за същите факти. Нищо не се е променило. Ами четирийсет пъти? Четирийсет удара по главата на човек, който очевидно е в безсъзнание. И това ли е невменяемост, докторе?

— Да.

— Този обвиняем не дава никакви признаци, че ще спре само след двайсет и два удара. Ами ако беше стрелял сто пъти в главата му,

докторе? И това ли е невменяемост според книгите ви?

Тасълман заслужено спечелва парите си с думите:

— Колкото повече са ударите, толкова по-недвусмислено свидетелстват за умопомрачено съзнание.

Петък следобед е и няма начин процесът да приключи днес. Като повечето съдии и нашата Фаби обича да започва уикенда рано. Предупреждава съдебните заседатели да не влизат в никакви непозволени контакти и прекратява заседанието. Докато заседателите напускат залата, Естебан Суарес отново поглежда към мен. Все едно още си чака плика. Странно.

Прекарвам няколко минути с Тадео и обобщаваме седмицата. Той продължава да настоява да свидетелства и аз му казвам, че това сигурно ще стане в понеделник сутринта. Обещавам да се отбия в ареста в събота и да уточним показанията му. Отново го предупреждавам, че никога не е добра идея подсъдимият да свидетелства. Отвеждат го с белезници. Все още съм песимистично настроен, но се опитвам да го крия.

Мигел ме следва на излизане от съдебната зала и надолу по дългия коридор. Когато никой не ни слуша, казва:

— Суарес чака. Уговорката е потвърдена. Ще вземе парите.

— Десет хиляди ли? — питам само за да съм сигурен.

— Si, señor.

— Ами тогава действай, Мигел, само не ме замесвай. Няма да подкупя съдебен заседател.

— В такъв случай, сеньор, май имам нужда от заем.

— Забрави. Не давам заеми на клиенти, а също и такива, които никога няма да ми бъдат изплатени. Разчитай на себе си, приятел.

— Ние се погрижихме за онези двамата бандюги заради теб.

Спирам и го приковавам с гневен поглед. За пръв път споменава хората на Връзката — Бурето и Бръснача. Бавно казвам:

— Чуй ме, Мигел, не знам нищо за тези двамата. Ако си ги очистил, направил си го на своя глава.

Той се хили и клати глава:

— Не, сеньор, направихме го като услуга за теб. — Кимва към Партньър, който стои недалече. — Той ни помоли. Ние изпълнихме. А сега искаме услуга в замяна.

Поемам голяма глътка въздух и поглеждам към големия пъстър витраж, изработен с пари на данькоплатците век по-рано. Има основание. Двама мъртви бандити струват повече от десет бона, поне според тарифата на улицата. Проблемът е в комуникацията. Не съм искал от Мигел двама мъртви бандити. Дали обаче, след като съм се облагодетелствал от смъртта им, съм длъжен да върна услугата?

Суарес най-вероятно носи микрофон, а може би и камера. Ако парите бъдат проследени до мен, ще изгубя адвокатските си права и отивам в затвора. И преди ми се е разминавало на косъм, но предпочитам да съм на свобода. Преглъщам мъчително и казвам:

— Съжалявам, Мигел, но няма да се намеся.

Обръщам се, а той сграбчва ръката ми. Измъквам я, докато Партнър се приближава.

— Ще съжаляваш, сеньор — предупреждава ме Мигел.

— Това заплаха ли е?

— Не. Обещание.

Тази вечер има боеве, но аз се нагледах на кръвопролития през изминалата седмица. Трябва да си намеря друго занимание, а в момента то е да свалям прелестната Наоми Тарант. И понеже все още се срещаме тайно или поне се боим да не ни види някой, който може да я познава като учителка, посещаваме тъмни барове и скромни заведения. Днес отиваме на ново място, в тайландски ресторант на изток от града, далече от училището, където Наоми преподава на Старчър. Сигурни сме, че никой познат няма да ни види.

Оказва се, че сме се лъгали. Наоми я забелязва първа и тъй като не може да повярва на очите си, ме моли да потвърдя. Не е лесно, защото не искаме да ни хване. В ресторанта е доста тъмно и има поредица от паравани и ниши. Страхотно място да се скриеш да хапнеш, без да виждаш много хора. На връщане от тоалетната Наоми е видяла три сепарета в дъното на залата. В едно от тях една до друга и увлечени в разговор седели Джудит и още една жена. Не Ава, сегашната ѝ партньорка, а друга. Мънистената завеса на сепарето била частично спусната и донякъде ги скривала от поглед, но Наоми е сигурна, че това е Джудит. Разумът подсказва, че ако двете жени са само приятелки или колежки, ще седят една срещу друга на масата. Тези двете обаче били една до друга и сякаш в друг свят, твърди Наоми.

Прокрадвам се до мъжката тоалетна, шмугвам се зад някакви изкуствени растения в саксии и виждам онова, което отчаяно искам да видя. Бързо се връщам на масата и потвърждавам всичко пред Наоми.

Чудя се дали да не си тръгнем, за да избегнем неловка ситуация. Не искаме Джудит да ни види и съм напълно сигурен, че тя не иска ние да я видим.

Обмислям да изпратя Наоми до колата, после да прекъсна малката среща на Джудит. Колко ще ми е приятно да я видя как умира от срам и започва да лъже. Ще питам как е Ава, ще ѝ изпратя поздрав.

После се замислям за Старчър и какво би означавало това във войната между биологичните му родители. Майките му нямат

официален брак, затова вероятно няма проблем едната или и двете да се срещат с други жени, ала сериозно се съмнявам връзката им да е отворена. Откъде бих могъл да знам правилата? Ако Ава узнае обаче, това ще означава още битки, още страдания за детето. И още оръжия в ръцете ми.

Обмислям дали да не се обадя на Партнър и да му поръчам да проследи Джудит и да направи малко снимки. И докато в главата ми се въртят подобни мисли, Джудит изниква зад ъгъла и се запътва право към нашата маса. Виждам как в дъното приятелката ѝ излиза забързано през предната врата, крадешком хвърляйки последен поглед през рамо. Джудит като истинска кучка изсъсква:

— Виж ти, не очаквах да ви срещна тук.

Няма да ѝ позволя да сплаши Наоми, която в момента е изгубила ума и дума.

— И аз не очаквах да те видя. Сама ли си?

— Да — отговаря. — Вземам храна за вкъщи.

— А, няма? А кое беше онова момиче?

— Кое момиче?

— Момичето в сепарето. С къса руса коса, скосена от едната страна по сегашната мода. Момичето, което едва не си счупи врата, докато излизаше преди малко от входната врата? Ава знае ли за нея?

— А, това момиче. Тя е само приятелка. Училището разрешава ли учители да излизат с родители?

— Мръщят се, но не е забранено — отговаря спокойно Наоми.

— Ава знае ли, че се срещаш с други? — питам.

— Не беше среща. Тя е просто приятелка.

— Тогава защо излъга за нея? Защо излъга, че ще вземаш храна за вкъщи?

Тя подминава въпросите ми и изпива Наоми с поглед.

— Май ще трябва да съобщя в училището.

— Ами давай — отговарям. — Аз пък ще съобщя на Ава. Тя ли гледа Старчър, докато ти сваляш друга?

— Не свалям никого и в момента синът ми не ти влиза в работата. Достатъчно се издъни миналия уикенд.

Дребен тайландец в костюм се приближава и с широка усмивка пита:

— Всичко наред ли е тук?

— Да, госпожата тъкмо си тръгва — отговарям и поглеждам Джудит. — Ако обичаш, искаме да поръчаме.

— Ще се видим в съда — просъсква тя и се завърта на пети.

Проследявам я с поглед, не взема никаква храна. Дребният тайландец се отдръпва, все така усмихнат. Пресушаваме напитките си и най-накрая преглеждаме менюто.

Няколко минути по-късно казвам:

— Тайната ни е в безопасност. Тя няма да каже в училището, защото знае, че ще се обадя на Ава.

— Наистина ли би го направил?

— Без да ми мигне окото. Това е война, Наоми, няма правила, няма честна схватка.

— Искаш ли попечителство над Старчър?

— Не. Не съм достатъчно добър баща. Но искам да присъствам в живота му. Кой знае? Някой ден може и да станем приятели.

Прекарваме нощта в апартамента ѝ и спим до късно в събота. И двамата сме изтощени. Събужда ни трополенето на проливен дъжд. Решаваме да си направим омлети и да закусим в леглото.

Последният свидетел на защитата е самият подсъдим. Преди да го призова в понеделник сутринта, връчвам на съдията и на прокурора писмо, което съм написал до Тадео Запате. Целта му е да го осведоми, че свидетелства противно на съвета на своя адвокат. Предишния ден го въртях на шиш два часа и той си мисли, че е готов.

Заклева се да говори истината, усмихва се напрегнато на съдебните заседатели и тутакси научава страшния урок, че от мястото на свидетеля нещата изглеждат съвсем различно. Всички се взират в него и чакат какво изобщо би могъл да каже в своя защита. Стенографка ще записва всяка дума. Съдийката го гледа начумерено отвисоко, готова всеки момент да го скастри. Прокурорът изгаря от нетърпение да му се нахвърли. Майка му е далече на задния ред и има адски разтревожен вид.

Той си поема дълбоко дъх.

С помощта на моите въпроси описваме живота му — семейството, образованието, работата, липсата на криминално досие, кариерата му като боксьор и успеха му в смесените бойни изкуства. Съдебните заседатели, както и всички останали в залата са преситени от видеото, затова няма да го пускам.

Придържайки се към сценария си, обсъждаме боя и той успява да опише сносно какво е усещането да те ударят толкова много пъти. И двамата знаем, че Кръш не му стовари много сериозни удари, но нито един съдебен заседател не го разбира. Тадео уверява журито, че не помни края на боя, че има смътна представа как противникът му вдигнал ръце победоносно, но не заслужавал победата.

Да, превъртял, макар че всъщност нищо не помни. Бил смазан от тази несправедливост. Кариерата му била съсипана, откраднали му я. Смътно помни как реферът вдигнал ръката на Кръш, после му причерняло. Следващият му спомен е как в съблекалнята двама полицаи го държат под око. Попитал ги кой спечелил боя, а единият на свой ред попитал: „Кой бой?“. Сложили му белезници и му обяснили, че е арестуван за нападение с тежки телесни повреди. Бил смаян, не

можел да повярва, че се е случило. В затвора друг полицаи го осведомил, че Шон Кинг е в критично състояние. И Тадео се разплакал.

И днес още не можел да повярва. Гласът му секва за миг, после той търка лявото си око. Не е много добър актьор.

Когато сядам на мястото си, Манчини скача на крака и на висок глас задава първия си въпрос:

— Е, господин Запате, колко пъти сте изпадали в невменяемост?

Блестящо начало, страхотна реплика, изречена с точната доза сарказъм.

И след това прави Тадео за смях. Кога изпаднахте в невменяемост за пръв път? Колко време продължи? Някой пострада ли първия път? Винаги ли ви причернява пред очите, когато изпаднете в невменяемост? Преглеждали ли сте се при лекар заради невменяемост? Не! Защо не? След като нападнахте Шон Кинг, прегледа ли ви лекар, който не е свързан с този процес? Наследствена ли е невменяемостта ви?

Трийсет минути след това нападение думата „невменяемост“ е изгубила смисъл. Превърнала се е в шега.

Тадео много се старая да запази самообладание, но не успява. Манчини на практика му се надсмива. Съдебните заседатели се забавляват.

Макс го пита за рекорда му в аматьорския бокс. Двайсет и четири победи и седем загуби.

— Поправете ме, ако греша, но преди пет години, когато сте били на седемнайсет и сте участвали в регионалния турнир „Златни ръкавици“, сте изгубили по точки според съдийското решение от човек на име Корлис Бийн. Така ли е?

— Да.

— Много оспорван бой, нали?

— Да.

— Бяхте ли разстроен от решението?

— Не ми хареса, смятах, че е неправилно, мислех, че съм спечелил срещата.

— Изпаднахте ли в невменяемост?

— Не.

— Изгубихте ли паметта си?

— Не.

Манчини си поема дълбоко дъх, клати глава, сякаш му е адски неприятно онова, което предстои да направи, и казва:

— Госпожо съдия, разполагам с още един видеоматериал, който според мен ще ни помогне. Това е краят на боксовата среща с Корлис Бийн отпреди пет години.

Изправям се и казвам:

— Госпожо съдия, не съм осведомен за това. Не е оповестено предварително.

Макс е подготвен, защото от седмици планира тази засада:

— Госпожо съдия, не е оповестено, защото не е необходимо. Щатът не предлага видеото като доказателство за вината на подсъдимия, затова според член деветдесет и две, алинея шеста няма нужда от оповестяване на доказателството. Щатът предлага видеоматериала, по-скоро с цел да оспори благонадеждността на този свидетел.

— Може ли поне да го видя преди съдебните заседатели? — питам бавно.

— Звучи разумно — отговаря Фабиноу. — Петнайсет минути почивка.

Гледаме видеото в нейния кабинет. Тадео и Корлис Бийн в средата на ринга с рефера, който вдига победоносно дясната ръка на Бийн. Тадео се отскубва от рефера, отива в своя ъгъл и изкрещява нещо в пристъп на ярост, обикаля вбесен ринга, с всяка секунда все повече излиза от кожата си, приближава до въжетата, крещи на съдиите и по невнимание се блъсва в Корлис Бийн, който изобщо не му се пречка и се наслаждава на победата си. На ринга се качват още хора и започват да ги насъскват, реферът се намесва между двамата боксьори и Тадео го блъсва; реферът, едър мъж, го блъсва на свой ред; за секунди изглежда, като че ли на ринга ще настъпи хаос, но някой сграбчва Тадео, издърпва го, а той рита и крещи.

Камерата отново не лъже. Тадео просто не умее да губи, изглежда като луда глава, като хулиган, като опасен човек, който пет пари не дава дали няма да предизвика побой.

— На мен ми се струва свързано с делото — отсича госпожата в съдийска тога.

Наблюдавам съдебните заседатели, докато гледат видеото. Няколко души клатят глава. Когато всичко приключва и лампите светват, Макс ликуващо се залавя отново с подигравките заради така наречената невменяемост на Тадео и го размазва. Благонадеждността му като свидетел е съсипана. Не бих могъл да я възстановя с повторен разпит.

Защитата се оттегля. Манчини призовава първия си контра свидетел, психоаналитик на име Уейфър. Работи в щатската психиатрия и квалификацията му е безспорна. Учил е в местни колежи, говори с местен акцент. Не е блестящ специалист от далечно място като д-р Тасълман, но е много убедителен. Гледал е видеоматериалите, до един, и е прекарал шест часа заедно с обвиняемия — повече, отколкото Тасълман.

Тормозя Уейфър до обед, но не постигам много. През обедната почивка Манчини ме дръпва и пита:

— Може ли да поговоря с клиента ти?

— За какво?

— За споразумението, естествено.

— Разбира се.

Приближаваме към масата на защитата, където седи Тадео. Макс се привежда и казва тихо:

— Виж какво, мой човек, все още ти предлагам пет години, което на практика означава осемнайсет месеца. За непредумишлено убийство. Ако откажеш, значи наистина си невменяем, защото ще получиш двайсет години.

Тадео не му обръща внимание. Само се усмихва и клати глава — не.

Станал е още по-самоуверен, защото Мигел е намерил парите и е дал плика на Суарес. Научавам това едва когато вече е твърде късно.

Следобед се събираме в кабинета на съдията. Пред Фабиноу се мъдри поднос с нарязани на ивици моркови и целина, като че ли прекъсваме обяда ѝ. Подозирам, че е само за показ.

— Господин Ръд, какво ще кажете за споразумението срещу признаване на вина? Разбирам, че предложението още е в сила.

Вдигам рамене.

— Да, госпожо съдия, обсъдих го с клиента си, господин Манчини също. Той не отстъпва.

— Добре, разговаряме неофициално. След като видях доказателствения материал, клоня към по-дълга присъда — към двайсет години. Не приемам тезата за невменяемостта, съдебните заседатели също не се вързаха. Било е жестоко нападение и той е съзнавал прекрасно какво прави. Мисля, че двайсет години е уместна присъда.

— Може ли да го предам на клиента си? Неофициално, разбира се.

— Моля ви. — Тя топва парче целина в сол, поглежда към Манчини и пита: — Какво следва?

— Имам само още един свидетел, доктор Левондовски, но не съм сигурен, че имаме нужда от него. Вие какво мислите, госпожо съдия?

Бавната Фаби отхапва връхчето на стеблото.

— Както прецените, но според мен съдебните заседатели са готови. — Хрус, хрус. — Господин Ръд?

— Мен ли питате?

— Защо не? — обажда се Макс. — Постави се на мое място и реши.

— Доктор Левондовски ще потвърди казаното от Уейфър. Разпитвал съм го и преди, той е свестен, но според мен Уейфър е много по-добър свидетел. Аз бих спрял дотук.

— Мисля, че си прав — казва Макс.

Съмишленици, истински екип.

По време на заключителната реч на Макс не свалям поглед от Естебан Суарес, който изглежда изцяло погълнат от краката си. Увил се е в пашкул и явно не чува нищо. В този човек е настъпила някаква промяна и за миг се питам дали Мигел е успял да се докопа до него. Ако не с пари, то със заплахи. А може да му е обещал няколко килограма кокаин.

Макс успява добре да обобщи обвинението. За щастие, не показва проклетото видео отново. Внушава неопровержимата истина, че Тадео може би не е планирал смъртоносното си нападение над Шон Кинг, но явно е целял да му нанесе телесна повреда. Не е възнамерявал да убива рефера, но точно това е направил. Можел е да удари само веднъж-два пъти и да спре. Тогава щял да е виновен за нападение, но не за углавно престъпление. Обаче не! Двайсет и два удара, нанесени от добре подготвен боец, който признава, че целта му е да вижда как всеки негов противник напуска ринга на носилка. Е, постигнал го е. Шон Кинг е изнесен на носилка и повече не е дошъл в съзнание.

Макс се бори с присъщата на всички прокурори склонност твърде дълго да бият барабана. Спечелил е съдебните заседатели и го усеща. Мисля, че всички го усещат, вероятно с изключение на клиента ми.

Аз започвам с думите, че Тадео Запате не е убиец. Живял е на улицата, нагледал се е на много жестокости, дори е изгубил брат си в безсмислената гангстерска война. Виждал е какво ли не и не иска да участва. Точно затова досието му е безукорно чисто: няма прояви на насилие извън ринга. Крача напред-назад пред съдебните заседатели, поглеждам всеки от тях, опитвам се да установя зрителен контакт. На Суарес сякаш му иде да се навре в някоя дупка.

Опитвам се да спечеля съчувствието им и съвсем леко засягам въпроса с невменяемостта. Моля съдебните заседатели да отсъдят „невинен“ или поне „причиняване на смърт по непредпазливост“. Когато се връщам на масата на защитата, Тадео е дръпнал стола си възможно най-далече от моя. Съдия Фабиноу дава напътствия на съдебните заседатели и в три следобед те се оттеглят.

Започва чакането. Питам един пристав дали Тадео може да се срещне с близките си в съдебната зала. Той се съветва с колегите си и неохотно се съгласява. Тадео минава през преградата и сяда на първия ред. Майка му, сестра му и няколко племенници и племеннички се

скупчват край него и всички хубаво си поплакват. Госпожа Запате не е докосвала сина си от много месеци и просто не може да отлепи ръцете си от него.

Излизам от съдебната зала, намирам Партнър и се отправяме към едно кафене по-надолу по улицата.

В пет и петнайсет съдебните заседатели се връщат в залата и нито един не се усмихва. Председателят им подава присъдата на пристав, който я отнася на съдията. Фабиноу я прочита много бавно и моли обвиняемият да стане. И аз се изправям заедно с него. Тя се прокашля и чете:

— Ние, съдебните заседатели, признаваме подсъдимия за виновен за убийството на Шон Кинг.

Тадео простенва тихо и навежда глава. Някой от клана Запате отзад изпъшква. Сядаме, докато съдията пита съдебните заседатели един по един. Всички единодушно го смятат за виновен. Тя ги поздравява за добре свършената работа, осведомява ги, че ще получат по пощата си чековете за службата си като съдебни заседатели, и ги освобождава. След като излизат, Фабиноу посочва сроковете за следсъдебните искиове и насрочва дата за определяне размера на наказанието — след един месец. Записвам си всичко, без да обръщам внимание на клиента си. Той също ме пренебрегва, докато бърше очите си. Заобикалят го пристави и му щракват белезниците. Тадео тръгва, без да обели нито дума.

Съдебната зала постепенно се изпразва и семейство Запате също излизат бавно. Мигел е прегърнал майка си, която е съсипана. След като излизат в коридора, пред очите на всички репортери трима цивилни полицаи сграбчват Мигел и му съобщават, че е арестуван.

Възпрепятстване на правосъдието, подкуп и манипулиране на съдебен заседател. Суарес наистина е носел микрофон.

Понеже изгубих, избягвам репортерите. Телефонът ми постоянно звъни, затова го изключвам. С Партнър отиваме в един тъмен бар да ближем рани. Обръщам цяла халба бира, преди някой от двамата ни да проговори. Той започва с думите:

— Шефе, я ми кажи, беше ли на крачка да подкупиш Суарес?

— Помислих си го.

— Знаем. Личеше си.

— Обаче нещо не беше наред. Освен това Манчини играеше честно, не мамеше. Когато добрите започнат да лъжат, тогава нямам избор, но на Манчини не му се налагаше. Процесът беше чист, а това е необичайно.

Допивам халбата си и поръчвам още една. Партнър е отпил само две глътки от своята. Госпожа Луела се мръщи, когато той пие, и все подмята по нещо, щом го подуши.

— Какво ще стане с Мигел? — пита Партнър.

— Май ще лежи заедно с брат си.

— Ще го защитаваш ли?

— Не, по дяволите. До гуша ми дойде от фамилията Запате.

— Смяташ ли, че ще изпее нещо за главорезите на Връзката?

— Едва ли. И така е загазил достатъчно. Две убийства няма да му помогнат особено.

Поръчваме кофичка пържени картофи, това ще е вечерята ни.

След като си тръгваме, откарвам Партнър в апартамента му и задържам буса. Понеделник е и Наоми трябва да оценява контролни.

— Гледай да пишеш „отличен“ на Старчър — казвам й.

— Непременно — отговаря тя.

Нуждая се от любов, но тази вечер тя е заета.

Най-после се прибирам у дома, но там ми се струва студено и самотно. Навличам джинсите и отивам в „Рек“, където два часа пия бира, пуша пура и играя билиард сам. В десет поглеждам телефона си. Всички от фамилията Запате в този град ме търсят: майката, лелята,

сестрата, Тадео и Мигел от ареста. Май сега имат нужда от мен. Писна ми от тези хора, но знам, че няма да престанат.

Звънели са и двама репортери. Манчини иска да пийнем по нещо. Нямам представа защо.

Имам и съобщение от Арч Суенгър на гласовата си поща. Съболезнования за голямата загуба. Как, по дяволите, знае?

Трябва да се махна от този град. В полунощ натоварвам в буса малко дрехи, стиковете за голф и половин кашонче превъзходен бърбън. Хвърлям ези-тура, отправям се на север и издържам два часа, преди да започна да клюмам на волана. Спирам в евтин мотел и плащам четирийсет долара за една нощ. Утре по обед ще бъда на някое голф игрище съвсем сам.

Този път не съм сигурен, че ще се върна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.